

Giới thiệu Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương

Nàng là bác sĩ ở thế kỷ 21 thế nhưng lại vô tình bị xuyên không về thời cổ đại vào xác của tiểu thư tướng phủ bị cha bỏ rơi ở sơn cốc không ai yêu thương, nàng quyết tâm đòi lại tất cả bắt những ai hại nàng phải trả giá.

Hắn là vương gia ở thời cổ đại sau khi lấy được nàng lại sủng nàng lên tới tận trời giúp nàng đạt được mục đích của mình, nàng nàng sẽ làm mình trở nên cường đại gấp trăm lần!

Cùng xem cuộc sống của nàng ở thế kỷ cổ đại như thế nào qua truyện Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Mở đầu

Chuyện kể rằng, một ngày này chính là sinh nhật hai tuổi của Sở bảo bối.

Nhiếp Chính Vương Sở Vân Mộ đặc biệt bày tiệc rượu tại Vương phủ, mở tiệc chiêu đãi tân khách, vì ái tử Sở bảo bối mở tiệc sinh nhật.

Một hồi yến hội, Mộc Thất bỏ lại vò rượu, nghiêng thân rót vào ngực Sở Vân Mộ, hoàn toàn uống say.

Sở Vân Mộ sủng nịch nhìn người trong lòng, cúi xuống ngoại bào, ở trên người nàng, nhẹ nhàng đem nàng ôm trở về phòng.

Đi tới góc hoa viên, Mộc Thất đột nhiên từ trong ngực hắn nhảy xuống, hai má phồng hồng áp sát lại gần Sở Vân Mộ, dòn ép hắn tới góc giả sơn, một chân đạp trên thạch bích, hai tay ôm lấy Sở Vân Mộ, nở nụ cười giảo hoạt.

Sở Vân Mộ nhìn thấy Mộc Thất một thân váy dài thanh sắc, bày ra dáng điệu thô lỗ, khế nhũ mảy, phượng mâu hơi nheo lại.

Cũng may bộ dáng của Tiểu Thất cho tới bây giờ chỉ có mình hắn nhìn thấy...

"A Sở!" Mộc Thất trên mình mang theo mùi rượu nhàn nhạt kêu.

"Uh?" Sở Vân Mộ dựa vào tường, hai tay vòng quanh ngực, tựa tiểu phi tiểu đáp.

"A Sở, chúng ta thành thân đã bao lâu rồi?" Mộc Thất "Đồng" một tiếng, lòng bàn tay đánh vào tường, hỏi.

"Một vạn bảy nghìn sáu trăm hai mươi lăm thời thần, nàng trước tiên xuống dưới, đây là giả sơn do ba ngàn công tượng dùng Nam Hải Lưu Ly kiến tạo nên, đây là vương phủ lệnh, không thể đạp chân lên." Sở Vân Mộ thần nhiên nói.

Núi Lưu Ly quan trọng hay là ta quan trọng hơn? Nói! Chẳng yêu nó hay là yêu ta?" Mộc Thất nhìn chằm chằm Sở nữ nhân trước mặt, kẻ sát chớp mũi hắn, hung hăng nói.

Sở Vân Mộ cảm thấy lúc say rượu Tiểu Thất thật hào phóng, quả thực rất hợp với khẩu vị của hắn.

"Đương nhiên là..." Sở Vân Mộ chậm rãi mở miệng, lại bị đôi bàn tay mềm mại của Mộc Thất che kín môi.

"Không được, để cho ta chuẩn bị một chút. A Sở, Hôm nay là ngày sinh nhật tiểu bảo bối, chẳng lẽ sẽ đem mấy chữ này tặng ta làm lễ vật, nhớ kỹ, phải nghiêm túc nói cho ta biết!" Mộc Thất khảy rượu một cái, chặn ngang lời nói của Sở Vân Mộ.

Sở Vân Mộ khoé miệng nhếch lên, trong mắt ánh lên vẻ nhu tình.

Tiểu Thất vì hắn hoài thai 10 tháng, lại cừ tử nhất sinh hạ Lâm nhi, lại chỉ vì muốn hắn nói ra hai chữ "yêu nàng", liền có thể thỏa mãn như vậy.

Bất kể trước đây như thế nào, nàng ở trước mặt hắn là một nữ tử kỳ diệu, nàng vĩnh viễn là ái thê của hắn, là trân bảo trong tay hắn.

Sở Vân Mộ ôm chặt người trong lòng, dịu dàng nói: "Tiểu Thất là người quan trọng nhất trong lòng ta, bất luận là ai cũng không thể thay thế vị trí của nàng trong lòng ta. Nàng nghĩ muốn cái gì, làm cái gì, ta đều thỏa mãn nàng."

"Thật sao?" Mắt Mộc Thất sáng lên, lại tiếp tục nói: "Kia...Kia đêm nay ta muốn, ở, trên!"

Sở Văn Mộ sắc mặt tối sầm lại, cười giảo hoạt nói: "Tốt, lúc này vì phu nên đáp ứng nàng."

**

Xuân sa trướng ẩm, một phòng kiều diễm.

Hai canh giờ sau, đại nãi nhân trên giường nín Mộc Thất trong lòng mềm như nước, câu môi nói: "Tiểu Thất, còn có khí lực sao? Còn muốn nghỉ...đến ở trên?"

Mộc Thất hoàn toàn không còn chút hơi sức, hoảng hốt hướng về phía cuối giường bò đi: "Không, ta không...không có khí lực..."

Một cánh tay khỏe mạnh đem nàng một lần nữa kéo vào trong màn..."

Đại Lịch Quốc, phủ thừa tướng.

Trong sái phòng, Mộc Thất đang nằm hôn mê bỗng mở to hai mắt, đuối chuột đang gặm bánh màn thầu bên chân, cố gắng cử động thân thể, thế nhưng hai tay hai chân đều bị trói, cả người vô lực ...

Mộc Thất cuối cùng cũng tiếp nhận sự thật là mình đã bị xuyên qua thành trướng phủ đích nữ vô dụng tay trói gài không chặt, chỉ có điều nhìn tình trạng hiện tại, nàng có còn sống để đi ra ngoài hay không còn là một ẩn số.

Cửa phòng chứa cũi bỗng nhiên mở ra, một nữ tử dung mạo xinh đẹp, một thân áo tơ vàng lộng lẫy mang theo mấy nha hoàn tiến tới, ánh mắt liếc nhìn Mộc Thất.

Nàng một tay che mũi, vẻ mặt có vẻ ghét bỏ phân phó nha hoàn: "Đem nàng mang đi, không cần cố kỵ thân phận, nàng bây giờ chỉ là một người câm, sẽ không nháo loạn ra trò trống gì!"

"Vâng, nhị tiểu thư." Nhóm nha hoàn cời trói cho Mộc Thất thô bạo kéo nàng đi ra khỏi phòng chứa cũi.

Mộc Thất hừ lạnh một tiếng, địa vị thấp kém, đến hạ nhân cũng có thể khi dễ, đây là vận mệnh của nàng sao? Nhưng nàng sẽ không thừa nhận số mệnh!

Ánh mắt sắc bén của nàng rơi trên người Mộc Nguyệt một thân hoa lệ, tưởng muốn hãm hại nàng, mượn cơ hội diệt trừ nàng đúng không? Muốn hại quý y Mộc Thất nàng, nàng ngược lại muốn nhìn xem hươu chết về tay ai!

Phù phù!

Mộc Thất bị để trên nền đá trong từ đường, toàn thân bị dây trói xé rách miệng vết thương, máu tươi nhiễm đỏ cả nền đất, nàng cố nén đau xót, trên mặt không lộ ra nửa điểm thống khổ.

"Nguyệt Lương, ngươi có biết tội của ngươi không?" Mộc Tướng quốc đứng trước toàn bộ mọi người trong phủ lạnh lùng nói.

Mộc Thất tay nắm chặt ngòai dây, tra hỏi nàng biết tội hay không? Lúc này, chủ nhân của khối thân thể xui xẻo này bị kẻ mẩu cùng muối muối liên thủ hãm hại cùng với một nam tử có quan hệ bất chính, cô họng lại bị độc câm, trước bị đánh bằng roi, sau đó nhốt tại phòng chứa cũi một ngày một đêm..

Nàng hiện tại vừa hư thoát vô lực lại vừa không thể nói chuyện, đây rõ ràng là bức nàng nhận tội! Nàng còn có cơ hội phản bác sao?

"Tướng gia, Nguyệt Lương nàng phản bội lại hôn ước với Tề vương, cùng nam tử y sam không chính tề ở chung một phòng, bị thiếp thân cùng nha hoàn bắt gặp, bằng chứng rõ ràng, việc này làm dơ bản danh dự tổ tiên Mộc gia, theo lý nên đem nàng buộc vào đá chìm xuống hồ, chiêu cáo thiên hạ!" Đại phu nhân Vân Hồng Mai liếc nhìn Mộc Thất, gần từng tiếng hung hăng nói.

Vân Hồng Mai ngầm mừng thầm, trừ bỏ cái đinh trong mắt Mộc Nguyệt Lương, thì con gái nàng mới có thể gả cho Tề vương làm phi, toàn bộ phủ thừa tướng cũng thuộc về các nàng.

Mộc Thất không nói gì, hồi tưởng lại ký ức của thân thể này, sau khi uống bát canh của đại phu nhân thì nàng hôn mê, lúc tỉnh dậy liền thấy cùng một nam nhân xa lạ nằm ở trên giường, mà đại phu nhân lại vừa khéo mang theo nha hoàn đi qua, đây không phải giá họa thì là cái gì?

"Cha, hôm nay chuyện của đại tỷ đã muốn truyền khắp kinh thành, thể diện của phủ thừa tướng chúng ta đã mất sạch! Những lời đồn đại khó mà nghe lọt tai, từ nay con về sau con và nhị tỷ khó có thể gả đi!" Tam tiểu thư Mộc Nguyệt che ống tay áo vừa khóc vừa nói.

"Việc này bốn tướng tự sẽ cấp cho mọi người một cái công đạo, Nguyệt Lương, niệm tình ngươi là con gái lớn nhất của bốn tướng, bốn tướng có thể miễn ngươi tội chết." Mộc tướng quốc lạnh lùng nói với Mộc Thất đang quỳ trên nền đất lạnh.

Mộc Thất nhìn cái người được gọi là phụ thân đang đứng trước mặt, nàng xem trong mắt hắn không có một tia thương yêu cùng quan tâm chăm sóc.

Nếu hắn thật sự quan tâm đến tình nghĩa với mẫu thân, như thế nào mẫu thân vừa qua đời bảy ngày đã đem Vân Hồng Mai tiến vào phủ! Hắn nếu như thật sự quan tâm đến mẫu thân, như thế nào mười năm qua cuộc sống của nàng ngay đến cả hạ nhân cũng không bằng!

Khỏe miệng Mộc Thất lạnh lùng nhếch lên, uống cho nàng tài hoa hơn người thế nhưng lại suy bại tại phủ thừa tướng thối nát này!

"Nguyệt Lương thế nhưng lại làm ra chuyện đòi phong bại tục, bốn tướng tha cho nàng một mạng. Bất quá, tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha, hiện tại sai người đem nàng đưa vào ôn dịch cốc, sinh tử do trời, từ nay về sau nàng cùng phủ thừa tướng không còn nửa phần quan hệ!" Mộc tướng quốc phát tay áo xoay người không thèm nhìn Mộc Thất lần nào, bỏ lại một câu" Chấp hành ngay lập tức, chiêu cáo thế nhân!"

"Vốn là việc này lão gia không cần phí tâm." Đại phu nhân về mặt tiểu ý nói.

Mộc Tướng quốc đi rồi, đại phu nhân đặc ý phân phó: “Quản gia, lập tức cho người đem nàng đến ngoại ô ôn dịch cốc, đem nơi này tẩy trừ sạch sẽ, đồ dùng của nàng thiêu đốt toàn bộ, bản phu nhân nhìn đến là thấy xui xẻo”.

“Vâng, thưa phu nhân.” Quản gia đem theo hai gia đinh thô lỗ mang Mộc Thất đứng lên, cắt dây thừng trên người nàng, không hề cố kỵ đến vết thương trên người nàng.

“Đợi chút, ta còn có chuyện muốn nói cùng với nàng.” Mộc Nguyệt Tinh nói.

Nàng ta tiến lên, dùng tay nâng cằm Mộc Thất cười nói: “Đại tỷ, đây chính là lần cuối cùng ta gọi ngươi là đại tỷ. Nghĩ đến tình nghĩa tỷ muội giữa ta và ngươi, ta liền nhắc nhở ngươi một câu, cốc ôn dịch kia bệnh sốt rét lan tràn khắp nơi, người đi vào cũng không có còn sống sót mà đi ra, không biết ngươi có phúc có thể còn sống quá một kiếp này không?”

Tiếng cười chói tai của Mộc Nguyệt vang dội bên tai Mộc Thất, thế nhưng Mộc Thất không có một chút khí lực nào, bằng không nàng đã cắn đứt tay của nàng ta.

Đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta, muốn trách thì trách chính ngươi, Tề vương điện hạ hướng Tướng phủ cầu hôn, muốn lấy đích nữ ngươi, lòng của ta hướng về Tề vương điện hạ nhiều năm như vậy, ngươi cũng biết ngươi là trở ngại kẻ hoạch gả cho Tề vương của ta! Chỉ có ta mới xứng trở thành Tề vương phi mà thôi, mà ngươi chỉ có một con đường chết! Hiện giờ Tề vương phủ đã muốn từ bỏ hôn ước, Mộc Nguyệt, ngươi lấy gì để cùng ta tranh đoạt hân?"Mộc Nguyệt Tinh há hê cười nói.

Mộc Thất chậm rãi nâng tay lên, khoe miệng thoáng hiện chút tiểu ý, thừa dịp Mộc Nguyệt Tinh cười, nàng vận đủ khí lực, rất nhanh mở miệng của nàng ta, cầm vật trong tay nhét vào trong miệng nàng, vừa nhẹ nhàng điểm yết hầu của nàng ta một cái, bắt buộc nàng ta nuốt xuống.

Mộc Nguyệt Tinh chỉ cảm thấy cổ họng hơi ngứa, như là nuốt phải một vật còn sống vào.

Nàng ta che miệng hoảng hốt hỏi:" Mộc Nguyệt Lương, ngươi cho ta ăn cái gì vậy?"

Mộc Thất dùng khẩu hình nói cho nàng ta: con gián.

"A..." Mộc Nguyệt Tinh sắc mặt trở nên trắng bệch, phát ra một tiếng hét chói tai, hai mắt khê đảo, rồi ngất đi.

"Nhị tiểu thư, nhị tiểu thư!" Nhóm nha hoàn thấy thế vội vã chạy tới.

"Mùi vị của con gián không tệ chứ?" Mộc Thất cười chế giễu nói.

Mộc Thất đẩy đám nha hoàn gia đinh ra, không cần bọn họ nâng, nàng không hề quay đầu bước ra khỏi Tướng phủ, bước lên xe ngựa đi ôn dịch cốc.

Con gián này coi như lễ gặp mặt nho nhỏ, lúc gặp lại sẽ là lúc nàng hoàn trả lại cho những người này gấp trăm lần những khuất nhục mà ngày hôm nay nàng đã gánh chịu!

Mộc Thất liếc nhìn Tướng phủ to lớn, khoe miệng gọi lên một chút cười lạnh, không biết một phen hòa thiêu nơi này, sẽ có cảnh tượng gì đây?

Đi đến ngoại ô, đường sá cực kỳ xóc nảy, Mộc Thất từ trong lồng ngực lấy ra một viên dược hoàn nuốt vào, vừa dùng vài viên dược hoàn bóp nát thoa lên miệng vết thương, xử lý một cách đơn giản.

Nàng cùng Thập Lục xuyên qua đến hai ngàn năm trước Đại lịch Quốc với mục đích là sự phụ tìm người giết sư mẫu báo thù rửa hận, sự phụ cho bọn hân đầu mối duy nhất đó là kẻ thù của bọn họ trên người có ấn ký của thị tộc Anh Hoa .

Sự phụ năm đó lấy được tín vật Không Động Đình mở ra không gian đi đến hai nghìn năm sáu, thu dưỡng nàng cùng Thập Thất, dạy nàng y thuật, dạy Thập Thất võ công, có ơn dưỡng dục.

Nguyện vọng duy nhất của sự phụ nàng nhất định phải hoàn thành!

Bất quá hiện tại không biết Thập Lục đang ở phương nào, an nguy không biết, nàng nhất định phải nhanh chóng tìm được nàng ấy...

*****

Không biết qua bao lâu, Mộc Thất cảm giác được mình bị người nhét vào bên đường, những người đó vội vã rời đi, chỉ để lại nàng một mình ở lại, khắp nơi đều là thi cốt.

Kiếp trước nàng được người đời gọi là quý thủ độc y, đối với người chết không hề thấy đáng sợ chút nào, thế nhưng những thi thể này toàn thân phát ra

màu vàng, môi ứ máu, rõ ràng là triệu chứng vàng da của bệnh sốt rét!

Trong ôn dịch cốc, dịch sốt rét lan tràn khắp nơi, bệnh này có thể làm cho người phát sốt liên tục có thể dẫn tới tử vong, quá trình cực kỳ thống khổ, thể nhưng bệnh này lây nhiễm rất nhanh, ở cổ đại căn bản không thể chữa khỏi, chỉ có thể áp dụng biện pháp cách ly.

Bất quá bệnh sốt rét cũng không phải là khó chữa, chỉ cần có thể tìm được cây thanh hao tươi, nàng liền có thể dùng Không Động đỉnh luyện ra giải được.

Muốn theo quân đội trấn giữ ôn dịch cốc đi ra ngoài, nhất định phải làm cho toàn bộ những người còn sống thoát khỏi nguy hiểm, bất quá ở cổ đại bệnh sốt rét có khả năng biến chứng, hiện nay nàng nhất định phải tra xét tình huống ở trong cốc, tìm ra phương thuốc phù hợp.

Mộc Thất đem hai kiện quần áo cũ mờ ra, trùm hết lên người chỉ chừa hai tay, làm thành bộ y phục cách ly, lại tìm đã vôi, đập bẻ nát rắc lên trên thi thể, còn lại thì đem bôi lên người.

Chuẩn bị tốt hết thấy, nàng mới đi về phía trong thôn.

"Quan phủ lại phái người đến đây! Giết hẩn đi!"

Mộc Thất đi được vài bước, đã bị một nhóm người nổi dậy vây quanh, bọn họ người nào người nấy sắc mặt vàng vọt, là triệu chứng bị nhiễm bệnh, đều cầm trong tay lưỡi hái, cuộc nhất tề chỉ về phía nàng.

Nàng cảm thấy cả người không được tốt lắm.

"Xem người này ăn mặc quái dị, lại vụng trộm tiến vào trong cốc, nhất định là quan phủ phái tới giết chúng ta giết khẩu!" Một nam nhân hô lên.

Mộc Thất muốn mở miệng nói chuyện, nhưng trước kia ăn hóa độc tán phát huy dược lực, nàng bây giờ là một người câm!

"Giết quái nhân kia! Giết hẩn đi!" Một thôn dân khác đi theo hô lên.

Mộc Thất bóp nát viên đan dược trong tay, dược này có thể làm cho những người này ngủ say nửa canh giờ, đủ để nàng tìm một chỗ đem cỗ huyệt chữa trị lại.

Nhưng Mộc Thất thân thể hư nhược, ra tay hơi chậm một chút, chưa kịp vẩy dược ra, phía sau bả vai của nàng bị đánh một gậy, liền bất tỉnh nhân sự....

Lúc Mộc Thất tỉnh lại thì phát hiện mình bị trói nằm dưới đất, cũng may áo trùm của nàng vẫn còn, miễn cho nàng khỏi bị nhiễm bệnh.

Đáy lòng nàng thầm bi ai, không cần xui xẻo như vậy a! Nàng đường đường là Quý y Mộc Thất xuyên đến cổ đại, nội trong một ngày bị người dùng móng heo trói lại hai lần, trừ nàng ra thì còn có ai!

"Người là ai? Dám cả gan tiến vào ôn dịch cốc, đến tột cùng là có mục đích gì?" Lão tử cầm đầu tóc hoa râm chậm rãi nói.

Già trẻ lớn bé trong thôn đánh giá người quái dị trước mặt này, cả người bị phủ kín, không khỏi sinh lòng sợ hãi.

"Ta..." Mộc Thất kinh hi phát hiện nàng có thể nói chuyện được!

"Ta và các người đồng bệnh tương liên, cũng là bị người đẩy đến nơi đây, các người hãy nghe ta nói, bệnh sốt rét cũng không phải là không có thuốc chữa, chỉ cần các người theo lời ta nói, ta có thể chữa khỏi bệnh cho các người, cam đoan các người sẽ bình an đi ra khỏi cốc ôn dịch!" Mộc Thất ngồi dậy nói.

Một phen nói ra, thôn dân tại chỗ đều choáng váng.

"Ta không tin! Triều đình đem chúng ta giam cầm trong này tự sinh tự diệt, người vì sao lại có lòng tốt giúp chúng ta?" Một thôn dân khó hiểu hỏi.

"Các người hiện tại trừ bỏ tin tưởng ta, còn có lựa chọn nào khác sao?" Mộc Thất thanh âm lạnh lùng nói, "Hiện tại cời trời cho ta, không chừng các người còn có một cơ hội sống, nói cách khác..."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Ôn dịch cốc

"Các người hiện tại trừ bỏ tin tưởng ta, còn có lựa chọn khác sao?" Mộc Thất thanh âm lạnh lùng nói, "Hiện tại cời trời cho ta, không chừng các người còn có một cơ hội sống, nói cách khác, kết cục của các người chính là bị quan binh vớt xác tại loạn phần cương!"

Nghe những lời Mộc Thất nói ra, xung quanh rơi vào yên lặng, trong không khí tràn ngập mùi máu không có lúc nào là không nhắc nhở họ tử vong tới gần.

Ta không phải người của quan phủ, trang phục kỳ lạ này là ta làm ra trang phục cách ly đơn giản. Ta gọi là Mộc Thất, nếu cùng là người lưu lạc thiên nhai, chỉ có thoát ly nguy cơ bị nhiễm bệnh sốt rét, mới có thể đi ra khỏi ôn dịch cốc, ta giúp các người cũng là vì để cho ta có thể thoát khỏi nơi này, các người còn có gì nghi ngờ, cứ việc hỏi." Mộc Thất nói tiếp.

Mọi người không nói gì, dẫn đầu là thôn trưởng mở miệng nói: "Mở trời cho Mộc cô nương!"

Hai thôn dân tiến lên mở trời cho Mộc Thất, Mộc Thất vuốt vuốt cổ tay đứng lên.

"Tỷ tỷ, người thật có thể đem chúng ta ra khỏi ôn dịch cốc không? Nếu người có thể cứu thôn chúng ta, ta.... Ta sẽ đem hết tiền mừng tuổi để dành cho người!" Một tiểu nam hài sợ hãi nắm lấy váy Mộc Thất nói, xem khí sắc vàng vọt của hắn, chính là bị nhiễm bệnh sốt rét nhẹ.

"Người yên tâm, ta sẽ chữa khỏi cho các người, tiền mừng tuổi các người giữ lại đi, ta không cần." Mộc Thất sờ đầu Tiểu Thôn nói, "Bệnh sốt rét lây lan rất mạnh, mà trong cốc nhiều chỗ ẩm ướt, giúp cho bệnh sốt rét có cơ hội lây lan, cho nên cách ly cùng tiêu độc là chuyện hàng đầu mà chúng ta nên làm."

Mộc Thất nói trúng tâm tư của thôn dân, mọi người đối với nàng cũng dần dần nói lòng phòng bị.

"Mộc cô nương, xem ra là chúng ta trách lầm người, nhìn người cũng không giống với dân chúng bình thường, như thế nào lại bị người đưa vào ôn dịch cốc?" Thôn trưởng ho khan vài tiếng nói.

"Việc này nói ra rất dài dòng, về sau các người còn sống thoát khỏi ôn dịch cốc ta sẽ nói cho các người biết, hiện nay việc cấp bách là làm giảm tình trạng bệnh tật, phương pháp của ta cần mọi người phối hợp mới được." Mộc Thất nói.

"Chúng ta tất cả đều nghe theo Mộc cô nương." Thôn trưởng đi đầu nói, thôn dân khác cũng tin tưởng Mộc Thất, đáp ứng nghe theo sự chỉ huy của nàng.

"Tốt, nam tử bệnh nhẹ trong thôn theo ta đi vào trong sơn cốc khai thác đá vôi, làm thành phần đêm nay đem rắc vào loạn phần cương, thừa dịp bóng đêm đem thi thể vùi lấp, còn lại vôi phần cầm tới chợ, đường phố, các nhà, các hộ để tiêu độc, lão ấu, phụ nữ và trẻ em lưu lại đem chăn cùng đồ dùng đem tới lấy nước sôi luộc qua, dùng dấm chua nóng khử trùng phòng ốc, nhớ kỹ không được bỏ qua các xô xính. Đợi thu thập xong chỗ ở, mọi người dựa theo bệnh chứng nặng hay nhẹ tách ra chữa trị..." Mộc Thất nói đầu ra đây.

Kiếp trước nàng tiếp xúc qua không ít lần khu cách ly bệnh truyền nhiễm, đối với việc ngăn chặn bệnh truyền nhiễm phát triển cũng không quá xa lạ, đáng tiếc cổ đại thiết bị lạc hậu, chỉ có thể lên núi khai thác đá vôi để tiêu độc.

Đột nhiên thôn trưởng cùng hai lão nhân tuổi tác đã cao ngã xuống.

"Gia gia, người làm sao vậy!" Đứa nhỏ trong thôn kinh hoàng nhìn về phía trưởng thôn nhào tới, bị Mộc Thất ngăn cản lại.

Tiểu đệ, gia gia của ngươi đây là phát bệnh, vì an toàn của mọi người, bọn họ phải được cách ly, Mộc tỷ tỷ sẽ chữa khỏi cho gia gia của ngươi, cho nên hiện tại ngươi hẳn là giống nam tử hán mau tỉnh lại đứng lên, đấu tranh cùng bệnh dịch, mà không phải ở trong này khóc nhè." Mộc Thất khuyên nhủ.

Đứa bé lau nước mắt trên mặt, nhìn Mộc Thất hung hăng gật đầu nói: "Đệ không khóc, đệ muốn đi theo thúc bá cùng đi sơn cốc khai thác đá!"

"Tốt, ta mang ngươi đi." Mộc Thất cấp cho đứa bé một ánh mắt khích lệ, phân phó vài thôn dân đem ba người mang vào trong nhà nghỉ ngơi.

Ba lão nhân ngày càng sốt cao làm thân thể hư nhược, hiện giờ lại không có cây thanh hao, Mộc Thất đem nước hòa bột thuốc cho bọn họ nuốt vào, ngăn chặn bệnh tình.

Cũng may trên người Mộc Thất có Không động đình sư phụ cấp cho nàng, còn kéo theo chút thuốc viên khẩn cấp tới đây. Không Động đình là bảo vật chế thuốc, được nàng đặt ở trong không gian tùy thân, chỉ cần tìm được cây thanh hao, nàng có thể dùng nó luyện ra thuốc chữa bệnh sốt rét.

***

Quá trưa, Mộc Thất mang theo một nhóm người khiêng cuốc đi sơn cốc lấy đá vôi, lại phái người đem đá vôi chuyển đến trong thôn chế thành bột phấn, rắc vào chỗ mọi người đi qua.

Bên kia, phụ nữ cùng hài tử bệnh tình không nghiêm trọng ở trong sân bắt đầu đem bát đĩa, quần áo đồ dùng cho vào nước sôi tiêu độc.

Các hộ gia đình đều lấy dấm chua bỏ vào trong nước nấu sôi, giặt nước cả trong và ngoài phòng, cũng mở cửa sổ để thông gió.

Từ khi Mộc Thất hứa hẹn vì mọi người chữa khỏi bệnh sốt rét, trong ôn dịch cốc thôn dân đã có sức sống trở lại. Việc này vốn bị khí tức tử vong che phủ tức thì rục rờ hẳn lên, đường phố trở nên sạch sẽ.

Thôn dân ôn dịch cốc đều là bị quan binh từ bên ngoài mang vào cách ly, vốn tưởng ở tại nơi hoang sơn chờ chết, không nghĩ tới Mộc Thất đề ra biện

pháp này, trong lòng mọi người đều tràn đầy hy vọng, nhiệt tình.

Đạo gần đây, không ít thôn dân bệnh nặng cùng không chết, các quan binh trấn giữ dần dần buông lỏng cảnh giới, tóm lại những người này nửa chết nửa sống không thể nào trốn đi được.

Đây đối với thôn dân mà nói, bắt tay vào chôn lấp loạn phần cương là một cơ hội tốt, đợi bọn hán chôn hết hài cốt, quan binh không bắt được điểm yếu, cũng sẽ không truy cứu cái gì.

Lấy đủ đá vôi, Mộc Thất quay trở về tìm gian phòng sạch sẽ tắm nước ấm, bôi được lên vết thương đã kết vảy.

Nhìn miệng vết thương ghê người nhấc nhờ nàng, sau khi ra khỏi ôn dịch cốc, phủ Thừa tướng còn có một số nợ cũ chờ nàng tính...

Thời gian cấp bách sau đó, Mộc Thất khiến phụ nữ trong thôn tìm vải tối dệt, dùng nước sôi tiêu độc sau đó hong khô, nàng tự mình làm mấy bộ y phục cách ly, đem tay chân cùng da thịt trên người bao kín chặt chẽ, tuy rằng y phục cách ly này mặc vào có chút nóng, trước mắt chỉ có thể như thế.

Khi trời tối, ăn cơm chiều xong, Mộc Thất cùng vài thôn dân mặc y phục cách ly đi vào loạn phần cương.

Mộc Thất nhờ có thân hình nhỏ nhắn linh hoạt lên vào trạm gác của quan binh ở vùng phụ cận, vừa rắc mê được vào binh lính gác đêm, lại vừa rắc vào hướng lều trại.

Sau khi xác định binh lính ở bên ngoài cho dù sét đánh cũng sẽ không tỉnh lại, Mộc Thất cùng các thôn dân bắt đầu chôn cất thi cốt trên loạn phần cương.

Những thi cốt này có không ít là thân nhân của thôn dân trong ôn dịch cốc, Mộc Thất phải dùng thời gian rất lâu mới thuyết phục được mọi người đồng ý đem những thi cốt này mai táng tại nơi khác.

Người chết thi cũng chết rồi, người sống còn khỏe mạnh bình an, mới là an ủi lớn nhất cho những người đã khuất.

Sau khi chôn cất thi cốt trên loạn phần cương xong, thì trời đã tờ mờ sáng.

Đám người Mộc Thất trở về chỗ ở, nhưng lại nhận được một tin tức không mấy lạc quan - lại có mười mấy người phát bệnh sốt rét, đa số đều ở giai đoạn sốt cao, có thể có vài người cơ thể yếu đã muốn khó thở, phòng chừng không trụ nổi nữa rồi!

Mộc Thất suốt đêm chưa ngủ, nhưng nàng hiện tại cũng không rảnh để nghỉ ngơi, việc cấp bách là phải tìm được cây thanh hao chế thuốc cứu người!

"Phụ cận ôn dịch cốc có nơi nào có cây cỏ tươi tốt?" Mộc Thất hướng các thôn dân hỏi thăm

"Trên núi phía tây thật ra có một chỗ, thế nhưng vách núi cheo leo, hơn nữa nơi đó còn có nhiều rắn, côn trùng, cho tới bây giờ không có người dám tiếp cận, Mộc cô nương muốn hái được liệu gì, không bằng để chúng ta đi hái cho!" Một thôn dân mở miệng nói.

"Ta đi là được rồi, chuẩn bị cho ta lưỡi hái cùng dây thừng, ta nhất định tìm được được liệu trở về chữa trị cho các người." Trong mắt Mộc Thất ánh lên vẻ kiên quyết.

Nơi có nhiều độc vật chính là nơi được thảo tươi tốt, trong cốc mọi người đều mắc bệnh, thân là thầy thuốc, nàng phải tự mình lên núi hái cây thanh hao!

"Mộc tỷ tỷ, đây là bùa bình an mẹ ta khi còn sống cho ta, ngươi cảm nhất định có thể bình an, chúng ta chờ ngươi trở về." Đứa bé cầm bùa bình an trong tay đeo bên hông Mộc Thất.

Mộc Thất vỗ vỗ đầu đứa bé nói: "Cảm ơn tiểu đệ, ngươi là nam tử hán phải chiều cô tốt cho gia gia."

Đứa bé dùng sức gật đầu.

Trong ánh mắt của thôn dân, Mộc Thất đeo sọt trên lưng, mang theo lưỡi hái cùng dây thừng hướng phía tây ôn dịch cốc đi đến...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tìm trứng tuyết điêu

Vách núi cheo leo, may mà độ cao dưới chân giữa sườn núi không quá hai trượng, leo lên đối với nàng mà nói không phải việc khó.

Nơi đó ẩm ướt âm u, thích hợp cho thực vật sinh trưởng, Mộc Thất tin tưởng chỉ cần từ nơi này đi lên, theo triền núi cẩn thận tìm kiếm, nàng nhất định có thể tìm được cây thanh hao trị bệnh sốt rét.

Nếu tìm không thấy, nàng liền phóng tin hiệu triệu hồi Thập Lục lại đây hỗ trợ, tiểu tử kia từ khi xuyên qua tới đây đã không thấy tung tích, đem nàng bỏ rơi tại nơi hoang vu không nói, chính hắn không chừng đã tới chỗ khác ăn chơi!

Mộc Thất buộc một tảng đá vào đầu dây thừng, xoay vòng ném về phía trước.

Tảng đá buộc dây thừng vòng vài vòng trên thân cây giữa sườn núi, Mộc Thất dùng đầu dây thừng còn lại cột bên hông, cồng sọt đập vách núi leo lên.

Ở hiện đại, Mộc Thất đã từng trải qua huấn luyện nghiêm khắc, từng cùng Thập Lục cùng nhau treo lên Tuyết Sơn có độ cao so với mặt biển mấy ngàn thước, nay leo trèo vách núi tất nhiên là nhẹ nhàng thoải mái.

Đột nhiên, Mộc Thất cảm thấy dây thừng trong tay lỏng ra, một trận kéo kẹt kỳ lạ vang lên, chẳng lẽ dây thừng sắp đứt?

Nàng rất nhanh phản ứng lại, ba bước rồi hai bước bò lên sườn núi, ngay lúc nàng bước chân lên sườn núi một khắc kia, dây thừng không chịu nổi gánh nặng đã đứt đoạn!

Có thể thấy được nếu nàng chậm một bước, hậu quả không thể tưởng tượng được!

Một bóng trắng hiện ra trước mắt nàng, giống như là một con thú nhỏ kéo cái đuôi to, bất quá đó là chuyện trong chớp mắt, chẳng lẽ là ảo giác của nàng?

Mộc Thất lấy lưới hái từ trong sọt ra, cắt cỏ dại cao cỡ nửa người ở trước mặt, tạo ra một con đường nhỏ.

Nàng một đường tìm kiếm cây thanh hao, cẩn thận phân biệt mùi vị của thảo mộc, bỗng nhiên, nàng cảm giác được trên đùi đau xót, bấp chân co rút mạnh.

Mộc Thất bỏ lại lưới hái ngồi ở trên một tảng đá, kéo nhanh ống quần, nhưng lại phát hiện làn da bên phải bấp chân có miệng vết thương như rấn cắn!

Mộc Thất hít một hơi, xem ra tập kích nàng nhất định là độc xà, miệng vết thương bốn phía nổi lên xanh tím, nàng cũng bắt đầu đầu vầng mắt hoa, rõ ràng là biểu hiện trúng độc!

Nàng hít sâu một hơi, dùng chủy thủ mang theo bên mình rạch miệng vết thương, dùng sức ép máu độc ra.

Mặc dù xử lý kịp thời, nhưng cũng còn một chút độc tố xâm nhập cơ thể, Mộc Thất trong đầu một trận choáng váng, dùng lực của cánh tay ra sức chống đỡ thân thể, trong lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh.

Lúc này, bóng dáng tuyết trắng kia trốn trong bụi cỏ chạy ra, đúng là một con tuyết điêu, có nhúm lông mao vàng óng ánh!

Ánh mắt đen trong suốt của tuyết điêu tràn đầy cảnh giác, nó đi vài bước lại ngửi ngửi, cái mũi nhỏ tiến đến đùi phải bị thương của Mộc Thất, vờn đầu lưỡi liếm liếm miệng vết thương của nàng.

Xem ra tiểu gia hỏa này cũng không có ác ý, Mộc Thất miễn cưỡng ngồi dậy, trông thấy nó đang nằm trên đùi nàng, liếm độc huyết trên miệng vết thương của nàng.

Mộc Thất rất là nghi hoặc, tiểu gia hỏa này khẩu vị thật đúng là độc đáo, chẳng lẽ nó bị hương vị của độc huyết hấp dẫn tới?

Đang lúc nàng đang trầm tư, bỗng nhiên trên đùi truyền đến một trận đau nhức, tuyết điêu thế nhưng lại cắn một miếng trên miệng vết thương của nàng!

Mộc Thất nhấc chân muốn bỏ nó ra, nhưng nó tựa như khối da dính ở trên đùi nàng, quả thực là bỏ cũng không xong.

"Đi xuống!" Mộc Thất giận dữ hét.

Tuyết điêu trong mắt hiện lên vẻ ủy khuất hừ vài tiếng, chậm rãi há miệng ra, ngòi xồm một bên dự tính móng vuốt vẫn còn chưa liếm hết.

Mộc Thất lại khỏi ngạc nhiên phát hiện, từ chi mình đã hoạt động lại được, mà ngay cả trên đùi miệng vết thương đã muốn khôi phục lại màu da bình thường, nguyên lai nước bọt tuyết điêu có công hiệu giải độc!

Mộc Thất kéo sọt xuống, dùng tiêu độc tán đã được chuẩn bị từ trước, xe miếng vải băng bó miệng vết thương, cầm lưới hái đứng dậy tiếp tục đi tìm kiếm cây thanh hao.

Tuyết điêu dùng hàm răng kéo kéo góc áo của nàng, ai ai kêu vài tiếng.

"Như thế nào, ngươi muốn đi cùng ta sao?" Mộc Thất quay đầu nhìn hai mắt ngẩn lệ của tiểu bất đắc.

"Ngao....." Tuyết điêu gật gật đầu.

"Thân nhân của ngươi mất rồi sao?" Mộc Thất hỏi.

"Ngao....." Tuyết điều liếm liếm đuôi phải Mộc Thất.

Mộc Thất khoe miệng vừa kéo, tình cảm của gia hỏa này là nhằm vào máu huyết của nàng mà tới! Bất quá xem nó có công hiệu giải độc....."

Tốt, ta có thể mang ngươi đi, nhưng ngươi phải nghe theo lời của ta, còn nữa, không cho phép thừa dịp ta không chú ý mà cắn ta!" Mộc Thất nói.

Tuyết điều mừng rỡ, xông vào sọt phía sau Mộc Thất, dùng cái đuôi to xù cọ vào sau gáy nàng.

"Vì ngươi đã cứu ta, ta cho ngươi một cái tên." Mộc Thất vừa đi vừa nói.

Nhìn thấy thân hình nhỏ tròn xinh xắn của nó với hoàng mao trên trán giống như trứng chim.

"Kêu là đàn hoa đi." (không biết dịch sao để nguyên luôn). Mộc Thất mặt mày loay loay nói.

"Ngao....". Đàn hoa ở trong sọt phát ra một trận âm thanh khe khẽ, như là âm thanh hồi đáp.

**

Đàn hoa là một tuyết điều có linh khí, sống ở trong sơn cốc đã lâu, theo chỉ dẫn của nó, Mộc Thất rất nhanh tìm được một dải lớn cây thanh hao.

Trước mắt việc cứu trị thôn dân ôn dịch cốc là cấp bách, nàng vội vàng cắt lấy thanh hao bỏ vào sọt, cùng đàn hoa cùng nhau hướng về trong cốc.

Tiếp xúc toàn bộ bệnh nhân sốt rét bị nhốt trong cốc, vạn nhất bị quan binh tuần tra phát hiện nàng ở trong này sẽ gặp nhiều phiền toái!

"Thất tỷ!" Một tiếng kêu trong trẻo từ phía sau truyền đến.

"Thập Lục...." Mộc Thất quay đầu lại nhìn thất Thập Lục mà nàng nhắc đi nhắc lại đã lâu, người kia từ nhỏ cùng nàng cùng nhau lớn lên, cùng nàng xuyên qua đến Đại Lịch vương triều!

"Thất tỷ, ta rốt cuộc cũng tìm được ngươi! Công năng định vị của ta lại mất hiệu lực, suýt nữa không còn được gặp lại ngươi! Thời gian dài như vậy ngươi đi đâu vậy? Thập Lục nức nở nói.

Mộc Thất đưa tay chặn nước mắt nước mũi của nam hài, giận dữ nói:"Nói dài dòng, ngươi nhanh đi chuẩn bị y phục cách ly, đến đáy cốc tìm ta. Thôn dân ở đáy cốc đều bệnh sốt rét, trước mắt chuyện hàng đầu chúng ta phải làm là cứu sống những người này, luyện ra được liệu trị bệnh sốt rét!"

"Thất tỷ, ngươi lúc nào thì trở nên nhân từ như vậy?" Thập Lục trưng ra bộ mặt tràn đầy nghi hoặc nói.

"Ngu ngốc, không cứu sống bọn họ, ngươi với ta còn muốn chạy ra khỏi ôn dịch cốc, cũng đừng tưởng một người bị cả kinh thành khinh bỉ là phế vật có thể trở mình!" Mộc Thất cảm thấy thừng đang cột tại thân cây, theo hướng dây thừng thẳng xuống chân núi, bỏ lại một câu.

Thập Lục từ trong bao quần áo lấy ra quần áo giống như Mộc Thất mặc lên người, suy nghĩ kỹ trong chốc lát mới nghĩ thông suốt - Thất tỷ đây là tại kinh thành gặp tai vạ, nhàn rồi chạy đến ôn dịch cốc thì thổ tài năng sao?

Nghĩ đi nghĩ lại, hần lăm bầm." Đúng vậy, lấy tư sắc của Thất tỷ, quý tộc đệ tử trong kinh thành nhất định sẽ đuổi theo nàng đầy đường!"

Mộc Thất mang theo cây thanh hao trở lại trong thôn, dựa theo bài thuốc chế được liệu trị bệnh sốt rét.

Các thôn dân dành ra một gian phòng rộng, chuẩn bị một cái bát Mộc Thất đem dược thảo rửa sạch vài lần, ném vào trong bát chậm rãi nấu, kết hợp thêm vài loại dược liệu.

Bởi vậy bọn họ đều nhiễm bệnh sốt rét, Mộc Thất phân phó đóng cửa lại, chỉ để cho Thập Lục tiến vào hỗ trợ.

Mộc Thất lấy ra Không Động đỉnh trong không gian tùy thân, Không Động đỉnh khi thu nhỏ lại thì giống như một cái ly rượu, khi hoàn nguyên hình thì cao hơn cái thùng chứa đồ lại tinh xảo, là thánh vật sư phụ giao cho nàng.

Dược liệu sau khi nấu tới tỏa ra mùi hương, Mộc Thất đem dược liệu để vào Không Động đỉnh, kế tiếp đó là tinh luyện ra đan dược.

Không Động đỉnh tuy có công dụng chế thuốc, nhưng trong thời gian đó nếu dược liệu kết hợp có chút sai lầm, liền có ảnh hưởng đến dược liệu cuối cùng.

Mộc Thất tập trung tinh thần cao độ, hoàn thành mỗi trình tự, còn tại dược liệu bỏ thêm một vị thuốc là nước bọt đàn hoa.

Về phần nàng quá trình tìm được nước bọt đàn hoa, Mộc Thất thầm thở dài ---- nàng không phải làm cho đàn hoa cống hiến một chút nước bọt sao? Nó dùng ánh mắt vô tội như vậy ngồi xổm ở một góc nhìn nàng chằm chằm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Diệu thủ hồi thiên

Đàn hoa đem thân mình nhỏ nhỏ cuộn tròn, luôn luôn kêu một tiếng để chứng minh chính mình tồn tại cũng lên án việc ác của Thập Lục.

Thập Lục cũng có chút buồn bực, hần đem chỉ đem tứ chi của tuyết điều cột ở trên bàn, lấy máu của Thất tỷ dụ nó chảy nước miếng, chứ đau có làm việc gì không đứng đắn đâu.

Bất quá hần còn ra vẻ, sờ soạng tiểu tiểu điều...Đúng vậy, từ khi sờ qua tiểu tiểu điều (mình nghĩ chắc là cái con Thất tỷ mang về), nó liền kêu gào không ngừng, nguyên lai tiểu gia hòa này còn sợ xấu hổ!

Đàn hoa mặt hướng tới vách tường, quay đầu dùng ánh mắt nhìn chằm chằm Thập Lục --- bản điều ngọc thụ lâm phong, là "giống đực" phong lưu tiêu sái! "Không thể sờ!

**

Vì phòng ngừa công hiệu của thuốc quá mạnh mẽ gây nên tác dụng phụ, Mộc Thất trước tiên chăm cứu trị liệu cho những người bệnh nặng để bảo vệ tâm mạch.

Hai canh giờ sau, Mộc Thất từ Không Động đình xuất ra được hoàn đen óng đã được luyện chế tốt, hiện nay bệnh tình của các thôn dân không thể kéo dài, nhất định phải có một người ăn trước giải được để quan sát hiệu quả mới được. Nếu không thập phần nắm chắc, nàng không thể tùy tiện cho bọn họ uống thuốc.

Các thôn dân đã ở trong không khí tử vong lâu lắm rồi, ai cũng không dám ăn giải được.

"Ta đến đây." Mở miệng nói chính là trưởng thôn.

"Gia gia, đề ta đi, ta tuổi còn nhỏ, trên người bệnh nhẹ, nhất định không có việc gì!" Cháu trai của trưởng thôn đỡ lấy trưởng thôn, vỗ vỗ ngực nói.

Mộc Thất nhíu mày, bệnh nhân ở trong ôn dịch cốc chỉ có con đường chết, cho tới bây giờ còn chưa có ai khỏi bệnh xuất cốc, mọi người lại bị kinh hách trong thời gian dài đối với tương lai sau này đã tràn ngập sợ hãi, nói đến khỏi hần, nhất định là mọi người chưa từng có hy vọng xa vời.

Không bằng nàng liền là người đầu tiên nếm thử giải được!

Mộc Thất chậm rãi vén tay áo lên, cời bao tay phải ra nói:" Hai canh giờ trước ta đã muốn nhiễm bệnh sốt rét, nay ta thử xem được tính của giải được, nếu có hiệu quả, mọi người xếp hàng đến trong phòng lĩnh được, bệnh tình không thể trì hoãn, như vậy mọi người có thể yên tâm không?"

"Thất tỷ, ngươi tự mình thử thuốc, vì có gì trước đó không nói cho ta biết?" Thập Lục mở to hai mắt nhìn, hé ra gương mặt tràn đầy thần sắc kinh hoàng, tiến lên kéo cổ tay Mộc Thất, kiểm tra mạch tượng, Thất tỷ quả thật vì muốn thử thuốc mà cố ý làm cho mình bị nhiễm bệnh sốt rét!

Nếu trước đó nàng nói cho hần biết chuyện này, hần nhất định sẽ không để cho nàng mạo hiểm, muốn mạo hiểm cũng chỉ có thể là nam tử hán như hần đến a!

"Thập Lục, ta là thầy thuốc, chính ta chế thuốc thì ta cũng có thể tới thử thuốc mới đúng." Mộc Thất không chút do dự nuốt được hoàn màu đen vào.

Nửa canh giờ trôi qua thật dài, tất cả mọi người đang chờ mạch tượng của Mộc Thất trở lại bình thường.

Thân thể Mộc Thất tỏa nhiệt, trên trán toát mồ hôi, bất quá nhiệt độ cao đối với nàng mà nói là hiện tượng tốt, chỉ cần hạ sốt, trong thân thể sẽ sinh ra miễn dịch đối với bệnh sốt rét, đó cũng là chứng minh giải được phát huy tác dụng!

Lại qua hai khắc, trên người Mộc Thất đã hạ sốt hoàn toàn, nơi đây nàng vì các thôn dân thi châm, chuẩn bị tốt cho chữa trị.

Thập Lục dựa trên mạch tượng của Mộc Thất, mừng rỡ nói:" Thất tỷ, bệnh của ngươi đã gần hết, xem ra giải được này thật sự là công hiệu!"

Ngay sau đó, thôn dân trong ôn dịch cốc xếp hàng để Mộc Thất xem mạch, có Mộc Thất thử thuốc, bọn họ đều yên tâm mà ăn giải được, hơn nữa ăn qua không lâu, thân thể cũng dần dần khôi phục.

Ngày hôm sau, những người bệnh nhẹ đã hoàn toàn bình phục, người bệnh nặng cũng đều có thể xuống giường đi lại.

Mọi người tinh thần vô cùng tốt, Mộc Thất rèn sắt khi còn nóng, mang theo mọi người dùng được thảo nấu nước sôi khử trùng toàn bộ các góc chết một lần.

Thôn dân trong ôn dịch cốc đều đến từ thông xóm không xa ngoài núi, bọn họ chưa từng nghĩ tới đi vào ôn dịch cốc còn có thể khỏe mạnh trở về nhà.

Mộc Thất ở trong này dùng tên giả "Mộc Thất", sửa lại họ, bọn họ đều gọi nàng là "Mộc thần y".

Binh lính ở ngoài cốc biết được tin tức này, đều tụ tập đến cốc khẩu. Thôn dân nhìn đến khí thế rào rạt kia, sinh lòng sợ hãi, lập tức báo cho trưởng thôn biết.

Không lâu, trưởng thôn cùng Mộc Thất mang theo thôn dân đi tới cốc khẩu.

Thập Lục nắm chặt kiếm trong tay, nghĩ rằng nếu binh lính là vì bọn họ mà đến, hẳn nhất định phải hảo hảo giáo huấn đám người kia, làm cho bọn họ đừng hòng chạm vào một sợi lông của Thất tỷ.

"Mộc thần y, làm ơn cứu giúp giùm các huynh đệ này đi! Bọn họ bị nhiễm bệnh sốt rét, nếu như cấp trên biết được, nhất định không thoát chết, toàn bộ chúng ta nghĩ cách giúp không còn cơ hội quay về kinh!" Cẩm đầu thống lĩnh khẩn cầu.

"Ta vì sao phải cứu những người này? Thời điểm ta vừa đến ôn dịch cốc liền nhìn thấy các người ném thi thể ở trên loạn phần cương, các người đối với người chết bất kính như vậy, ta không thích. Ta không nghĩ cứu người không muốn cứu." Mộc Thất lạnh lùng mở miệng nói.

"Chỉ cần Mộc thần y có thể cứu những huynh đệ này, người đưa ra yêu cầu gì chúng ta cũng đều đáp ứng!" Thống lĩnh nói.

Nhìn hán bộ dạng ốm yếu, hình như cũng nhiễm bệnh sốt rét.

Mới đây có gió đông nam, binh doanh đối với bệnh sốt rét cũng không có quá nhiều phòng bị, hơn nữa lúc trước thi cốt rải đầy ở loạn phần cương, bọn họ không muốn nhiễm virus gây bệnh khó.

Những người này chỉ biết là tiếp xúc với người mắc bệnh sốt rét sẽ bị lây bệnh, lại không biết virus sẽ ở trong không khí lan truyền ra.

"Tốt lắm, người đã nói như vậy, ta đáp ứng cho các người giải được, người phải giúp ta làm việc." Mộc Thất từng bước tiến lên đối diện với thống lĩnh nói.

"Ta cho các người đầy đủ giải được, người muốn đem sự tình các thôn dân đã khỏi bệnh cấp báo cho quan phủ, cứ như vậy bọn họ có thể ra khỏi ôn dịch cốc, từng người trở về nhà, các người không nhất định phải đóng tại nơi hoang sơn dã lĩnh này, người xem coi thế nào?" Mộc Thất nói.

"Tốt, tốt, ta đáp ứng người, Mộc thần y cứu được tính mạng các huynh đệ, chút việc nhỏ ấy không có gì đáng nói." Thống lĩnh cảm động đến rơi nước mắt nói.

Mộc Thất xem xét tình trạng nhiễm bệnh sốt rét của binh lính, vì bọn họ đưa ra số lượng giải được thích hợp, lại phân phó dựa theo phương pháp nàng nói, trở về khu vực binh doanh.

Ba ngày sau, bọn họ thân thể đã hoàn toàn khôi phục, binh lính trong binh doanh nhiễm bệnh sốt rét cũng dần dần chuyển biến tốt đẹp.

Quan phủ thu được tin tức ôn dịch cốc, Thượng thư chỉ đích danh muốn điều tra rõ "Mộc Thất" này là ai.

Nhưng binh lính nhìn thấy Mộc Thất một thân trang phục quái dị, mặt bị che khuất, không có người nào gặp qua hình dáng của nàng.

Binh lính đối với Mộc Thất rất là cảm kích, chạy tới giúp thôn dân dọn nhà.

Các thôn dân đến loạn phần cương từng người đều mất đi thân hữu, Mộc Thất khuyên bảo mọi người vì phòng ngừa bệnh sốt rét lại lây lan bừa bãi, tốt nhất tạm thời không được dựng đến thi cốt trên loạn phần cương, mọi người đều nghe lời của nàng.

Mộc Thất, Thập Lục cùng đàn hoa cùng với thôn dân đi tới thôn của bọn họ, trưởng thôn chờ thân thể suy yếu của một vài lão nhân khỏe lại, cháu nhỏ của trưởng thôn cầu nàng lưu lại vài ngày, nàng liền đáp ứng.

Nhưng đến khi bọn họ ở trong thôn, thôn dân phát hiện lương thực họ lưu lại đã bị mã tặc cướp sạch, hoa màu còn chưa kết trái, bọn họ phải ăn cái gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Trước mắt trong thôn chỉ còn lại mấy túi ngũ cốc, chỉ có thể cung cấp vài ngày, bọn họ ngày sau nhờ vào cái gì để sinh tồn đây?

"Thứ đáng giá trong các hộ đều bị mã tặc cướp đi hết, mà ngay cả đồ cưới nhà chúng ta cấp cho nữ nhi cũng cướp sạch!" Một lão phụ khóc lớn nói.

Thôn dân khác cũng lên án nói, hiện nay trong thôn ngay cả súc vật cũng không còn.

Mộc Thất nhủ mày, bây giờ tìm quan phủ xem có thể có cái gì dùng được không? Người trong thôn vốn là bị quan phủ vớt bỏ ở ôn dịch cốc, không quyền không thế, quan phủ không có khả năng sẽ cấp lương thực cho bọn hắn.

"Mọi người đừng lo lắng, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp giúp mọi người vượt qua cửa ải khó khăn này!" Thập Lục trấn an mọi người.

"Nơi này bệnh sốt rét từng tàn sát bừa bãi, quan phủ đã muốn phái người đem cây cỏ xung quanh thiêu đốt sạch sẽ, mà ngay cả rau quả dại cũng rất khó tìm được, hoa màu bỏ hoang." Trường thôn ca thán nói.

Nơi này cách xa hoàng thành, có thể có quan viên ở tại vùng phụ cận?" Mộc Thất trầm tư thật lâu, mở miệng nói.

Nàng rất rõ ràng tâm tư của quan phủ địa phương, bọn họ đem tin tức thôn dân ôn dịch cốc đã khỏi bệnh sốt rét báo cáo cũng chỉ để khoa khoang thành tích.

Một hồi sóng gió qua đi, lại có ai chú ý tới thôn dân ở nơi thâm sơn cùng cốc này đâu?

Bất quá nàng có liên pháp làm cho quan viên triều đình có tiền vui vẻ xuất bạc ra cứu tế bọn họ.

"Nghe nói đương triều Nhiếp chính vương ở rừng hồ đào ngoài trăm dặm có một tòa sơn trang, mỗi khi mai tử vàng thì đến sơn trang ở ngoại ô kinh thành nghỉ hè, hiện tại hẳn là còn chưa về kinh." Trường thôn nói.

"Nhiếp chính vương? Trường thôn đối với hắn hiểu biết bao nhiêu?" Mộc Thất đối với người này thực cảm thấy hứng thú.

Nàng từ trên sách sử nhìn đến không ít về sự tích của nhiếp chính vương các triều đại, những người này thân dưới một người trên vạn người, tay nắm quyền lực tối cao của toàn bộ vương triều.

Bất quá Nhiếp chính vương Đại Lịch quốc nhân rồi, còn có thể tới sơn trang nhàn nhàn nghỉ hè, người như vậy nhất định là đối thủ cực kỳ tự tin, nắm cán khôn trong tay, người này tính tình kiêu ngạo nhưng thật ra nàng có thể lợi dụng tốt nhược điểm này.

Trường thôn dừng một chút, nhớ lại nói: "Vị Nhiếp chính vương Đại Lịch quốc này có thể nói là người xưa nay chưa từng có, hai mươi tuổi liền trở thành quân sư trong quân đội, bày mưu nghĩ kế, bách chiến bách thắng, được bệ hạ yêu thích. Sau khi bệ hạ bệnh nặng, hắn lợi dụng thân phận thân vương khác họ nhiếp chính, đại thần trên triều không có người nào không kiêng dè nể sợ hắn. Thế nhân đồn đãi hắn yêu dã tuyệt sắc, nam sinh nữ tướng, mặt phù dung, tâm ngoan thủ lạt, người chết dưới tay hắn nhiều vô số, lại có đồn đãi hắn từng là người trong ma cung, nhưng về sau ma cung bị tiêu diệt hoàn toàn, biến mất không còn tồn tại trên đời, cũng đều nói là bị Nhiếp chính vương tiêu diệt."

"Vị Nhiếp chính vương này tên gọi là gì?" Mộc Thất đối với hắn thực cảm thấy hứng thú, sau lưng của hắn nhất định có chuyện xưa, đường đường Nhiếp chính vương uy lâm thiên hạ làm sao có thể cùng võ lâm tà giáo "Ma cung" có quan hệ, không chế toàn bộ hoàng thất, đem đại quyền nắm giữ trong tay?

"Sở Văn Mộ." Trường thôn hồi đáp.

"Ta biết!" Thập Lục ngay sau đó xen vào một câu, "Ta đây nghe nói Nhiếp chính vương trẻ tuổi này rất là lợi hại, để ảnh vệ dưới tay hắn đánh đầu thắng đó không gì cản nổi, tự tay hắn huấn luyện ra bọn sát thủ "Thiên tử thập tam sát", người người đều là tu la trong địa ngục, giết người không lưu lại dấu vết, chưa có người nào từng gặp qua hình dáng của bọn họ!"

Mộc Thất khoé miệng hơi nhếch lên, cười yếu ớt nói: "Mọi người không cần ngại vì lương thực mà lo lắng, ta nghĩ Nhiếp chính vương nhất định sẽ rất thích ý cung cấp lương thực cho chúng ta."

Trong lòng mọi người tràn đầy nghi hoặc, tiểu cô nương này có biện pháp nào làm cho Nhiếp chính vương ra ngân lượng cứu trợ bọn họ đây? Việc này nghe qua như là mơ, ai có thể tin được Nhiếp chính vương cao cao tại thượng có thể ra tay cứu giúp thôn nhỏ bị bỏ rơi này đây?

Mộc Thất tâm lý đều có chủ ý.

Nàng phân phó mọi người lên núi chọn những nhánh cây mềm cột lại, sau đó dùng cành chế thành hai khung thật lớn, lấy giấy cùng vải trắng cố định tốt, làm thành điều.

Thập Lục dạy bọn họ bắt chước làm hơn mười chiếc điều ánh huỳnh quang.

Buổi tối, Mộc Thất dẫn mọi người bắt không ít đom đóm, từ trên người đom đóm lấy ra phấn huỳnh quang, đem phấn huỳnh quang đổ vào trong mực nước, dùng mực nước có chứa phấn huỳnh quang viết ở trên điều giấy chữ "Trời giáng điềm lành, phụ thân xuất hiện, tại phía bắc đào khe".

Khi vào đêm, hướng gió thổi theo hướng nam, Mộc Thất cùng Thập Lục canh chừng cho điều giấy bay lên, ở độ cao thích hợp mở kip nổ, điều giấy xuôi gió theo hướng nam bay đi.

Tại đây trong quá trình chế tác điều, Mộc Thất cải biến hình dạng của nó, làm cho nó có thể đón gió, dưới tình huống đang bay vẫn có thể bình ổn, mà lâu dài lại không rơi.

Từ trên nhìn lại, trên điều giấy phát ra mấy chữ to ánh lên lục sắc huỳnh quang cực kỳ rõ ràng.

Mộc Thất vừa lòng vỗ vỗ tro bụi trên xiêm y, cổ nhân mê tín, đối với thiên tượng lại càng xem trọng, trên sách sử thời Đường liền có lời tiên đoán thịnh hành một thời "nữ chúa Vô thị", làm lòng người trong thiên hạ hoảng sợ, tin tưởng cảnh tượng ngày mai ở kinh thành sẽ dấy lên một hồi dậy sóng.

Này hai chữ "phụ thần" chỉ đúng là Nhiếp chính vương, phụ thần xuất hiện, điềm lành xuất hiện ở phía bắc đào khe, cũng chính là vị trí hiện tại của bọn họ.

Nay trời giáng cát ngôn, chỉ đích danh Nhiếp chính vương Sở Văn Mộ đến cứu giúp bọn họ, Nhiếp chính vương chỉ cần nghĩ bằng đầu ngón chân, hẳn nếu giúp bọn họ, liền có thể rèn sắt khi còn nóng, tạo danh vọng trong dân chúng, như vậy làm ít công to, có sao không làm đây?

Huống hồ Nhiếp chính vương quyền khuynh triều đình, tất nhiên tự phụ vô cùng, được nhiều người tán dương ca ngợi, Mộc Thất cảm thấy vỗ mông ngựa chính hẳn thật sự là vang dội....

***

Hôm sau, tại sơn trang ở đào khe sơn.

Nằm trên ghế là một nam tử thân mặc trường bào màu đen, áo dài chấm đất, tay áo thêu kim tuyến, cổ áo hé mở, lộ ra đường cong hoàn mỹ, lộ ra vẻ thần bí tao nhã, khuôn mặt hiện lên vẻ tà mị, phượng mâu lộ ra lãnh ý thấu xương, làm cho người ta chỉ cần liếc mắt nhìn một cái cả người liền run lên, sờn cả gai ốc.

"Gia, hiện giờ trong kinh thành đang lưu truyền lời đồn đãi, mọi người đều biết, đêm qua giờ Dậu hàng vạn dân chúng nhìn thấy trời giáng thần dụ, mà nội dung thần dụ cùng chủ thượng có liên quan." Nguyên Giáng chấp tay nói.

Thấy Sở Văn Mộ thật lâu không lên tiếng, Nguyên Giáng ngẩng đầu liếc mắt nhìn vị Nhiếp Chính Vương như Tu la ở trước mặt này, thấy hắn đang thưởng thức một khối vải, trong chứa bột phấn xanh biếc sẽ không lại dãn vật người như vậy đi?

Nghĩ tới, Nguyên Giáng cúi đầu bi ai, hẳn thừa nhận mình là Thiên Tử thập tam sát trong sát thủ định lực tốt nhất, bắt quá ở dưới quyền của gia cũng chính là có chút năng lực....

"Bốn vương đã biết." Sở Văn Mộ nhìn Nguyên Giáng, đưa tay nhẹ nhàng ném đi, khối vải chứa bột phấn màu xanh rơi vào trong tay Nguyên Giáng, không mây may rơi rớt.

Nguyên Giáng trong lòng thất kinh, gia không phải trừng phạt hắn thu thập tình báo bất lợi, muốn hắn ăn thứ này sao....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Nhiếp chính vương đưa lương thực

"Gia, đây là....phần huỳnh quang!" Nguyên Giáng Giáng ngửi ngửi bột phấn xanh thăm kìa, kinh ngạc ngẩng đầu lên nói.

"Có người lấy mực ánh huỳnh quang viết chữ tạo ra dấu hiệu giả tạo thần dụ, biện pháp này thô không chịu nổi, bắt quá đối với dân chúng ngu muội không biết mà nói, vẫn có thể xem là biện pháp tốt nhất." Sở Văn Mộ hơi hơi nhún mày, mắt phượng lộ ra ánh mắt âm trầm.

"Nguyên Giáng, phía Bắc đào khe sơn gần nhất đã xảy ra chuyện gì?" Sở Văn Mộ hỏi.

"Hồi bẩm gia, phía bắc đào khe sơn một trăm dặm có một đào hoa thôn trang, nơi đó phía trước bệnh sốt rét lan tràn khắp nơi, thôn dân bị đuổi tới ôn dịch cốc cách ly, sau đó có một vị thần y tên là "Mộ Thất" diệu thủ hồi xuân, đem bệnh dân ôn dịch trong cốc toàn bộ chữa khỏi, còn cứu binh lính nhiễm bệnh, từ đó về sau chưa phát sinh trường hợp chết vì bệnh này.

Nguyên Giáng báo cáo tình hình gần đây ước chừng có thể nói đến ba ngày ba đêm, hắn nắm trong tay ảnh vệ làm nhiệm vụ điều tra trinh sát, từ trên trời xuống đất, không có gì mà hắn không tìm được tin tức tình báo.

Sở Văn Mộ khẽ híp mắt, xem ra là có người lợi dụng phương pháp này làm cho người trong thiên hạ đều biết, sau đó khiến cho hắn chú ý, làm cho hắn xuất thủ cứu tế dân chúng từ ôn dịch cốc trở về.

Đến tột cùng là người nào có lá gan trên chọc Nhiếp Chính vương?

Mộ Thất ... Hắn đối với người này cảm thấy thật hứng thú.

"Gia, nay chuyện này mọi người trong kinh thành đều biết, thể nhân đều là đem lực chú ý về phía những dân chúng may mắn còn sống sót trong ôn dịch cốc, chúng ta chính là cần phải ra tay trấn áp ...." Nguyên Giáng dò hỏi nói.

Lấy tính tình của gia, đối với những trò lừa bịp này đúng là khinh thường, chắc hẳn là giao cho bọn họ xử lý?

"Thông tri cho thống lĩnh kim tự sát Nguyên Trấn, chuẩn bị đầy đủ lương thực vật dụng, ngay hôm ấy đưa tới nơi đó." Sở Vân Mộ nói.

Nếu dân chúng kỳ vọng hẳn giúp những người này, không bằng hẳn sẽ nhắm đến một mục đích chung, lòng dân hướng về họ Sở có sao không làm đây?

Trời giáng điềm lành.....Dám ở tầm mắt của hắn mà vượt mong ngựa vang dội như vậy, Mộ Thất chính là người đầu tiên.

Sở Vân Mộ khoe miệng có chút ý cười, âm thanh lạnh lùng nói:" Nguyên Giáng, đi đem vị Mộ thần y mời đến son trang ngồi một chút."

"Vâng." Nguyên Giáng đầy lòng trầm nghĩ, bị Gia nhìn tới, hơn phân nửa là bị phê đi!

***

Bên kia, Mộc Thất mang theo thôn dân đào hoa thôn từ bên ngoài mười dặm ven bờ sông trở về.

Bọn họ bắt được không ít cá tươi sống, lấy nấu canh là một lựa chọn không sai, bởi bỏ cho một vài vị lão nhân có thân thể không tốt.

Thập Lục đã muốn rời đi liên lạc với sư phụ ở Đại Lịch quốc sáng lập Trầm Hương Các, Mộc Thất có được tin vật chương môn, theo nguyện vọng của sư phụ, ngày sau Trầm Hương Các sẽ giao cho nàng trông nom.

Nàng cùng Thập Lục tới nơi này ước nguyện ban đầu nàng chưa nàng chưa bao giờ quên, nhưng nàng muốn vì sư phụ báo thù, nhất định phải đứng ở vị trí rất cao, khiến cho càng có nhiều người đề nàng sử dụng.

Các thôn dân bên ngoài mỗi người một bát, trước tiên đem cá xử lý sạch sẽ, cho vào nồi nấu.

Mọi người vừa tu sửa nhà cửa, vừa bắt cá, đã sớm mệt mỏi, nhưng trong thôn chỉ thóc còn dư chưa đủ cho bữa cơm cho mọi người, vị Nhiếp chính vương thật sự phải người đưa lương thực sao?

"Mọi người mau tới cửa thôn!" Một đứa nhỏ chạy nhanh tới, thở hổn hển nói: "Ta nhìn thấy có thật nhiều xe ngựa vận chuyển lương thực, hướng tới thôn của chúng ta!"

Mộc Thất nhíu mày lại, xem ra biện pháp của nàng hiệu quả không sai.

Các thôn dân tụ tập tại cửa thôn, nhưng thấy một đám hắc y cầm y vệ vận chuyển mấy chục xe lương thực đứng ở trước mặt bọn họ.

Trưởng thôn dẫn đầu tạ ơn Nhiếp chính vương, phân phó mọi người đem lương thực vận chuyển quay về trong thôn.

Không thể tưởng được Nhiếp chính vương thật sự phải người đưa lương thực! Lương thực đó cũng đủ bọn họ dùng tới hơn hai tháng sau, lúa gieo xuống nước cũng thu hoạch, này thật đúng là lương thực cứu mạng a!

Một vị thiếu niên áo trắng tuần tú tiến đến thi lễ, hỏi:"Tại hạ Nguyên Giáng, xin hỏi vị nào là Mộ thần y?"

Bàn tay trong tay áo Mộc Thất gắt gao nắm chặt lại, nàng nghe Thập Lục nói qua, Nguyên Giáng là một trong các thủ hạ của Nhiếp chính vương thống lĩnh Thiên tử thập tam sát, tuyệt đối không phải nhân vật dễ trêu chọc.

"Tại hạ chính là Mộ Thất." Mộc Thất từng bước tiến lên thừa nhận thân phận.

Nàng cũng không phải là người không thức thời, so với bị người lấy dao ra, nàng vẫn là ngoan ngoãn thừa nhận cho thỏa đáng.

Nguyên Giáng đánh giá "nam nhân" đơn bạc gầy yếu trước mặt này một phen, trừ bỏ gương mặt nhỏ nhắn bộ dạng coi như được thông qua, lại có chỗ không thích hợp, cho dù đem sát thủ xấu nhất trong Thiên tử thập tam sát lấy ra, so với hắn cũng mạnh mẽ hơn vài phần.

"Gia chúng ta ngưỡng mộ đại danh Mộ thần y đã lâu, mời riêng ngài đi son trang một chuyến." Nguyên Giáng khuôn mặt tuần tú cười đến thiên chân vô tà, nhưng chủy thủ ở bên hông Mộc Thất không biết đã ở trong tay nàng từ khi nào.

Mộc Thất muốn bỏ trốn, nàng còn chưa có sống đủ, cũng không muốn cùng vị Nhiếp chính vương lãnh khốc tàn bạo kia giao phong!

Nguyên Giáng dùng truyền âm bí thuật nói cho nàng:"Tại hạ khuyên Mộ thần y suy nghĩ cho tính mạng của mọi người, xóa bỏ tâm tư chạy trốn đi."

Mộc Thất đỏ mặt hơi lạnh, đối với thôn dân vây quanh mỉm cười nói:" Mọi người bệnh cũng đều đã khỏi, ta liền có thể yên tâm trở về, về sau ta sẽ thường xuyên đến thăm mọi người."

"Cái gì? Ta không cho ngươi đi, ta không nỡ xa ngươi!. Đứa bé trong thôn ôm cổ Mộc Thất khóc to.

"Nguyên mẫu xin khuyên Mộ thần y đừng chậm trễ thời gian." Nguyên Giáng dùng truyền âm bí thuật nói, ánh mắt của hắn dừng ở trên người đứa nhỏ, nổi lên tia sáng lạnh.

"Tiểu đệ nghe lời ta, ta sẽ trở về thăm ngươi, bất quá hiện tại ta có việc gấp cần xử lý, ngươi không phải đã nói phải làm một nam tử hán sao? Không được phép lại khóc nữa." Mộc Thất hạ quyết tâm nói.

"Tốt, ta là nam tử hán, ta không khóc, bùa bình an này tặng ngươi, nó sẽ phù hộ cho ngươi bình an." Đứa bé quệt nước mắt, Mộc Thất đem bùa bình an cột ở bên hông.

"Được rồi tiểu đệ, ta nhất định sẽ bình an." Mộc Thất vuốt ve đầu của hắn nói.

Mộc Thất cùng thôn dân cáo biệt, ánh mắt của bọn họ không đành lòng nhìn theo Nguyên Giáng cường ép Mộc Thất bước lên xe ngựa.

"Giá!" Nguyên Giáng thu hồi chủy thủ, ghim cương, mang theo bọn thị vệ thay đổi phương hướng trở về sơn trang.

Mộc Thất chỉ có thể hy vọng Thập Lục chạy nhanh liên lạc với Trầm Hương Các, sau đó dẫn người đi cứu nàng ra ngoài. Bằng không lần này đi gặp Nhiếp chính vương Sở Vân Mộ, chỉ sợ xương cốt cũng không còn.

Đàn hoa còn ngủ ở trong thôn, chỉ mong nó có thể liên lạc với Thập Lục.....

Yêu dã tuyệt sắc, nam sinh nữ tướng, chẳng lẽ vị Nhiếp chính vương này là một ....Gay?

Mộc Thất chấp tay trước ngực cầu nguyện -- Sư phụ, lão nhân ngài phù hộ đồ nhi thoát khỏi miệng hùm đi!

Xe ngựa dừng lại ở dưới chân núi, Mộc Thất vừa xuống xe liền bị người điếm huyết ngăn, trong lúc mơ hồ, nàng cảm giác được mình bị người rất không lễ phép vác trên vai, chẳng lẽ đây là đạo đài khách của Nhiếp chính vương sao?

Khi Mộc Thất tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trong một gian phòng xa hoa rộng rãi, trong phòng bày biện tinh xảo hoa mỹ, chẳng qua nơi này quá mức nặng nề, làm lòng người bị bức bách.

Nàng sẽ không lại người trôi lại nữa chứ? Nàng mới xuyên qua tới đây vài ngày, lại bị người ba lần giam giữ a!

Mộc Thất giật giạt tay chân, ngồi dậy, cũng may nàng không bị người trôi lại.

"Tỉnh?" Một giọng nam u lãnh từ sau lưng Kỳ lân truyền đến.

Mộc Thất ngẩng đầu nhìn phía sau tấm màn màu đen, chỉ thấy một mỹ nhân tóc dài mặc hắc bào nằm trên nhuyễn tháp, một tay chống cằm.

Bất quá cách một tầng sa trường, nàng xem không rõ mặt người nọ, chỉ biết người này đáng người cực kỳ .... đẹp mắt.

"Thăm trải sàn của bản vương rất thoải mái, làm cho Mộ thần y không muốn đứng dậy sao?" Mỹ nhân vươn ngón tay trắng nõn hoàn mỹ, đẩy một góc sa trường, đứng dậy chậm rãi đi ra.... mắt phượng nhìn xuống trên người "nam tử" trên mặt đất, thoáng hiện một chút u quang.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Máu của người có độc

Người này chắc là Nhiếp chính vương Sở Vân Mộ, Mộc Thất nhìn hắn dần dần tiến đến gần, trên cổ áo thêu thật khéo léo tinh xảo, lồng ngực rộng lớn hoàn mỹ, lộ ra khuôn mặt diên đảo chứng sinh.

Nếu nói là hán lạnh lùng, so với nữ tử còn hơn vài phần yêu mỹ, sóng mũi cao thẳng, khuôn mặt lạnh như băng, môi mỏng khẽ mím lại, khóe miệng hơi lên, một đôi mắt phượng tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, giống như đang đánh giá con mồi của mình.

Mộc Thất rung mình một cái, khép cầm lại, đứng lên đón nhận ánh mắt của hắn, mở miệng nói:"Tại hạ có thể được Nhiếp chính vương mời tới đây, đúng là vinh hạnh cho tại hạ, bất quá ngài nhất định phải dùng phương thức "bắt" sao?

Mộc Thất vuốt vuốt bả vai đau nhức, trong lòng thâm than, ánh mắt yêu nghiệt đặc ý nhìn nàng, thấy thế nào cũng giống như là nhìn chăm chăm đồ ăn, nàng cũng không muốn liền như vậy bị yêu nghiệt trước mặt ăn sạch sẽ!

"Bổn vương mời ngươi đến, tự nhiên có việc." Sở Vân Mộ giờ áo choàng lên, tỷ nữ phía sau đem kim y cung (hình như là ghế) cho hắn ngồi xuống.

"Xin hỏi Nhiếp chính vương có chuyện gì tìm tại hạ giúp, tại hạ nhất định đem hết khả năng, vì vương phục vụ. Dưới đáy lòng Mộc Thất đem tổ tông Sở Vân Mộ nể mặt mười tám lần.

---nha, cầu người còn đúng lý hợp tình như vậy, Sở Vân Mộ ngươi không kiêu ngạo sẽ chết sao?

"Chữa bệnh." Sở Văn Mộ nói.

Mộc Thất ở sau lưng lén lút lấy ra thuốc dùng để phòng thân, dùng sức bóp nát, vân đạm phong khinh nói:"Tại hạ y thuật kém cỏi, Vương nếu muốn tại hạ vì người xem bệnh, cần kẻ hèn này vì ngài bắt mạch mới được, thỉnh Vương đưa tay ra."

Mộc Thất lòng bàn tay nắm bột thuốc, bước tới gần Sở Văn Mộ.

Sở Văn Mộ khỏe môi nhếch lên, nhẹ nhàng vươn tay phải, ngay sau đó đột nhiên chế trụ mạch môn của Mộc Thất, dùng lực nhấn một cái, làm cho nàng bị đau kêu lên một tiếng.

"Vương nguoi không phân rõ phải trái? Ta xem bệnh cho nguoi, nguoi còn muốn giết ta!" Mộc Thất xoa cổ tay lui về phía sau vài bước nói.

"Tiểu xảo của nguoi khiến cho bốn vương đối với nguoi cảm thấy hứng thú." Sở Văn Mộ thả đầu ngón tay trên tay nàng mới vừa rồi còn chuẩn bị thuốc đến đối phó với hắn!

Hắn cười nhạo một tiếng, thuận tay lột mũ trên đầu Mộc Thất.

Thoát khỏi trời buộc, rơi xuống vai Mộc Thất, ba ngàn tóc đen như gấm vóc, mang theo mùi thơm nhàn nhạt, che lấp đi một thân nam trang cùng anh khí của nàng, ngược lại làm cho nàng càng thêm vai phần phong tình yêu kiều .

Mộc Thất xoay người chạy nhanh sang chỗ khác, cũng không nghĩ tới về thẹn thùng của nàng đã sồn rơi vào trong mắt Sở Văn Mộ.

Nàng đúng là một nữ tử, như vậy một nữ tử một mình tiến vào ôn dịch cốc xác chết khắp nơi, cứu chữa được cho những người bệnh gần chết, xác thực không giống.

Nàng thật là một nữ tử quật cường, nhưng nàng càng phản kháng, hắn lại càng muốn chinh phục nàng, càng muốn bẻ gãy đóa hoa ngoan cường này.....

"Vương thật sự là lợi hại, ta không dám, lúc này ta vì vương hảo hảo bắt mạch." Mộc Thất vẻ mặt tươi cười nói.

"Bốn vương không thích màu này." Sở Văn Mộ chậm rãi nói.

Cái gì màu sắc?

Mộc Thất cúi đầu nhìn quần áo của mình, mặt đỏ lên.

Sở Văn Mộ, cái người biến thái!

Hắn vừa mới tháo mũ của nàng, thế nhưng cổ áo nàng lại, lộ ra một đoạn nội y tự chế màu hồng cánh sen.

Mộc Thất thở phào nhẹ nhõm, âm thầm khuyên chính mình bình tĩnh, thù này ngày sau tất báo!

"Tại hạ không rảnh cùng Vương nói giờ, xin cho tại hạ xem bệnh, xem hết bệnh tại hạ sẽ rời đi." Mộc Thất cắn răng nói, dùng ánh mắt liếc Sở Văn Mộ một cái về mặt vô tội giống như cái gì cũng không làm.

Nàng đem ngón giữa đè trên cổ tay Sở Văn Mộ, cảm xúc bóng loáng non mịn làm lòng nàng run lên, đây là cổ tay của nam nhân sao!

Một chút hàn quang từ trong mắt Mộc Thất hiện lên, tay nàng nắm chặt, đem cổ tay Sở Văn Mộ đưa lên miệng cắn một cái.

Nàng thành công!

Mộc Thất không hề "thương hương tiếc ngọc" cắn cổ tay Sở Văn Mộ, máu tươi từ trên tay hắn ồ ạt chảy xuống, nhưng hắn lại thú vị nhìn nữ tử giống như tiểu cầu này, coi như không cảm giác nửa phần đau đớn.

"Như thế nào, hương vị thế nào?" Sở Văn Mộ lấy tay giữ hông nàng, cười hỏi.

Mộc Thất ngẩng đầu lên, miệng cùng cắn dính đầy vết máu, nàng gầy dựa muốn bỏ chạy, nhưng hiện tại nàng muốn động cũng không động được.

Người này quả nhiên là yêu tinh, ngay cả đau đều không có cảm giác!

Mộc Thất đẩy tay hắn ra, lui về phía sau vài bước, lại cảm thấy từng trận choáng váng.

"Sở Văn Mộ.....Máu của nguoi, có độc!" Mộc Thất trước mắt tối sầm, ngã trên mặt đất.

Đáng chết, kế hoạch chạy trốn của nàng lại thất bại.

Thập Lục, đàn hoa, các nguoi ở đâu,? Ta muốn bỏ mình....

*****

Khi Mộc Thất tỉnh lại, đánh giá cách bài trí bốn phía một vòng, phát hiện mình còn ở tại son trang của Nhiếp chính vương.

"Cô nương tỉnh." Một nữ tử áo trắng bụng hộp đựng thức ăn đi vào phòng, trên mặt thanh tú hé ra ý cười ngây thơ.

Mộc Thất cảnh giác nhìn chăm chăm nàng ấy, nàng xem như mình bạch rồi, Sở Vân Mộ cùng sát thủ bên cạnh hẳn đều cùng một dạng, trăm ngàn lần đừng để đáng về bề ngoài vô tội của bọn họ lừa!

"Ta gọi là Nguyên Tuyết, Mộ cô nương nhất định là bị Nguyên Giáng và Gia dọa, đừng sợ, ta sẽ không thương tổn ngươi." Nguyên Tuyết kéo tay Mộc Thất, cười rộ lên trên mặt lộ ra hai má lún đồng tiền.

Mộc Thất không có tâm tư ăn cái gì, nhanh mở miệng hỏi: "Gia các ngươi ở đâu?"

"Gia ở thư phòng xử lý chính sự, chúng ta không tiện đi qua, Mộ cô nương vẫn là trước ăn điểm tâm này đi." Nguyên Tuyết nói.

"Hiện tại ta muốn gặp hắn." Mộc Thất kéo lấy vạt áo Nguyên Tuyết, làm bộ lau nước mắt nói: "trong nhà của ta còn có mẹ già tám mươi tuổi của ta chờ ta nấu thuốc, Nguyên cô nương, ngươi liền mang ta đi gặp hắn, xem hết bệnh cho hắn rồi ta rời đi, vạn nhất mẹ ta phát bệnh khi không có người ở bên...."

Mộc Thất che mặt nước nỏ, khóc hoa lê đầm mưa.

Nguyên Tuyết thấy nàng khóc thương tâm như thế, không đành lòng nói: "Hảo, ta cho người mang ngươi đi gặp Gia, Gia từ nhỏ không người nào tới gần được, hôm nay lại bị ngươi cản, không biết lúc này con tức của Gia có tiêu hay không, Mộ cô nương, ngươi phải cẩn thận."

Mộc Thất vỗ vỗ tay Nguyên Tuyết, ngừng nước nỏ nói: "Đa tạ Nguyên cô nương hỗ trợ, ta nhất định sẽ an toàn rời khỏi son trang."

"Tốt." Nguyên Tuyết đẩy cửa ra, đột nhiên mở miệng quát lớn một tiếng: "Nguyên Đạt, ngươi lăn ra đây cho ta!"

Mộc Thất một trận run sợ, không thể tưởng tượng được Nguyên Tuyết thoát nhìn dịu dàng như vậy, khí thế lại cường hãn kinh người.... ..

Phù phù!

Một vật nặng màu đen từ trên cây hạ xuống, hung hăng nện ở trên, chỉ thấy một nam tử cao tuấn tú vồ vồ bụi bặm trên người, chân chó chạy tới nói: "Tuyệt nhi, ngươi rốt cuộc nhớ tới ta!"

"Tới gần nửa bước, ta khiến cho ngươi tịnh thân nhập cung!" Nguyên Tuyết cầm kiếm ngăn trở bước chân Nguyên Đạt, âm thanh lạnh lùng nói: "Ngươi mang Mộ cô nương đi gặp Gia."

"Tuyệt nhi, Ta thật vất vả từ cửa hàng trở về một lần, ngươi không thể nói với ta nhiều mấy câu sao?" Nguyên Đạt trên mặt biểu tình tràn đầy bi thương, cắn môi nói.

Mộc Thất khóe miệng co rút, phương thức tình lữ ở chung này thật đúng là ... ..đặc biệt.

"Ta đếm đến ba, sau tiếng thứ ba ngươi liền rút ra khỏi tầm mắt của ta, ta đi tìm người khác hỗ trợ!" Nguyên Tuyết thu kiếm nói, "một, hai ... .."

"Ta đi, ta đi được không!" Nguyên Đạt đưa tay hướng về Mộc Thất nói: "Vị này chắc là Mộ thần y, thỉnh."

"Đa tạ." Mộc thất theo Nguyên Đạt hướng thư phòng đi tới, trong lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi lạnh.

Vừa đến cửa thư phòng, Mộc Thất liền ngửi được một cỗ hơi thở huyết tinh mạnh liệt, nàng có loại dự cảm bất hảo.

"Nguyên Đạt đưa Mộ thần y đến, mời vào." Nguyên Đạt nói.

Mộc Thất hít sâu một hơi đi thẳng về phía trước mở cửa, ai người cửa đột nhiên mở ra, nàng kinh ngạc thấy Nguyên Giáng kéo một thi thể đáng sợ đi ra từ trong thư phòng

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Cùng trúng sinh tử cổ

Nguyên Giáng dừng chân lại, hướng Mộc Thất mỉm cười tao nhã.

Mộc Thất che miệng, nàng thế nhưng trông thấy rõ ràng thi thể kia giật giật!

Bất quá chỉ là xử trí dư đảng còn sót lại của Ma Cung, Gia xuống tay xem như nhẹ, Mộ cô nương mời vào." Nguyên Giáng ý cười thêm vài phần tà khí.

Mộc Thất mạo hiểm quyết tâm đi vào thư phòng hẳn phải chết, nhắm mắt lại mở miệng nói : "Tại hạ thật sự có chuyện gấp, thỉnh Vương nhanh cho tại hạ xem bệnh, khô mạnh sẽ rời khỏi son trang!"

"Lại đây." Sở Vân Mộ nửa dựa vào nhuễn tháp, phượng mâu hé mở nói.

Mộc Thất cố lấy dũng khí bước ra phía trước, ngón tay đặt trên mạch của Sở Vân Mộ, nhưng là ---

Mạch tượng hần mỏng manh, căn bản chính là mạch tượng của người sắp chết mới có! Nhưng rõ ràng hần không có nửa điểm bệnh trạng, kiểm tra triệu chứng bệnh tật cùng người bình thường không có gì khác, ngoại trừ hần có máu độc ra, làm cho nàng tiếp xúc qua liền hôn mê.... ..

Đúng rồi, máu của hần làm sao có thể có độc? Như vậy nàng uống máu có độc của hần, chẳng phải là nhiễm bệnh của hần sao?

"Đúng vậy, người uống máu của bốn vương, cùng bốn vương giống nhau, trùng sinh từ cổ. Người ngoại trừ vì bốn vương luyện ra giải dược không còn phương pháp khác, chữa khỏi cho bốn vương cũng chính là chữa khỏi cho người." Sở Vân Mộ môi mỏng khẽ nhếch lên, tựa tiểu phi tiểu nói.

Mộc Thất nắm lấy huyết mạch của mình, quả nhiên, mạch tượng của nàng cùng Sở Vân Mộ giống nhau, yếu ớt hỗn loạn, như là tùy thời có thể chấm dứt!

Nguyên lai hần đã sớm tính kế đem nàng kéo xuống nước!

Sư phụ đã từng nói với nàng, ở biên cương Đại Lịch người Miêu cương thiện dụng cổ, lấy máu huyết kịch độc nuôi dưỡng độc trùng, độc trùng nào còn sống sót thì độc tính càng mạnh, đến cuối cùng còn lại cổ trùng. "Cổ sát" là phương pháp tàn nhẫn thống khổ nhất thế gian, có thể làm cho người muốn sống không được muốn chết không xong!

Nhưng Sở Vân Mộ mưu kế như vậy, một Nhiếp chính vương phong quang vô hạn, làm sao có thể trúng cổ? Lại làm sao có thể là một "độc nhân"? Chẳng lẽ cùng thể nhân đồn đãi có liên quan tới Ma Cung?

"Vương nói rất đúng, ta nhất định tận tâm tận lực chữa khỏi cổ độc trên người Vương. Bất quá không biết Vương trúng cổ bao lâu? Chu kỳ phát bệnh ra sao?" Mộc Thất giọng điệu bình thản, trong lòng lại hận không thể đem yêu tinh đặc ý trước mặt này chém thành nhiều mảnh.

Bất quá lúc trước là do nàng chủ động cắn cổ tay hần.... ..

"Loại cổ này từ khi bốn Vương nhận thức được thì đã trúng rồi, hàng tháng phát bệnh một lần, khi phát bệnh giống như bị ăn vào xương cốt, thất khiếu chảy máu, sống không bằng chết, như thế nào, người sợ sao?" Sở Vân Mộ xoay đầu lại, khoe miệng nổi lên ý cười tà mị.

Mộc Thất tay xuất mồ hôi lạnh, ngẩng đầu đón nhận ánh mắt lạnh như băng của Sở Vân Mộ, cười nói: "Vương trải qua nhiều năm như vậy, đều không thể giải cổ độc trên người mình, nhất định là không có phương pháp. Nếu Vương lựa chọn tin tưởng ta, Vương cứ yên tâm, cho dù không cứu Vương, ta vì cứu chính mình, cũng sẽ hết sức chế ra giải dược, bất quá ta không đảm bảo ở trong giải dược có nhiều hơn vài vị dược, làm cho Vương ở trên đường thoát quần áo chạy như điên, đó cũng là có thể."

"Bốn Vương thật muốn nhìn xem người có hay không có cái đảm lượng kia." Phượng mâu Sở Vân Mộ nheo lại nói : "Bốn Vương thật ra càng muốn nhìn người ở trên đường cởi quần áo chạy như điên ... .."

Mộc Thất nhìn xuống kích động muốn tiến lên đánh hần, quay lại mỉm cười nói : "Ta có thể chế ra giải dược, bất quá có thể xoa dịu sinh cổ từ, chứ không có thể trị tận gốc, hàng tháng uống thuốc một lần. Ta đối với Vương mà nói vẫn còn giá trị lợi dụng, như vậy chúng ta về sau như con châu chấu buộc chung trên cùng một sợi dây."

"Người thực thông minh, bất quá ở nơi này của bốn vương, người quá thông minh đều phải chết." Sở Vân Mộ tay chế trụ cổ họng Mộc Thất, ánh mắt sâu thẳm dừng ở trên người nàng, như là tùy thời sẽ đem nàng ăn sạch.

"Vương sẽ không giết ta, bởi vì....chỉ có ta có thể trị được cổ độc trên người người." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộc Thất đỏ bừng, nhưng nàng nhất định phải đi nước cờ hiểm này.

Nhiếp chính vương tuy rằng đáng sợ, nhưng nàng hiện tại duy nhất có thể dựa vào, cừu gia của nàng cường đại như vậy, muốn vì sư phụ báo thù, nàng nhất định phải có được quyền thế, mà Sở Vân Mộ quyền khuynh triều dã, đúng là vũ khí tốt nhất để nàng lợi dụng.

Sở Vân Mộ chậm rãi buông lỏng nàng ra, cười lạnh nói : "Tốt, bốn vương sẽ giúp người, người tốt nhất ngoan ngoãn vì bốn vương luyện chế giải dược, bốn vương không bảo đảm khi nào thì mất hứng thú đối với người, kết cục của người giống như người mới vừa được kéo ra ngoài kia. Mạng của người nằm ở trong tay của bốn vương."

"Vâng, ta hiểu." Trên cổ Mộc Thất nổi lên vết hồng tím, nàng há to miệng hô hấp hít thở không khí, chậm rãi lui ra ngoài.

***

Ban đêm, Mộc Thất khó ngủ tựa vào bên cửa sổ, nàng phải nghĩ biện pháp rời khỏi son trang.

Nàng bắt quá cùng Sở Vân Mộ đạt thành hiệp nghị, cũng không nói qua muốn nghe theo xử trí của hắn, mặc hắn đem mình nhốt ở trong này! Trước mắt nàng phải cùng Thập Lục hội hợp, tiếp nhận Trầm hương các, tìm kiếm tin tức của kẻ thù.

Chuyện thứ nhất đó là nàng phải về Hầu phủ, nếu tin tức Mộ thân y ở ôn dịch cốc diệu thủ hồi xuân truyền vào Hầu phủ, không biết người cha Thừa tướng, cùng kẻ mẫu và muội muội của nàng sẽ có cảm tưởng như thế nào đây?

"Ồ ....." Âm thanh làm nũng nhỏ nhẹ từ trên truyền đến, một đoàn long xà trắng toát cọ vào góc váy Mộc Thất.

Mộc Thất cúi đầu nhìn lại, đáy mắt cả kinh thấp giọng nói : "Đản hoa, ngươi làm sao tìm được ta?"

"Thất tỷ, là ta." Thập Lục không biết khi nào xuất hiện ở trong phòng của nàng.

Mộc Thất trong lòng mừng rỡ, nàng như thế nào đã quên, Thập Lục có dị năng thuần di, cho dù son trang canh gác nghiêm ngặt, cũng không ngăn cản được bóng dáng của Thập Lục.

"Thất tỷ, cổ của ngươi.... .." Dưới ánh trăng, Thập Lục nhìn thấy cổ Mộc Thất có vết tím, rất nhanh cả giận nói : "Có phải hay không cái tên Sở Vân Mộ kia, ta muốn đi giảo huấn hắn!"

"Không có việc gì, Thập Lục, không cần rối loạn trận tuyến, chúng ta bây giờ đánh không lại hắn." Mộc Thất nói : "Liên lạc với Trầm Hương Các chưa?"

"Ta đã tìm được bốn vị trưởng lão của Trầm Hương Các rồi, bọn họ đang trên đường đến kinh thành, ít ngày nữa có thể cùng chúng ta gặp mặt."

Thập Lục kéo cánh tay Mộc Thất nói : "Thất tỷ, theo ta đi, hiện tại sát thủ của Trầm Hương Các chúng ta trải rộng khắp trong kinh thành, Sở Vân Mộ không dám làm gì đối với ngươi!"

"Thương thế của hắn không được, bởi vì chỉ có ta có thể trị sinh tử cổ của hắn, bất quá Thiên tử thập tam sát quá lợi hại, ta không thể dịch chuyển không gian giống ngươi, cứng rắn không phải là biện pháp." Mộc Thất nhíu mày nói.

"Ồ ô, xèo xèo!" Đản hoa phát giác chính mình bị vắng vẻ, nhảy lên cái bàn cầm tay Mộc Thất, dùng móng vuốt chỉ vào trong góc.

"Đản hoa, ngươi nói là ngươi có thể mang ta đi ra ngoài?" Mộc Thất hoa chân múa tay vui sướng nói với đản hoa.

Đản hoa kiên định gật gật đầu.

Mộc Thất theo phương hướng đản hoa chỉ tìm kiếm, vậy mà tìm được một lỗ hổng, đó là do đản hoa đào ra!

"Đản hoa, tốt lắm! Thập Lục, chúng ta đi thôi." Mộc Thất hôn lên trán đản hoa một cái thật to, từ thông đạo đi ra ngoài son trang.

Thập Lục trừng mắt nhìn đản hoa, gia hỏa này dám để cho Thất tỷ hôn nó!

Hai người một chồn đi đến chân núi đào khe son, liền ngồi xe ngựa chạy tới Hầu phủ.

Nghe nói Mộc Tướng quốc bị bệnh nặng, ngay cả thái y đều không thể cứu trị. Mộc Thất mặc dù là xuyên qua mà đến, không phải là Mộc Nguyệt Lương chân chính, nhưng nàng không thể lơ đãng đại quyền Hầu phủ rơi vào tay Vân Hồng Mai cùng hai mươi muội muội trước đã nhục nhã nàng!

Cái gì thuộc về Mộc Nguyệt Lương, nàng phải đòi lại!

"Thất tỷ, ta mang ngươi đi gặp vài người." Thập Lục dùng xe ngựa ở một túp lều nói.

"Người nào?" Mộc Thất hỏi.

"Khi nào đến ngươi sẽ biết." Thập Lục thần bí cười nói.

"Thập Lục vậy mà lại có bí mật nha." Mộc Thất đem đản hoa bỏ vào trong ngực, nhảy xuống xe, lại nhìn đến ba nữ tử dung mạo xinh đẹp đang đứng ở trước mặt nàng.... ..

Mộc Thất cả kinh, Thập Lục khi nào thì có suy nghĩ thông suốt như vậy, thế nhưng tìm cho nàng ba đệ muội?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Mời các bạn đọc chương tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Giáo huấn Mộc Nguyệt Tình

Thừa tướng phủ.

Một gia đình vội vã chạy vào đại sảnh, thờ một hồi nói: "Khỏi bẩm đại phu nhân, nhị tiểu thư, không tốt rồi.....Đại tiểu thư đã trở lại!"

"Cái gì?" Mộc Nguyệt Tình xoắn cái khăn trong tay nói: "Nàng làm sao có thể còn sống trở về?"

"Hồi bẩm nhị tiểu thư, đại tiểu thư nói nàng là vị Mộ thần y xuất hiện trong ôn dịch cốc, còn dẫn theo con thú lạ trở về, nói nếu có người dám can đảm ngăn trở nàng, liền.... .." Gia đình trán toát mồ hôi lạnh, nhìn nhóm thái y trong phòng, không dám nói thêm gì nữa.

"Liền sẽ như thế nào? Nói!" Mộc Nguyệt Tình lạnh lùng nói.

"Sẽ chờ xem lão gia bị mất mạng....." Gia đình quỳ xuống đất nói.

"Giới cho Mộc Nguyệt Lương, làm mất mặt Tướng phủ không nói, còn dám nguyên rửa phụ thân! Nương, chúng ta không thể để cho nữ nhân này quay về Tướng phủ!" Mộc Nguyệt Tình tức giận nói.

Đại phu nhân Vân Hồng Mai sắc mặt âm trầm, hướng về phía thái y hỏi: "Tướng gia bệnh tình như thế nào?"

"Hồi phu nhân, Mộc tướng gia bệnh tật trên người đã kéo dài vài thập niên, do vất vả lâu ngày mà thành, bệnh tình nặng thêm, mới có thể xuất hiện tình trạng hôn mê. Lão hủ vô năng, chỉ có thể hết sức kê đơn, có tính lại được hay không, chỉ có thể do tạo hóa." Thái y cảm đầu bắt đầu đi thờ đảo nói.

Vân Hồng Mai tính toán ở trong lòng, trước mặt phủ Thừa tướng tại triều đình có nhiều kẻ địch, Tình nhi cùng Ninh nhi việc hôn nhân còn chưa định ra, nếu là tướng gia hiện tại qua đời, đối với các nàng cũng không có nửa điểm ưu việt nào!

"Phu nhân, lão hủ có câu không biết có nên nói hay không." Hà thái y chấp tay nói.

"Cứ nói đừng ngại." Vân Hồng Mai nói.

"Vị Mộ thần y này ở trong ôn dịch cốc diệt thù hồi xuân cứu trị những bệnh nhân bị nhiễm bệnh sốt rét lão hủ sớm đã nghe thất, không thể tưởng tượng được đúng là đại tiểu thư tướng phủ, chuyện tình lúc trước không bàn tới nữa, đại tiểu thư y thuật cao siêu là biện pháp duy nhất cứu tướng gia, phần tâm niệm này của đại tiểu thư, xin phu nhân hãy cho đại tiểu thư một cơ hội." Hà thái y nói.

Vân Hồng Mai trên mặt nổi lên vẻ âm lãnh không thể phát hiện, trầm tư trong chốc lát, cười nói: "Tuyên nàng vào khám và chữa bệnh cho tướng gia"

Ngoài cửa, Mộc Thất ôm đàn hoa đang ngồi trên nhuyễn tháp do gia đình mang tới, không người nào dám nói nàng nửa câu không phải, sợ biến thành bộ dáng giống như quỷ quái.

Trong góc phòng, Quân gia mặt quần đầy băng gạc nhìn chăm chăm đàn hoa, đầu đầy mồ hôi lạnh lại không dám lên tiếng.

"Đại tiểu thư, phu nhân truyền ngài đi vào xem bệnh cho tướng gia." Gia đình đi đến truyền lời.

Mộc Thất khỏe môi nhếch lên, đem đàn hoa nhét vào trong lòng, theo gia đình đi vào nội đường. Trong phòng Mộc tướng đứng hai hàng thái y, người người trên mặt đều là vẻ mặt bất đắc dĩ.

Mộc Thất đẩy mọi người ra, tiến lên bắt mạch cho Mộc tướng, đối với ánh mắt tràn đầy thù hận muốn giết nàng của Mộc Nguyệt Tình cùng Mộc Nguyệt Trữ, nàng lạnh giọng cười, ngày còn dài, món nợ này các nàng tính toán cho tốt.

"Tướng gia bệnh tật do phong hàn gây nên, toàn thân máu huyết lưu thông khó khăn, hơn nữa dùng dược không đúng, làm cho kinh mạch tắc nghẽn." Mộc Thất nói.

"Đi chuẩn bị than củi cùng đất cát ở trong sân." Mộc Thất đối với Vân Hồng mai cùng Thái y ở đây ném ánh mắt sắc bén nói: "Không muốn chậm trễ bệnh tình của tướng gia thì hãy mau đi!"

Vân Hồng Mai đành phải phân phó người đi chuẩn bị, không nghĩ tới một hồi lại quay trở về, Mộc Nguyệt Lương thế nhưng thay đổi giống như một người khác, từ trước năng yếu đuối vô năng, nay lại làm việc quyết đoán, tài năng hiển hiện, làm cho bà ta nhớ tới một người.....

Lấy thanh danh của Mộc Thất thần y, không người nào dám ngăn cản quyết định của nàng.

Mộc Thất sai người cởi quần áo trên người Mộc tướng, thay một bộ quần áo đơn giản, lại dùng than củi đốt cát đất bao trùm ở trên, sai người đem Mộc tướng để trên đất cát, đầu hơi ngẩng lên.

Nàng dùng lực xoa bóp mấy đại huyệt giữa lưng Mộc Tướng, đến khi kinh mạch của hắn thông suốt, phun ra một ngụm máu ứ tích tụ đã lâu.

Mộc tướng sau khi nhổ ra máu ứ, dần dần khôi phục ý thức, trong miệng nhắc đi nhắc lại : "Niệm Từ, Niệm Từ....."

Vân Hồng Mai sắc mặt trắng nhợt, trong tâm Mộc Thất cũng biết, Mộc tướng nhắc đi nhắc lại là tên của mẫu thân Mộc Nguyệt Lương.

Mộc Thất cười lạnh, người cha này của nàng lúc mẫu thân qua đời không lâu liền cưới một phòng khác là phu nhân Vân Hồng Mai vào cửa, mười mấy năm qua đối với nàng chẳng quan tâm, làm cho nàng ở tướng phủ sống qua ngày ngày cả hạ nhân cũng không bằng, cuối cùng nhẫn tâm đem nàng ném vào ôn dịch cốc tự sinh tự diệt, đây chính là tình yêu đối với mẫu thân sao?

"Thật đúng là hậu sinh khả úy, y thuật của đại tiểu thư thật làm cho lão hủ mở mang kiến thức!" Hà Thái y sợ hãi than.

Mọi người cũng không ngừng thôn thức, biện pháp của Mộc Thất tuy rằng cổ quái, nhưng lại hiệu quả, làm cho Mộc tướng khôi phục ý thức không nói, còn đã thông kinh mạch của hắn!

Mộc Thất đi đến dược phòng, lấy Không Động đỉnh luyện chế ra dược trị bệnh, thuận tiện ăn vào một viên đan dược ức chế sinh tử cổ.

Nàng lúc này mới nhớ tới, vị lãnh diễm yêu tinh kia thấy nàng trốn chạy, còn không biết sẽ tức giận như thế nào đây! Bất quá có giao dịch trước đây, hắn vẫn không thể dễ dàng động vào nàng, đêm nay phòng chừng sẽ phái người tới lấy dược.

Nghĩ đến Sở Văn Mộ trung ra khuôn mặt yêu mị kia, nếu nhẫn tính nóng giận, không biết bộ dáng sẽ như thế nào.....

Nghĩ đến đây, khóe miệng Mộc Thất nổi lên một chút ý cười.

Sau khi Mộc tướng tỉnh lại câu đầu tiên đó là muốn lưu Mộc Nguyệt Lương lại, Vân Hồng Mai nghiêng răng nghiêng lợi cực kỳ phần nộ, nhưng cũng không thể không đem nàng an bài ở trong Lâm Phương viện.

Mộc tướng muốn đáp tạ nàng, Mộc Thất chỉ cần Trầm Xuân, Trầm Hạ cùng Trầm Thu ba cái nha hoàn, làm cho các nàng chuyển đến làm tỳ nữ bên người nàng.

Trên đường quay về Lâm Phương viện, Mộc Thất tình cờ gặp Mộc Nguyệt Tinh đem theo bọn nha hoàn chặn ở trước mặt, xem ra là đã chờ đợi nàng một hồi lâu.

"Thật không nghĩ tới ngươi còn có thể sống được trở về, Mộc Nguyệt Lương," Mộc Nguyệt Tinh một thân hoa lệ váy dài bách điệp màu đỏ, trên đầu búi phi tiên vân kê, trên mặt trang điểm tinh xảo lộng lẫy cùng nương của nàng giống hệt, đang phần nộ nhìn chằm chằm Mộc Thất.

So sánh với Mộc Nguyệt Tinh, Mộc Thất không thoa phấn trang điểm gương mặt thanh tú ngược lại có hơn vài phần tao nhã cùng thong dong.

"Không biết hương vị con gián kia có hợp khẩu vị của nhị muội không, nếu không lại thử một lần nữa?" Mộc Thất tùy ý dựa vào tàng cây cười nói.

"Ngươi còn tưởng rằng ngươi là Tướng phủ đại tiểu thư sao? Cha ta đã sớm cùng ngươi đoạn tuyệt quan hệ! Ngươi tới, giáo huấn nữ nhân không biết cấp bậc lễ nghĩa, nói năng lỗ nhăng này cho ta!" Mộc Nguyệt Tinh dùng ngón tay sơn đỏ thăm chỉ vào Mộc Thất hồ.

"Vâng, nhị tiểu thư." Lão ma ma quản sự nói : "vả miệng!"

Bảy tám nha hoàn nhào lên phía trước muốn đề Mộc Thất lại, Mộc Thất lật tay kết thành liên hoa ấn, đưa tay bắn viên thuốc ra, rơi vào giữa mấy người hầu.

"Thuốc này phát tác sẽ làm cả người ngứa ngáy vô cùng, cộng thêm khô nóng giống như cho vào lòng hấp, nếu không dùng nước lạnh áp chế, các ngươi kết cục chính là cả người thối rữa, thương tích đầy mình." Mộc Thất thản nhiên nói.

Vài nha hoàn về mặt kinh ngạc, chỉ chốc lát sau, các nàng cũng chẳng quan tâm hình tượng, gãi trên người và cánh tay, trên mặt tràn đầy vẻ thống khổ.

Phù phù, phù phù!

Mấy người cùng nhảy vào trong Thanh trì bên cạnh, tràng diện rất hỗn loạn.

Mộc Nguyệt Tinh bên người không còn ai, ả run run lui lại mấy bước nói : "Mộc Nguyệt Lương, ngươi đừng quên ta mới là tiểu thư tướng phủ, ngươi nếu dám đụng đến ta....."

Lời của ả còn chưa nói xong, Mộc Thất phi thân tiến tới, một cước đem Mộc Nguyệt Tinh rơi vào trong Thanh Trì, vỗ vỗ ống tay áo nói : "Ngươi nói cái gì ta không có nghe rõ?"

"Cứu mạng a.....Cứu mạng a!" Mộc Nguyệt Tinh vùng vẫy ở trong nước, búi tóc cùng gương mặt trang điểm đã sớm không còn bộ dáng gì.

Mộc Thất ngồi xổm bên cạnh ao cười lạnh nói: "Mộc Nguyệt Tinh, ngươi không phải nói ngươi mới là tiểu thư tướng phủ sao? Ngươi cũng đừng quên, tướng phủ đích nữ là ta chứ không phải là ngươi, ngươi cướp đi hết thầy của ta, nay nên trả....."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Mộc Thất ngồi xổm bên cạnh ao cười lạnh nói: "Mộc Nguyệt Tinh, ngươi không phải nói ngươi mới là tiểu thư Tướng phủ sao? Ngươi cũng đừng quên, Tướng phủ đích nữ là ta chứ không phải là ngươi, mà ngươi cướp của ta hết thầy, nay nên hoàn trả lại....."

Dứt lời, Mộc Thất đứng dậy rồi đi, để lại Mộc Nguyệt Tinh cùng một đám nha hoàn ở trong ao hoảng sợ la hét cầu cứu.....

Không ngờ uống máu huyết của Sở Văn Mộ, công lực của nàng thể nhưng tăng một giáp, nhất là khinh công nhanh nhẹn không iys.

Nhưng là sự phụ nói qua, nàng từ nhỏ trong thân thể liền có một cỗ dị lực cường đại, áp chế nội lực, cho nên càng vận nội lực, thân thể càng bài xích, như vậy miễn cưỡng vận nội lực sẽ dẫn đến thổ huyết cũng không phải không phát sinh qua.

Cho dù không thể dùng võ, nàng cũng sẽ không bại bởi bất luận kẻ nào!

Đến Lâm Phương Viện, đập vào tầm mắt là hình ảnh ba thanh y thiếu nữ cùng ba sát thủ giằng co.

"Ta quản nhóm các ngươi là ai! Dám xông vào khuê phòng tiểu thư, nếu không đi ta sẽ giết các người!" Trầm Thu từ bên hông xuất ra một nhuyễn tiên chín khúc, không chút lưu tình hướng tới đám sát thủ tấn công.

"Một cô nương mạnh mẽ, Mộ thất làm sao có thể có nha hoàn bưu hãn như vậy! Nếu đổi lại là ta, nhất định phải đem ngươi ném vào hầm rắn, thuận phục." Hắc y sát thủ cầm đầu lười nhác nói.

Hắn hơi nghiêng người tránh thoát công kích của Trầm Thu, trong đôi mắt đẹp hiện ra u quang, Trầm Thu sử dụng cửu tiết nhuyễn tiên chiêu nào cũng là sát chiêu, giống như là cổ tình khiêu khích nàng.

Trầm Thu bỗng nhiên cảm thấy bên hông buông lỏng, cúi đầu nhìn lại, hắc y sát thủ kia thể nhưng không biết từ khi nào đã tháo đai lưng của nàng!

"Lưu manh, xem ta giết ngươi!" Trầm Thu xoay người một cái buộc chặt quần áo, tay cầm cửu tiết nhuyễn tiên, từng bước ép sát cùng hắc y nhân đứng lên chém giết.

Bên kia, Trầm Hạ đứng lúc lật tay, tay áo xuất hiện tam xích nhuyễn kiếm, Trầm Xuân cũng rút ra Viên Nguyệt Loan Dao, chống đỡ thế công của hắc y nhân.

Mộc Thất dựa vào khung cửa nhìn trong chốc lát, không thể tưởng được ba nàng công phu cũng không kém, nhất là Trầm Xuân, nàng có thể cùng ảnh tử thống lĩnh Thiên tử thập tam sát đã từng đấu qua mấy chục chiêu, tuyệt đối không giống nhau.

Thấy ba người dần dần rơi vào thế hạ phong, Mộc Thất ném ra ba ám tiễn, đánh vào binh khí của ba hắc y nhân, thân nhiên nói: "Nguyên Giáng, gia các ngươi chính là cho các ngươi đến đây lấy thuốc như vậy sao? Xong vào khuê phòng của ta, lại khi dễ tỷ nữ của ta, xem ra ta cần cho thêm vài vị dược liệu vào trong giải dược.... .."

Nguyên Giáng thấy tình thế như vậy liền thu kiếm lại, lui lại mấy bước, chấp tay nói: "Mộ cô nương, Nguyên Giáng chính là phụ mệnh làm việc. Gia phái ta nói với cô nương, ngươi một mình mang theo giải dược đào tẩu, món nợ này hẳn nhờ kỹ, nếu ngươi nghĩ tới hậu quả, tốt nhất chính mình đi tìm hẳn nhận tội."

"Vương hiện tại ở nơi nào?" Mộc Thất nói.

Sở Văn Mộ người này, không chỉ kiêu ngạo, còn là một người mang thù!

"Gia đã trở lại kinh thành." Nguyên Giáng nói.

Nghe nói như thế, đàn hoa đột nhiên từ trong lòng Mộc Thất chui ra, hướng về phía nàng kêu một tiếng - yêu tinh ngay tại bên người chúng ta, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Mộc Thất vỗ vỗ đầu đàn hoa, bắt nó trở về, trấn an nói: "Đừng sợ, ta đối với hấn còn có tác dụng, hấn sẽ không đụng đến bọn ta, còn có thể giúp chúng ta."

"Cầm lấy, ta lấy tánh mạng bảo đảm, những thứ này là giải được ức chế sinh tử cổ, mỗi ngày dùng hai viên, cũng đủ dùng một tháng." Mộc Thất từ trong lòng lấy ra một túi gấm quăng cho Nguyên Giáng nói.

"Lưu manh, ta còn không giáo huấn ngươi sao! Trầm Xuân nắm cừu tiết tiên hướng Nguyên Giáng ra chiêu.

"Thu Nhi, dừng tay." Mộc Thất mở miệng nói.

"Tiểu thư, hấn ..... Hấn khinh bạc ta!" Trầm Thu nhìn về phía Mộc Thất, rung rung lệ nói.

Nha đầu kia bắt quá cũng mới mười lăm mười sáu tuổi, nay khóc hoa lệ đầm mưa nhìn Mộc Thất, cùng làm cho tâm lý Mộc Thất có vài phần không đành lòng.

"Nguyên Giáng, ngươi cũng biết Thu nhi là một cô nương chưa lấy chồng, vừa hiền thực lại vừa văn võ song toàn, nếu không ta liền hướng Vương nói việc cưới xin, đem nàng hứa gả cho ngươi đi." Mộc Thất buông tay nói.

Nguyên Giáng cả kinh, gương mặt dưới mặt nạ tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Vù vù!

Gió nhẹ thổi bay lá trong viện, ba đạo bóng đen biến mất ở Lâm Phương Viện.

Trầm Thu chỉ vào giữa không trung giận hờn: "Nguyên Giáng, ngươi dám khinh thường ta, chờ đó cho ta!"

*****

Sáng sớm hôm sau.

Mộc Thất bị tiếng ồn ào ngoài cửa đánh thức, nàng đứng dậy mặc một bộ trường sam màu xanh nhạt, tóc tùy ý vấn lên, đứng dậy xuất môn.

"Nhị tiểu thư, các người muốn làm gì?" Trầm Xuân dang tay ngăn ở cửa sân nói.

"Bốn tiểu thư muốn làm gì một nha hoàn như ngươi có thể quản được sao! Người đâu, đem Mộc Nguyệt Lương mang ra cho ta, ném nàng vào trong ao, ta muốn tìm cha cùng nương phân xử!" Mộc Nguyệt Tinh hai tay chống nạnh, hé ra khuôn mặt trang điểm tinh xảo giờ phút này đã trở nên dữ tợn.

Vài nha hoàn tiến lên đẩy Trầm Xuân ra, lại bị Trầm Hạ cùng Trầm Thu một chiêu cảm nã thủ chế trụ.

"Nô tài lớn mật, các ngươi muốn làm phản sao! Dám làm trái ý của bốn tiểu thư, đi đem các nàng bắt lại, gia pháp xử trí!" Mộc Nguyệt Tinh hướng nha hoàn phía sau nói.

Bọn nha hoàn tiến lên giữ chặt ba người, không dám buông tay.

Tam tỷ muội biết ở Tương phủ không thể hiển lộ võ công, vạn nhất động thủ làm các nàng bị thương, sẽ gây phiền toái cho tiểu thư, các nàng đành phải không hề phản kháng.

"Buông ra! Người của ta, muốn xử trí cũng không tới phiền các ngươi!" Mộc Thất lớn tiếng nói.

Mộc Nguyệt Tinh bị một tiếng hét ra lệnh này sợ tới mức chấn động, chỉ thấy đứng ở cửa một cô gái một thân trang phục xanh nhạt, thoạt nhìn gầy yếu đơn bạc, y phục mềm mại, nhưng trong lòng nàng lộ ra một cỗ sát khí làm cho người ta không dám tiến lại gần.

Đôi mắt đen chính trực của nàng nhìn chằm chằm Mộc Nguyệt Tinh, nhìn đối phương mới vừa rồi khí thế còn cường ngạnh như vậy.

Bọn nha hoàn không tự giác buông lỏng tay ra, ba người thối lui ra phía sau Mộc Thất.

"Mộc Nguyệt Tinh, đây là lần thứ ba ngươi dẫn người đến giáo huấn ta, ngươi quên ta đã từng nói gì với ngươi rồi sao?" Mộc Thất bước xuống bậc thang, xa xôi nói.

"Tướng phủ đích nữ là ta, ngay cả lúc Tướng gia bệnh nặng lúc hôn mê đều gọi tên mẹ ta, ngươi cho là địa vị của ngươi so với ta cao hơn bao nhiêu?" Mộc Thất nói tiếp.

Mộc Nguyệt Tinh nắm chặt tay, sắc mặt như cũ nói: "Thanh danh của ngươi đã muốn mất sạch, mọi người đều biết, hoàng thân quốc thích còn có ai muốn gặp ngươi? Mộc Nguyệt Lương, ngươi vĩnh viễn không chiếm được Tề vương điện hạ, chỉ có ta mới xứng đôi làm Vương phi của hấn."

"A." Mộc Thất sửa lại tóc rớt trên vai, không thèm để ý nói: "Ngươi muốn liên cho ngươi đó, ta không hiếm lạ. Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi không thể hiểu sao? Ngươi cùng đại phu nhân hãm hại ta làm nhục thanh danh ta, sắp đặt người đem tin tức truyền ra cho tất cả mọi người biết cũng là ngươi cùng

đại phu nhân, rất nhanh, ta sẽ cho các người cũng nếm thử tư vị bị người quăng đến hoang sơn đã lĩnh màn trời chiếu đất."

"Người dám!" Mộc Nguyệt Tinh đi đến trước mặt Mộc Thất, định tát nàng, lại bị nàng nắm chặt cổ tay không thể động đậy.

Mộc Nguyệt Tinh cả giận nói : "Chỉ bằng người là đã chúng do hồ ly tinh sinh hạ ra, có tư cách gì cùng ta đấu! Có tư cách gì cùng Trần quốc tướng quân phủ đầu!"

Ba!

Một tiếng giòn vang truyền đến, toàn bộ Lâm Phương viện khí tức như đông cứng lại.

Tay trái Mộc Thất không tốn chút sức nào giữ chặt cổ tay Mộc Nguyệt Tinh, tay phải đánh vào gương mặt trang điểm nồng đậm của ả, lưu lại năm dấu tay rõ ràng.

"Ta thay mặt Tướng gia giáo huấn người nói năng lỗ mồm." Mộc Thất buông tay ra, xoay người dùng khăn tay Trầm Thu đưa tới xoa xoa, trong lòng thầm nghĩ : cái tát này rốt cuộc làm cho con chim sẽ mới sáng sớm lú riu dưng miệng lại, thật sang khoái!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Điểm giới hạn của nàng là không được đụng đến người thân của nàng, nàng thỏ nhỏ đi theo bên người sư phụ, sư phụ từng nói cho nàng, mẫu thân của nàng vì bảo hộ nàng nhận hết cực khổ cho đến khi vứt bỏ tánh mạng, cho nên, ai cũng không thể vũ nhục mẫu thân của nàng!

"Nương, nàng dám đánh ta! Nàng thế nhưng dám đánh ta!" Mộc Nguyệt Tinh bùm mặt, đột nhiên xuất hiện phía sau đại phu nhân Vân Hồng Mai nức nở nói.

"Mộc Nguyệt Lương, là người đánh nhị tiểu thư? Tôi hôm qua cũng là người đem nàng đẩy xuống nước?" Vân Hồng Mai sắc mặt hòa ái, con người ăn ăn nổi lên ánh quang.

"Hỏi đại phu nhân, là ta." Mộc Thất trả lời.

Vân Hồng Mai khẽ nhếch khóe môi, mắt phượng nhìn lướt qua Mộc Thất trên người trang điểm giản dị, cười nói : "Thân là đích nữ phủ Thừa tướng, người chưa cưới đã cùng nam tử tư thông, mất hết thể diện tổ tiên Mộc gia, trở thành vết nhơ của phủ Thừa tướng. Bản phu nhân chuẩn cho người ở lại là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, người thế nhưng không biết hối cải, vài lần khi dễ nhị tiểu thư quý phủ, bao nhiêu đó tội trạng cũng đủ cho bản phu nhân đánh người năm mươi đại bản lại đuổi người ra khỏi phủ."

"Thế nhưng đại phu nhân sẽ không." Mộc Thất không hề ủy khuất chống lại ánh mắt của Vân Hồng Mai, thong dong bình tĩnh nói : "Bởi vì muốn Tướng gia an toàn khỏe mạnh, cho nên đại phu nhân hiện tại không chỉ sẽ không đuổi ta, lại càng không thể đã thương ta nửa phần.

Hiện tại ta đối với Tướng gia mà nói, giá trị có thể sánh bằng vị đại phu nhân tướng quốc. Huống hồ nếu để cho Tướng gia nghe được trong lời nói của nhị tiểu thư mới vừa rồi, nàng nói ta là đã loại, như vậy cha ta là cái gì?"

Vân Hồng Mai không phải khiến cho người ta đem quần áo cùng đồ dùng của nàng đốt sạch sẽ, đem nàng hủy diệt đi sao?

Nàng Mộc Thất một ngày nào đó sẽ làm các nàng ngưỡng mộ không kịp, tự tay đuổi các nàng ra phủ!

"Cùng bản phu nhân đối nghịch, người cùng mẫu thân đã mất của người thật có vài phần tương tự." Vân Hồng Mai âm thanh lạnh lùng nói.

Móng tay nàng bấm sâu vào lòng bàn tay, đúng vậy a, tướng gia hay là đang nhớ đến, mới có thể từ trong hôn mê kêu tên nàng!

Mà Mộc Nguyệt Lương nhà đầu này, nàng trước mắt là tai họa ngầm lớn nhất của Tinh nhi và Ninh nhi, không thể không trừ bỏ!

"Ta vốn không muốn cùng các người đối nghịch, nhưng phần thù hận này không thể không báo, nhị tiểu thư, người cứ nói đi?" Mộc Thất gương mặt nhìn Mộc Nguyệt Tinh, sâu xa nói.

"Người....Mộc Nguyệt Lương, ta nhất định sẽ báo thù!" Mộc Nguyệt Tinh hung hăng nhìn Mộc Thất, nâng tay lên lại thả xuống.

Vân Hồng Mai hướng Mộc Nguyệt Tinh ném biểu tình nhẫn nại, xoay người nói : "Theo bản phu nhân đi gặp tướng gia."

***

Mộc Tướng quốc ngồi trên tháp, khí sắc khôi phục rất nhiều.

"Tướng gia." Đại phu nhân hành lễ nói.

"Cha." Mộc Nguyệt Tinh vẻ mặt ủy khuất nói.

"Tướng gia." Mộc Thất hơi hơi vuốt cằm, từ lúc nàng trở về phủ thừa tướng, chưa xưng Mộc tướng quốc một tiếng cha.

Lúc trước hấn nhấn tâm cùng nàng đoạn tuyệt quan hệ, không để ý đến nửa điểm tình cảm, đem nàng một cái nữ tử quãng đến ôn dịch cốc xác chết khắp nơi, người làm cha này thật đúng là "xứng chức"!

"Cha, ta....." Mộc Nguyệt Tinh trong mắt chứa lệ vừa định mở miệng, đã bị Mộc tướng quốc ngăn lại.

"Chuyện của ngươi ta cũng biết, xem ra là cha đối với ngươi quản giáo chưa nghiêm, mới để cho ngươi dưỡng thành tính tình ương ngạnh như vậy, hiện tại ngươi phải đi từ đường quỳ một đêm, suy nghĩ cho tốt!" Mộc Tướng quốc tức giận nói.

"Là Mộc Nguyệt Lương nàng đẩy ta xuống nước, nàng lại đánh ta một cái tát, cha vì sao chỉ phạt ta?" Mộc Nguyệt Tinh không phục nói.

"Tướng gia, là lỗi của ta, là ta đối với Tinh nhi quá mức dung túng, muốn trách thì trách một mình ta đi!" Vân Hồng Mai che chở Mộc Nguyệt Tinh, một bộ dạng sốt ruột ai tử, nhưng trong mắt nàng đối với Mộc Nguyệt Tinh đã mang theo vài phần xa cách.

Mộc Thất ở một bên trầm mặc hồi lâu mở miệng nói : " Tướng gia nếu cho rằng Nguyệt Lương sai, trừng phạt ta, ta không lời nào để nói. Nguyệt Lương cho tới bây giờ ăn oán rõ ràng, nhị tiểu thư vũ nhục ta cùng mẫu thân, nói ta là đã loại, ta mới có thể....."

Nói xong lời cuối cùng, Mộc Thất cúi đầu, một bộ dạng thoát nhìn gầy yếu lại mềm mại đáng yêu.

Nghe được hai chữ 'đã loại', Mộc Tướng quốc con người trầm xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn Mộc Nguyệt Tinh.

"Tướng gia, ngài muốn phạt ta như thế nào cũng được, chính là không cần đánh đến mẹ ta, mẫu thân nàng cả đời chịu nhiều đau khổ, ta chỉ hy vọng nàng ở trên trời bình an. Ta là thân nữ nhi bất hiếu, làm cho nàng chịu nhục theo."

Mộc Thất khom đầu gối, chậm rãi quỳ xuống đất.

Mộc tướng quốc trong mắt nổi lên một chút không đành lòng, tiến lên nâng Mộc Thất dậy.

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới nữ nhi này thế nhưng lại là thần y, bề ngoài nhu nhược cất giấu trái tim linh lung, xem ra hắn lúc trước buông tha cho nàng là một lựa chọn sai lầm.

Mộc Thất hơi hơi nhếch miệng, không người nào thấy được trên mặt nàng nổi lên ý cười giảo hoạt.

Nàng câu nào cũng nói đến mẫu thân, đánh vào sự áy náy của Mộc Tướng quốc, hấn nhớ tới người vợ hiền lành thủy chung mang lòng áy náy, đây xem ra là kim bài miễn tử của nàng.

"Vậy tới hôm qua thì sao! Mộc Nguyệt Lương, ngươi tới hôm qua rõ ràng là muốn đem ta đẩy xuống nước chết đuối!" Mộc Nguyệt Tinh buồn bực.

Cha làm sao có thể che chở Mộc Nguyệt Lương? Mộc Nguyệt Lương đánh nàng một cái tát, khóc kể một phen liền hóa giải hết thù, như vậy nàng thì sao đây?

Mộc Nguyệt Tinh lần đầu tiên cảm giác được ủy khuất ra sao....

"Tới hôm qua nha hoàn nhị tiểu thư vây quanh giáo huấn ta, ta dưới tình thế cấp bách xuất phát từ tự bảo vệ mình, ta mới dùng phần ngửa với các nàng, khiến nhị tiểu thư bị bọn nha hoàn đụng phải rơi xuống ao, ta không biết bơi, không thể kịp thời cứu nhị tiểu thư, là lỗi của ta." Mộc Thất nói.

"Không, là ngươi đẩy ta xuống!" Mộc Nguyệt Tinh lớn tiếng nói.

"Bỏ tướng tin tưởng ngươi." Mộc Tướng quốc xoay người khoanh tay nói.

"Ngươi tới, mang nhị tiểu thư tới từ đường một ngày, không có bỏ tướng cho phép bất luận kẻ nào cũng không thể đi thăm nàng! Các ngươi đi xuống đi, bỏ tướng có chuyện muốn nói với Nguyệt Lương." Mộc tướng quốc phân phó.

Mộc Thất liếc liếc mắt nhìn Mộc Nguyệt Tinh bị mang đi ra ngoài, chống lại ánh mắt tràn đầy hận ý của nàng.

Vân Hồng Mai vì Mộc Nguyệt Tinh thỉnh cầu vài câu, nàng nhìn về phía Mộc Thất ánh mắt thêm vài phần hận ý.

Tới ngoài cửa, nàng nhìn cũng không thèm nhìn về mặt đầy nước mắt cầu cứu của Mộc Nguyệt Tinh, phát tay áo rời đi. Xem ra nàng hẳn là đem càng nhiều hy vọng đặt ở trên người Ninh nhi.

Trong phòng, Mộc tướng quốc khoác một kiện thường phục ngồi tại thư án, cầm lấy một quyển công văn giao cho Mộc Thất nói : "Ta nghĩ, ngươi sẽ rất

muốn nhìn thấy vật này."

Mộc Thất mở công văn ra, trước mắt chấn động!

Đây là bằng cáo thị hoàng thượng chiêu nạp thầy thuốc giỏi!

Trên công văn nói, Thái hậu bệnh cũ tái phát, không người nào có thể chữa khỏi, nay chiêu mộ thầy thuốc có y thuật cao siêu trong thiên hạ, chỉ cần thông qua khảo nghiệm của Thái y viện, cuối cùng còn lại một người có thể tiến cung chữa bệnh cho Thái hậu, tiền thưởng trăm lượng vàng...

Tiền thưởng đối với nàng mà nói không tính là gì, nhưng nếu là nàng thông qua khảo nghiệm, liền có thể tiến cung diện thánh! Đây chính là cơ hội tốt để nàng rửa sạch oan khuất!

"Nguyệt Lương, ta cho ngươi cơ hội tranh đoạt vị trí thứ nhất để tiến cung, ngươi có thể miễn đi Thái y viện khảo nghiệm, ngày mai vào cung chữa bệnh cho Thái hậu. Ta tin tưởng lấy thông tuệ của ngươi, chắc chắn có thể trả lại trong sạch cho ngươi." Mộc Tướng quốc xưng ta, Mộc Thất nhìn ra được, hẳn muốn cùng nàng làm một số giao dịch.

Mộc Tướng quốc xem nàng như quân cờ, hiện tại hẳn nhìn ra được giá trị của nàng, tự nhiên có ý tưởng muốn khảo nghiệm nàng một phen.

"Tướng gia giúp ta như vậy, có điều kiện gì? Mộc Thất nói.

"Ta đây nhiều năm qua đối với ngươi lơ là, cái này cứ cho là ta bồi thường ngươi đi. Ta sẽ ở sau lưng trợ giúp cho ngươi một tay, cho ngươi rửa sạch oan khuất, sau đó bốn tướng sẽ đón ngươi hồi phủ, ngươi là nữ nhi của Niệm Từ cùng bốn tướng, tướng phủ này chung quy cũng là nhà của ngươi." Mộc tướng quốc thờ dài nói.

"Đa tạ tướng gia." Mộc Thất nhận lấy công văn, thi lễ nói.

Mộc tướng quốc muốn đem nàng quay về tướng phủ, để hẳn sử dụng? Nương nàng si tình mắt sớm, phòng chừng đều bị lợi dụng mà không biết!

Nghĩ đến đây, Mộc Thất lạnh lùng cười.

"Nguyệt Lương, ngươi về sau không cần lại giống như người ngoài." Mộc tướng quốc trầm giọng nói.

"Vâng, cha." Mộc Thất đứng dậy rời khỏi phòng.

Hiện tại mới nhớ tới người nữ nhi này? Có phải là đã chậm rồi không!

Nàng Mộc Thất cũng không phải là thánh nhân, nàng lần này quay về tướng phủ một là vì tiếp cận hoàng tộc, tìm kiếm gia tộc có ấn kí hoa anh đào, hai là vì đem tướng phủ này như khối thịt béo nhét vào trong tay!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Vương, đã lâu không gặp

Ban đêm, Mộc Thất nằm trên tiểu tháp dưới song cửa sổ, lặn qua lộn lại không ngủ được.

Từ lúc trúng sinh tử cổ, ban đêm nàng liền có thể mơ thấy Sở Văn Mộ kia đưa về mặt tà mị, xem ra là cổ độc làm cho bọn họ có liên hệ với nhau nhưng không biết.

Nàng nhất định phải nhanh nghĩ biện pháp tìm được thuốc đối phó với sinh tử cổ, nàng cũng không muốn cùng người kia có quan hệ gì!

"Đản hoa, ngươi nói nếu chúng ta lại tiếp tục nhìn.....Sở Văn Mộ yêu tinh kia, có phải hay không nên tránh xa hẳn ra?" Mộc Thất như nghĩ tới cái gì nói.

"Ồ...." Đản hoa chớp chớp mắt, nhảy đến bên bàn, kéo dao gọt trái cây hướng về phía nàng.

"Ngươi là nói để cho ta đi đối phó hẳn? Địch mạnh ta yếu, chúng ta thất bại đến xương cốt cũng không còn." Mộc Thất than thở nói.

Đản hoa lắc lắc đầu, lại giải thích: mang theo cái dao găm này phòng thân, sau đó có chuyện gì thì bỏ trốn...

Mộc Thất không nói gì, bất quá nói đến, nàng vào cung có khả năng thật lớn gặp lại yêu nghiệt phúc hắc kia, lần này nếu bị hẳn tóm được, có thể không phải chạy trốn đơn giản như vậy.

Hắn nhất định sẽ nợ mới cùng nợ cũ tính một lượt, điểm này, bọn họ thật ra có chỗ giống nhau .....

Trên nóc nhà Nguyên Đạt hắt hơi một cái, ôm kiếm thăm thì : "Gia đem ta phạt đến nơi đây làm ảnh vệ cho Mộ Thất, quá mức không biết trọng dụng nhân tài, gia cho tới bây giờ chưa từng quan tâm nữ tử nào ... .."

Nghĩ đi nghĩ lại, Nguyệt Đạt lắc đầu thuyết phục chính mình, bọn họ không biết chủ tử làm sao có thể động tâm? Hẳn tình nguyện tin tưởng Nguyên Giáng là một nữ nhân, cũng không tưởng tượng được vẻ mặt dịu dàng của Gia!

*****

Hôm sau, Mộc tướng quốc quả thực phái xe ngựa đưa Mộc Thất vào cung.

Mộc Thất dùng trân ngọc đem một nửa tóc vấn lên đỉnh đầu, một nửa tùy ý để thả ở sau người, mặc một thân quần áo màu tím nhạt, nhìn như bình thường bất quá mặc ở trên người nàng, ngược lại làm cho khí chất của nàng càng thêm thanh lệ thanh nhã.

Nàng may riêng một cái hà bao móc ở thắt lưng, đàn hoa thân hình nhỏ nhỏ vừa vặn có thể chui vào.

Trong điện Thái hậu Trần công công chờ ở ngoài cửa cung, gặp Mộc Thất xuống xe, hần chạy nhanh tới đón nàng, vừa đi vừa nói chuyện với nàng.

Mộc Thất cũng không nói nhiều, chính là ở thời điểm thích hợp đáp ứng cùng gật đầu.

Đi chưa được mấy bước, Mộc Thất đột nhiên nghe được từng trận tiếng vó ngựa hướng tiến đến gần bọn họ.

Một chiếc long xa hoa lệ khí thế chạy nhanh bên người nàng cùng Trần công công, Trần công công nắm nàng một cái nói : "Nha đầu ngọc, đây là Nhiếp chính vương, mau lại đây hành lễ! Vương địa vị dưới một người trên vạn người, thậm chí ngay cả Thái hậu nương nương đều phải đối với hần kiêng kị ba phần!"

Sở Vân Mộ thật là phô trương, ở trong cung dám chạy xe ngựa, còn chạy nhanh như vậy!

Nhưng chiếc xe ngựa bỗng nhiên dừng lại, Mộc Thất còn chưa kịp né ra, liền bị một cánh tay thon dài kéo vào trong xe.

"Giá!" Nguyên Giáng ghim nhanh dây cương nói.

Mộc Thất ôm đàn hoa lạnh run, sờ sờ quần áo, trong lòng thầm nghĩ không ổn, nàng thế nhưng đã quên mang chùy thủ lại đây!

"Vương, đã lâu không gặp." Mộc Thất cười gượng gạo một cái.

Nàng hiện tại bộ dáng thập phần không ổn, cả người đều ở trong lòng mỹ nhân, thắt lưng còn bị hần ôm chặt, tay kia của hần giữ nhuyễn huyết của nàng!

Không chỉ có như thế, mặt của nàng dán lên ngực đang để lộ ra của hần, một cổ hương khí nhàn nhạt làm cho nàng từng trận choáng váng.

Bất quá, đáng người hần thật sự tốt, cảm tình xảo, xương quai xanh hoàn mỹ.... ..

"Người chảy máu mũi." Sở Vân Mộ buông Mộc Thất ra, tìm một tư thế thoải mái nằm trên nhuyễn tháp nói : "Nga? Bốn vương cũng không tốt."

Mộc Thất nhận khăn lụa của Sở Vân Mộ đưa, xoa lưng tung vết máu trên mặt, thối lui đến góc sáng sủa, cảm thấy khoảng cách này thực thích hợp nói chuyện, mới mở miệng nói : "Ta xem Vương làn da càng ngày càng tốt, nhất định là dùng được của ta có hiệu quả, ở bên trong ta bỏ thêm lô hội, tiên mao, gào cổ lam tổng số mười loại dược liệu quý báu...."

Nàng mỗi lần nhìn thấy Sở Vân Mộ thần kinh đều rối loạn, lần này thế nhưng đem gào cổ lam lấy ra bổ sung cho đủ số để chữa trị.

"Dừng nhúc nhích!"

Sở Vân Mộ đột nhiên lên tiếng ngăn chặn nàng lái nhái, thân mình hướng nàng cúi xuống, đem mặt vùi vào gáy nàng, hơi thở ấm áp phun vào sau gáy nàng, trêu chọc cho nàng ý thức trống rỗng.....

Nàng muốn kêu lên, thế nhưng tên yêu nghiệt này lại điểm nhuyễn huyết của nàng, còn thuận tiện điểm luôn á huyết, nàng bây giờ không thể nói lại không thể động, chỉ có thể mặc hần áp bức.

"Mùi vị của người thật thú vị...." Sở Vân Mộ hít u hương trên người Mộc Thất, thần nhiên nói : "Bốn vương hạ ở trên người người là từ cổ, máu của người đó là giải dược tốt nhất của bốn vương."

Cái gì?

Mộc Thất mở to hai mắt nhìn, người này không cần như vậy mang thù đi?

Nàng bất quá cắn cổ tay hần, hần lại muốn hút khô máu của nàng!

Đột nhiên, Sở Vân Mộ không chút lưu tình hướng cổ Mộc Thất cắn xuống, hàm răng cắn mạnh mang đến cảm giác đau đớn, cùng với cảm giác tê dại

quái dị.

Mộc Thất cắn chặt môi, mặc cho vị Nhiếp chính vương giống như Tu la này "lấy được".

Sở Vân Mộ hút một ngụm máu tươi, liếm liếm môi, chậm rãi buông nàng ra, động tác hơi liếm môi làm cho hắn thoát nhìn giống dã thú.

Hắn nhìn thoáng qua cổ áo mở rộng, trên cổ lưu lại một dấu răng rõ ràng, trên mặt Mộc Thất mang theo đỏ ửng, đáy mắt nổi lên ý cười, thuận tay giải khai huyết đạo của nàng.

"Sở Vân Mộ, ngươi thật lưu manh!" Mộc Thất ôm cổ rít lên nói: "Ngươi lấy máu liền lấy máu, làm sao cắn ở trong này? Ngươi để cho ta như thế nào gặp người!"

"Hớ?" Sở Vân Mộ về mặt ra vẻ vô tội.

"Lần sau bốn vương sẽ thay đổi vị trí cắn không để người ngoài nhìn thấy, nói không chừng hương vị còn tốt hơn..." Sở Vân Mộ ánh mắt dừng ở trên người Mộc Thất chậm rãi nói.

"Cút -! Một tiếng gầm giận dữ từ trong xe truyền tới.

Bên ngoài xe Nguyên Giáng rung mình một cái, không thể tưởng tượng được trên đời còn có người dám mắng Vương lưu manh, còn hướng hắn nói cút, hắn hiện tại thật sự là càng ngày càng kính nể Mộc Thất.... ..

***

Mộc Thất bị Sở Vân Mộ một đường đưa đến tẩm cung của Thái hậu, chỉ thấy hơn mười cung nữ thái giám quỳ trước cửa cung.

"Cút!" Trong tẩm cung truyền ra một tiếng rống giận dữ, hai Thái y ôm hòm thuốc theo cửa một đường lẫn xuống bậc thang.

"Thái hậu tính tình táo bạo như vậy, làm sao sinh bệnh nặng như vậy?" Mộc Thất thì thào.

Lúc này, một tiểu thái giám đi ra cất cao giọng nói: "Thái hậu có chỉ, nữ nhi Mộc tướng Mộc Nguyệt Lạnh tiến vào!"

"Vào đi thôi, lát nữa bốn vương sẽ phái người đưa ngươi về tướng phủ. Sở Vân Mộ chống cằm, nằm nghiêng ở trên nhuyễn tháp trong xe ngựa, rất nhàn nhã.

"Ngươi đang chờ xem kịch vui? Ngươi không sợ Thái hậu đem ta ăn sao?" Mộc Thất bị ai nói.

Sở Vân Mộ bộ dạng vui sướng khi người gặp họa...

"Yên tâm, trong thiên hạ chỉ có bốn vương có tư cách ăn ngươi, những người khác không có năng lực kia. Sở Vân Mộ vươn tay nhéo túi hương bên hông Mộc Thất.

"Ngao ----" đàn hoa nhô đầu ra, thấy yêu tinh xinh đẹp trước mắt gần trong gang tấc, sợ run cả người lại chui đi vào.

"Ngươi cũng không thể ăn ta! Sở Vân Mộ, bọn ngươi, ta không cần ngươi hỗ trợ cũng sẽ hòa trộn này!" Mộc Thất hạ quyết tâm, cũng không quay đầu lại xuyên qua cung nhân quỳ dưới đất, đi vào tẩm cung Thái hậu.

Sở Vân Mộ liếc mắt nhìn theo hướng nàng rời đi, trên mặt xinh đẹp nổi lên chút ý cười sâu xa.

Nàng là người duy nhất gặp qua hắn mà không sợ hãi, ở hắn xem ra, nàng tựa như một tiểu hồ ly giáo hoạt, trêu đùa nàng phát hỏa làm cho cuộc sống trở nên thú vị hơn....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Tiến cung trị bệnh cho Thái hậu

Mộc Thất đi vào tẩm cung, bên trong bố trí huân hương dày đặc làm cho nàng có vài phần bất an.

Huân hương mang theo hương vị đàn hương, mơ hồ còn có hương vị của cây thuốc phiện...

Cây thuốc phiện có thể làm cho người ta hưng phấn cùng ảo giác, sử dụng lâu dài có thể gây nghiện, xem ra Thái hậu sử dụng huân hương đã có một đoạn thời gian

Một người cả đời bị nhốt trong cung chỉ có thể lấy ảo mộng cùng chính mình vượt qua lúc tuổi già, cuộc sống như thế thật bi ai.

"Lại đây." Thanh âm khàn khàn từ phía sau rèm truyền đến.

Mộc Thất lên tiếng trả lời đi đến trước rèm, hành lễ nói: "Dân nữ Mộc Nguyệt Lương bái kiến Thái hậu."

"Người là nữ nhi Mộc tướng - là vi thần y diệu thủ hồi xuân trong ôn dịch cốc?" Ánh mắt phía sau rèm chiếu trên người Mộc Thất.

"Hồi thái hậu, đúng vậy. Bất quá dân nữ đã bị phụ thân trục xuất khỏi tổ tịch, chữa bệnh là việc trước tiên, thỉnh Thái hậu để cho dân nữ xem bệnh cho ngài." Mộc Thất hồi đáp.

"Vào đi." Thái hậu ổn định cảm xúc một chút.

Mộc Thất thở phào nhẹ nhõm, đưa tay vén rèm lên.

Nàng cảm thấy kỳ quái, thời tiết cũng không lạnh, vì sao tẩm cung thái hậu còn đốt đầy huân hương, vây quanh là sa trường thật dày?

Nhưng cảnh trước mắt làm cho Mộc Thất lâm vào chấn động---

Thái hậu sắc mặt tiêu tụy không thể tả, đáy mắt u ám, đầu tóc bạc bị rụng toàn bộ, chỉ còn lại cái đầu trọc lóc.

Trong tay thái hậu cầm sợi tóc cuối cùng rơi xuống, cười lạnh nói: "Ngay cả người cũng sợ hãi ai gia, không phải sai? Ai gia thành quái vật, không người nào có thể trị."

"Không, dân nữ chính là cảm thấy kỳ quái. Thái hậu không cần lo lắng, ta sẽ nghĩ biện pháp chữa khỏi bệnh cho ngài." Mộc Thất đi qua xem mạch tượng cho Thái hậu.

Mạch tượng của nàng trống rỗng không mạch lạc, là bệnh trạng tích tụ lâu ngày mà thành, nhưng ấn đường của nàng cùng môi biến thành màu đen, rõ ràng là trúng độc mãn tính!

"Thái hậu những ngày gần đây có thể có bệnh trạng gì nghiêm trọng không?" Mộc Thất buông tay Thái hậu hỏi.

"Ai gia có tật đau đầu đã vài thập niên, những ngày gần đây không chỉ có đau đầu, đau bụng cũng càng phát ra nghiêm trọng, càng là đến ban đêm càng khó nhịn, bọn lang băm này thúc thủ vô sách, vẫn là Trần công công tìm đến huân hương này, đốt cũng làm cho ai gia thư thái không ít. Đau nghiêm trọng nhất đêm hôm đó, tóc ai gia bắt đầu bốc ra, thẳng đến ngày hôm nay bộ dáng người không ra người quý không ra quý, chỉ muốn chết cho rồi!"

Thái hậu đưa tay gầy yếu vịn thành ghế, đáy mắt nổi lên tơ máu, bộ dáng thập phần đáng sợ.

Đau bụng .... Mộc Thất hoài nghi Thái hậu trúng độc đã lâu, e rằng là đã xuất hiện triệu chứng sôi thận!

Ở cổ đại không có cách mổ bụng giải phẫu, nàng chỉ có thể tìm được chính xác mầm bệnh, lại hốt thuốc đúng bệnh loại bỏ sỏi thận.

"Thái hậu đừng vội, dân nữ có biện pháp vì ngài trị liệu, loại huân hương này sử dụng trường kỳ đối với thân thể không có lợi, dân nữ có thể vì Thái hậu điều chế một loại hương liệu, bồi lên huyết thái dương để giảm đau đầu. Sau khi điều phối xong, Thái hậu có thể để cho dân nữ xem xét kiểm tra đồ ăn thức uống gần đây của ngài, vì ngài chẩn bệnh." Mộc Thất cúi đầu hành lễ nói.

"Cứ theo lời người nói mà làm đi, chuyện của người ai gia đều biết, nếu người lần này vì ai gia chữa khỏi bệnh này, ai gia sẽ làm chủ cho người, giải oan cho người. Hà Nhụy, trước mang nàng đi hiệu thuốc." Thái hậu đội áo choàng lên, do hai cung nữ đỡ đến bên giường.

"Tạ Thái hậu." Mộc Thất theo cung nữ tên Hà Nhụy đi tới được phòng trong tẩm cung Thái hậu.

Trong dược phòng chứa đầy đủ các loại dược liệu, cũng không thiếu các loại dược liệu hi hữu quý báu, có thể thấy được Đại Lịch vương thất xa xỉ cỡ nào.

Mộc Thất dùng bạc hà ướp lạnh là chính, dạ lan, hàn thạch thảo, còn có các loại dược thảo phụ trợ, dùng Không Động đinh luyện chế ra hương liệu mát lạnh, tự tay giao cho Thái hậu.

Kế tiếp, Hà Nhụy dẫn theo Mộc Thất đi vào phòng ăn.

Mộc Thất cẩn thận tra qua nguyên liệu nấu ăn, đồ dùng cùng đồ ăn thừa trong phòng ăn, cũng chưa phát hiện cái gì dị thường.

Bất quá theo Hà Nhụy nói trong sách dạy nấu ăn hằng ngày của Thái hậu hàng, nàng đã phát hiện có chút dấu vết dễ lại.

Hà Nhụy nói, Thái hậu những năm gần đây thường xuyên mất ngủ, vì thế mỗi đêm đều uống một chén canh dược để yên giấc, canh dược này hiệu quả cực kỳ tốt, bất quá gần đây đã có chút giảm, Thái hậu bắt đầu hàng đêm gặp ác mộng, có lúc nghiêm trọng đến mức không ngủ được.

Mộc Thất dặn Hà Nhụy tìm dược liệu nấu canh dược đã dùng, quả nhiên ở bên trong phát hiện một loại độc dược mãn tính: Xích huyết quả.

Xích huyết quả độc tính đặc thù, không thể dùng ngân châm dò ra, sử dụng trường kỳ sẽ tích tụ độc tố trong cơ thể, một khi phát bệnh sẽ nghiêm trọng như Thái hậu hiện tại.

Xem ra người hạ độc đã sớm có mưu tính trước, chĩa mũi nhọn vào Thái hậu, thậm chí là toàn bộ hoàng thất phía sau Thái hậu!

Nàng đem chi tiết đó bẩm báo với Thái hậu, Thái hậu lập tức cho đòi Tổng thái y đến để xác minh, phát hiện trong phương thuốc kia căn bản không có vị dược Xích huyết quả, rõ ràng là có người bỏ thêm thuốc này vào.

"Hà Nhụy, trong ngày thường phụ trách nấu thuốc là ai?" Thái hậu ném ánh mắt âm trầm vào thủ hạ.

"Hồi Thái hậu, là Hạ Diệp." Hà Nhụy đáp.

"Mang nàng lại đây." Thái hậu hạ lệnh nói.

"Không tốt, không tốt!" Trần công công vội vã chạy vào nói: "Hạ Diệp nhảy xuống hồ tự vẫn, được người vớt lên thì đã tắt thở!"

"Không ngoài sở liệu của ta, Hạ Diệp sợ tội tự sát, Thái hậu muốn biết rõ chuyện này, nhất định phải điều tra rõ thân phận của nàng." Mộc Thất đạo.

Thái hậu ra lệnh một tiếng, phái ám vệ hoàng cung điều tra thân phận Hạ Diệp, ám vệ trong hoàng cung đều là tinh anh, không tới nửa ngày liền tra ra chân tướng sự việc.

Quả nhiên, Hạ Diệp nguyên lai là nữ nhi Hạ Thu Trữ của Lễ bộ thượng thư Hạ An lưu lại, lúc Hạ An cấu kết loạn đảng tạo phản thất bại lấy thân phận tỳ nữ, vụng trộm tránh được một kiếp Hạ gia cả nhà bị tịch thu tài sản và bị xử trảm, làm cung nữ Hạ Diệp tiềm phục bên người Thái hậu nhiều năm, tiện cho việc báo thù.

Hạ Thu Trữ vốn kế hoạch tiến hành không có kẽ hở, ai ngờ nửa đường xuất hiện Mộc Thất, nhận biết Xích huyết quả, bức nàng đi vào tử lộ.

Mộc Thất thờ dài. Có trách thì trách Hạ Thu Trữ lá gan vẫn không đủ, sau khi sự việc bại lộ liền nhảy hồ tự sát, gặp gỡ thân y Mộc Thất, chỉ có thể coi là nàng không may...

****

Chân tướng rõ ràng, Mộc Thất tăng cường đi được phòng luyện giải dược Xích Huyết quả.

Nàng vì Thái hậu luyện chế giải dược đòi hỏi phải hoàn thành hai lần, mỗi lần ba canh giờ, làm tiêu hao hơn phân nửa công lực của nàng, cho nên hai ngày này nàng chỉ có thể ở lại trong cung.

Đêm khuya, Mộc Thất vận khí nhập định, toàn bộ tinh lực đặt trên Không Động đỉnh xoay tròn trong không trung, giải dược sẽ lập tức luyện thành.

"Không thể tưởng tượng được người dùng cái đỉnh quái dị này luyện chế giải dược, bốn vương đối với đồ cổ luôn cảm thấy hứng thú." Sở Vân Mộ không biết khi nào xuất hiện ở trước mặt Mộc Thất, tay hất đuôi tới Không Động đỉnh....

"Đừng đụng!" Mộc Thất la lớn.

Ở thời điểm nàng vận khí chế thuốc nếu bị người phá hư, như vậy Không Động đỉnh sẽ phản phệ công lực của nàng, nếu tránh né không kịp, hậu quả thật không tưởng tượng nổi...

Nhưng mà, Sở Vân Mộ tay đã muốn chạm vào trong kết giới, Mộc Thất ngực đau nhất một trận, cổ họng dâng lên một cổ tanh ngọt, nàng cố nén bẻ khí, hoàn thành từng bước cuối cùng thì phun ngum máu tươi, thân mình mềm mại ngã xuống....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Sở Vân Mộ đã từng trọng sinh

Cũng không lâu lắm, Mộc Thất mơ hồ cảm giác được trong thân thể của mình có một cổ chân khí hùng hậu, ngực dâng lên chút lo lắng, nhưng thật ra hết sức thoải mái.

Nàng chậm rãi mở mắt ra, bên ngoài toàn là bóng đêm, xem ra nàng cung không có hôn mê bao lâu.

Bất quá khi quay đầu lại, Mộc Thất trừng mắt nhanh nhắm lại, hận không thể lại hôn mê lần nữa...

"Nếu tỉnh rồi thì cũng đừng giả bộ ngủ, bốn vương không ngại dùng biện pháp khác cho người tỉnh táo lại." Sở Văn Mộ cùng Mộc Thất cùng nằm ở trên tháp, ngón tay thon dài đang thưởng thức một thanh âm tiếng sắc bén, kia đúng là đồ dùng Mộc Thất chuẩn bị mang theo bên người để ngăn địch phòng sói.

Nhưng nàng làm sao lại gặp gỡ yêu tinh này! Làm trò đối với hắn mà nói bất quá là không biết tự lượng sức mình...

"Vương, buổi tối tốt lành." Mộc Thất cứng ngắc cười, chậm rãi ngồi dậy, xem ra là lúc nàng hôn mê Sở Văn Mộ giúp nàng truyền chân khí, nàng mới vừa rồi bị Không Động đình phản phệ tạo thành nội thương mới có thể khôi phục.

Nhưng nàng đột nhiên nhớ ra cái gì đó, mờ mịt hướng ra phía ngoài bò đi, vội vã nói : "Đan dược của ta đâu? Trong đình có giải dược Xích huyết quả ta luyện thành! Còn có, người đem đàn hoa của ta đi đâu vậy?"

"Người này." Sở Văn Mộ một tay chống đầu, một tay hướng bên gối từ sa, lại chỉ túi hương nhưng trắng bên giường, tuyết điều đàn hoa nằm ở bên trong ngủ say, lộ ra cái đầu nhỏ nhỏ.

Tóc đen như mực, khuôn mặt tà mị tuyệt sắc ở dưới ánh trăng càng làm nổi bật lên vẻ khiếp người, nhất là con ngươi âm lãnh băng hàn, hấp thu tinh quang, như là tùy thời cắn nuốt vạn vật.

Mộc Thất yên tâm, nâng cái lọ từ sa lên, lấy thuốc bên trong ngửi ngửi, hoàn hảo giải dược đã luyện thành, không uống công nàng bận rộn lo lắng cả ngày, cuối cùng đã có thành quả.

"Tiểu hồ ly, người còn không nói cho bốn vương, biện pháp chế thuốc này đúng cái đình tùy theo ý niệm của người mà biến mất là từ đâu mà đến?" Sở Văn Mộ bật tay, đầu ngón tay bay ra xích sa quần lấy thất lung Mộc Thất, đem nàng kéo đến trước mặt.

Mặt Mộc Thất đập vào lồng ngực Sở Văn Mộ, thần kinh trên mũi rất mẫn cảm, va chạm như vậy làm cho nàng đau đến chảy nước mắt.

"Ta sao phải nói cho người biết? Hiệp nghị của chúng ta cũng không có nói gì nghe này, Sở Văn Mộ, người mau buông!" Mộc Thất bất an giãy dụa, nhưng nàng càng giãy dụa, xích sa bên hông lại càng siết chặt, cuối cùng nàng không thể cử động được.

Tư thế này đối với nàng cực kỳ bất lợi, nàng cùng Sở Văn Mộ cách nhau bất quá chỉ có một tấc, đầu ngón tay của hắn du động ở cổ nàng, tùy thời đều có thể cắt đứt cổ nàng!

"Hử?" Sở Văn Mộ sắc mặt âm trầm, phượng mâu hơi nheo lại, ngay sau đó bỗng đem Mộc Thất đặt ở dưới thân, cúi đầu vùi vào gáy của nàng.....

Một cổ cảm xúc tê dại truyền vào óc nàng, Mộc Thất cảm thấy đầu óc trống rỗng, chớp mũi quanh quần mũi hương chỉ có trên người Sở Văn Mộ, hương khí nồng đậm mê huyền, làm cho nàng trước mắt ứng tăng hơi nước, đây rốt cuộc không phải là mộng?

Mộc Thất muốn đẩy hắn ra, nhưng hai tay hai chân đều bị hắn chế trụ, nàng cắn nát đầu lưỡi chính mình, cố gắng làm cho mình thanh tỉnh đứng lên, vẻ mặt tươi cười nói : "Vương, ta sai rồi? Người buông ta ra, muốn hỏi cái gì ta đều nói cho người biết."

Sở Văn Mộ khoe miệng nhếch lên tựa tiểu phi tiểu, ngay sau đó buông Mộc Thất ra, mâu quang nhìn chăm chăm nàng, như là đang đánh giá con mồi.

Mộc Thất thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi nói : " Không Động đình này là bảo vật sư phụ truyền cho ta, có thể làm cho được hiệu phát huy gấp bội, có thể nhờ vào chân khí của ta thay đổi hình thái, cho nên khi nào cần dùng ta có thể triệu hồi nó đi ra. Trên giang hồ không phải cũng có phải đem vũ khí khảm trên người đứa bé dùng để luyện công "hồ yêu" sao? Ta đây theo chân bọn họ giấu đầu lòi đuôi không sai biệt lắm." Nàng nói nửa thật nửa giả.

Nàng sẽ không nói mình từ thời không khác tới đây cùng với mục đích của mình cho Sở Văn Mộ biết, trực giác nói cho nàng, người này tuyệt không bình thường, thậm chí cùng gia tộc có ân oán hoa anh đào có quan hệ.

"Một thiếu nữ bình thường trong nháy mắt lại biến thành một thần y, biết được nhiều như vậy, bốn vương hoài nghi thân phận của người không phải đại tiểu thư Mộc Nguyệt Lương của phủ thừa tướng, người đến tốt cùng là ai?" Sở Văn Mộ cúi đầu nhìn nàng, rất có ý tứ hàm xúc hỏi.

Mộc Thất trên trán toát ra hai hàng mồ hôi lạnh, cũng không hiển lộ nửa phần, ra vẻ trấn định cười nói : "Ta tự nhiên là Mộc Nguyệt Lương, những năm gần đây ta chưa bao giờ hiển lộ tài năng, vì đó là bo bo giữ mình, e sợ kẻ mẫu cùng muội muội luôn hãm hại ta. Người không phạm ta, ta không phạm người. Ta bất quá vì làm cho mình đạt được nhiều quyền lợi, đạt được thứ mình muốn, đạo lý này Vương không phải càng minh bạch sao?"

"Điểm này người cùng bốn vương thật ra có vài phân tương tự." Sở Văn Mộ đứng dậy nói : "Đi."

"Đi đâu?" Mộc Thất đem lọ từ sa cất kỹ nói.

"Bốn vương muốn người bồi bốn vương uống rượu." Sở Văn Mộ xoay người xa xăm nói : "Bằng không bốn vương nhất định tìm ra bí mật sau lưng người."

Đàn hoa trong túi hương tiến vào lòng Mộc Thất, vẻ mặt cảnh giác nhìn Sở Văn Mộ, lại bị ánh mắt của hắn chiếu tới sợ tới mức rụt vào.

Mộc Thất theo Sở Văn Mộ ngồi trên nóc nhà uống rượu, Nguyên Giáng đưa tới Túy Sinh Mộng Tử năm mươi năm.

Mùi rượu say lòng người, Mộc Thất uống một hớp, vị cay nồng đậm, dư vị ngọt ngào quanh quần ngay miệng, giống như mưa phùn tháng tư, lại có loại

cảm giác tuyệt vời, quả thực mơ mơ màng màng như người say.

"Người không chỉ có thân phận năng lực không tầm thường, còn là một nữ tử có thể uống rượu, rất hợp khẩu vị của bản vương." Sở Văn Mộ thản nhiên nói.

Mộc Thất quay đầu nhìn Sở Văn Mộ, ánh mắt của hắn nhìn xa xăm trên bầu trời đêm, trống rỗng không ánh sáng, hắn đang nhìn cái gì? Hắn tỉnh tỉnh lạnh nhạt, làm thế nào, đến tận cùng người nào mới có thể lọt vào mắt hắn đây?

Nghĩ đến chính mình, nàng xuyên qua đến Đại Lịch quốc vì sự phụ báo thù, như vậy sau khi báo thù thì sao? Nàng chung quy không thuộc về nơi này, Mộc Thất rốt cuộc phải làm sao?

Mộc Thất ngẩng đầu lên, uống một ngụm lớn, nhắm mắt hưởng thụ nói : "Rượu ngon!"

Sở Văn Mộ hơi nghiêng đầu, khóe miệng gợi chút ý cười, tầm mắt chiếu vào tử y thiếu nữ, nàng thân mình đơn bạc lộ ra một cổ cốt khí quật cường, không biết khi nào, nàng đã muốn hấp dẫn hắn ....

Hai người tương đối ít lời, chẳng qua mỗi người đều có tâm sự, không khí nhưng thật ra rất hài hòa.

Nguyên Giáng ở lâu các phía dưới bị Sở Văn Mộ ném vào rượu không xuống, trong lòng rất kỳ quái, qua nhiều năm như vậy, có thể cùng Vương đối ẩm mơ mơ màng màng say, trừ Mộc Thất ra không có ai!

Thẳng đến khi trời sáng, Sở Văn Mộ uống hết vào rượu cuối cùng, mệt mỏi ngã vào Mộc Thất bên cạnh, sắc mặt như cũ, nhắm mắt cười yếu ớt nói : "Hôm nay ..... là sinh nhật của nàng ....."

Hắn nói 'nàng' là ai? Mộc Thất có chút tò mò, thế nhưng Sở Văn Mộ cả người ngã vào trong lòng nàng, làm cho nàng không thể động đậy.

"Cũng .... là ngày giỗ của nàng ...." Sở Văn Mộ lầm bầm nói.

"Không thể tưởng tượng được ta dùng bốn mươi năm thời gian, cũng không thay đổi được sự thật ...." Khóe miệng của hắn nổi lên chút cười khổ, lầm bầm tự nói một mình.

Bốn mươi năm?

Sở Văn Mộ thoát nhìn bất quá hai mươi tuổi, làm sao lại bốn mươi tuổi đây? Chẳng lẽ hắn là yêu tinh phản lão hoàn đồng? Việc này đặt trên người hắn cũng là không thể biết được.

"Người có biết một người sống qua hai thế có cảm giác gì không? Người có biết tận mắt nhìn thấy mẫu thân bị nghiền xương thành tro thống khổ ra sao không? Cho dù người biết trước được sự việc thì như thế nào, cuối cùng cuộc đời này vẫn như cũ không có gì thay đổi, hai lần chứng kiến một đoạn huyết nhục trình diễn ở trước mắt, mà ta ... Mà ta lại không làm gì được...." Sở Văn Mộ lầm bầm nói.

Mộc Thất định thần nghe ra được trong miệng hắn lời nói mơ hồ, cuối cùng nàng coi như nghe được hắn thì thào : "Mẫu thân...."

Lương sinh lương thế, chẳng lẽ Sở Văn Mộ trọng sinh mà đến?

Mộc Thất cảm thấy trong đầu một trận nổ vang, hắn rốt cuộc trải qua cái gì đây? Mẫu thân ở trước mắt mình chết thảm, trải qua một đoạn huyết nhục mơ hồ, đường đường Nhiếp chính vương về vang cũng sẽ không muốn có người biết được quá khứ này đi?

Nàng duỗi tay vuốt ve khuôn mặt cười lạnh lùng của Sở Văn Mộ --

Nếu cười thống khổ như vậy, vì sao còn muốn mạnh mẽ ép buộc mình?

Sở Văn Mộ, người đến tận cùng là người như thế nào? Vì sao muốn cho ta nhìn thấy con người yếu ớt của người .....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Hôm sau, khi Mộc Thất tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trên giường nhỏ trong được phòng, Sở Văn Mộ sớm đã không thấy bóng dáng. Đàn hoa liếm liếm gò má của nàng, ngửi được mùi rượu trên người nàng, không khỏi co rút cái mũi nhỏ bé.

"Mộc cô nương, Thái hậu cho mời." Hà Nhụy gõ cửa nói.

"Tốt, ta lập tức đi qua!" Mộc Thất chạy nhanh từ trên giường nhảy xuống, nàng tối hôm qua uống nhiều rượu, hiện tại trên người còn mang theo mùi rượu, nếu bị Thái hậu ngửi được, không thể phán nàng tội danh lơ là!

"Mộc cô nương đừng vội, ta đã kêu cung nữ chuẩn bị nước ấm để cho ngài rửa mặt, Thái hậu sau khi uống thuốc của ngài khẩu vị đã tốt lên, hiện giờ đang dùng bữa." Hà Nhụy bưng một bộ xiêm y tiến vào nói.

Mộc Thất mang theo đàn hoa ngâm vào nước ấm tắm, lại cắt ngón tay, nhỏ một chút máu tươi đắp cho đàn hoa.

Tiểu gia hỏa này không ăn gì khác, chỉ đối với máu huyết cảm thấy hứng thú, nhất là máu của nàng.

Vì đem tiểu gia hỏa này dưỡng béo tốt, nàng chỉ có thể mỗi bảy ngày một lần trích huyết cho nó, thời điểm còn lại thì đắp cho nó lộc huyết, so với bộ dáng lúc mới gặp nó ở ôn dịch cốc, hiện tại đàn hoa lông mao trơn láng hơn rất nhiều.

Mộc Thất càng nhớ rõ tối hôm qua nàng ôm Sở Vân Mộ ngủ, hân nửa ngủ nửa tỉnh nhắc đi nhắc lại mẫu thân, giống như một đứa nhỏ cô độc không nơi nương tựa.... ..

Theo lời của hân nói, hôm qua là ngày giỗ của mẫu phi hân, trách không được hân lại dắt nàng uống rượu. Nghĩ đến đây, ngực Mộc Thất bỗng nhiên đau xót, không biết là sinh tử cổ kiềm chế nàng, hay là nàng đang đau lòng vì hân....

Mộc Thất thay cung trang màu tím do Hà Nhụy mang tới, búi tóc đơn giản. Không biết Thái hậu vì sao phải ban cho nàng một thân cung trang.

Nàng đi theo Hà Nhụy đi vào tẩm cung Thái hậu, hầu hạ Thái hậu ăn qua giải dược, sau khi dùng qua giải dược, Thái hậu khí sắc chuyển biến tốt đẹp hơn rất nhiều, đau đớn trên người giảm bớt hơn phân nửa.

Bất quá Thái hậu tóc đều rụng sạch, cho dù độc trong cơ thể đã được giải, tóc thật dài cũng cần thời gian không ngắn. Đây là nỗi lo lớn nhất trong lòng nàng, cũng may là nàng không ra khỏi cung, Thái y cũng không tìm ra nguyên nhân.

Mộc Thất nghĩ ra biện pháp, khiến mỗi cung nữ trong cung dâng lên một sợi tóc, nàng tập hợp các sợi tóc lại tự tay làm cho Thái hậu một bộ tóc giả.

"Mộc nha đầu quả nhiên thông tuệ hơn người, so với đám cung nhân đại thần chỉ biết nịnh hót kia, ai gia thật là thích." Thái hậu ngắm nghía búi tóc trong gương, tóc giả này đội thật thoải mái, quả thật cùng tóc thật giống nhau như đúc!

Mộc Thất chọn cây trầm kim phượng cắm vào búi tóc trên đỉnh đầu của Thái hậu, lấy một ít hương liệu bạc hà nhẹ nhàng mát xa huyết thái dương của Thái hậu, cười yếu ớt nói : "Thái hậu thích là tốt rồi, Nguyệt Lương thườ nhờ sinh hoạt tại tướng phủ, mẫu thân sau khi qua đời liền bỏ vợ một mình, Thái hậu đối với Nguyệt Lương vô cùng tốt, Nguyệt Lương xem Thái hậu như tổ mẫu."

Thái hậu đồng tình vỗ vỗ tay Mộc Nguyệt Lương, khép mắt chậm rãi nói : "Người yên tâm, ai gia sẽ vì người chủ trì công đạo, trả lại trong sạch cho người, đêm nay ai gia ở Thái Dịch Trì thiết yến, mở tiệc chiêu đãi chư vị thần vương đại thần, đó cũng là người vì tương lai của mình."

"Đa tạ Thái hậu, ân đức của Thái hậu. Nguyệt Lương không biết lấy gì hồi báo!" Mộc Thất lui hai bước, quỳ xuống nói.

Trách không được sáng sớm Thái hậu cho Hà Nhụy mang cung trang đến, nguyên lai là muốn nàng tham gia yến hội này, chính là hợp ý nàng ....

"Người vì ai gia trị độc, đây là thứ người xứng đáng được nhận." Thái hậu vươn tay kéo hoàng kim hộ giáp khoác lên người nàng nói.

"Giải dược thứ nhất Thái hậu đã ăn vào, Nguyệt Lương cũng nên đi phối giải dược thứ hai, sau khi dùng hai loại giải dược, thân thể Thái hậu cũng khỏi hẳn." Mộc Thất hành lễ nói.

Thái hậu tuổi đã cao, cho nên nàng chỉ có thể dùng dược hóa giải sỏi thận trong thân thể, ba ngày sau Thái hậu liền khôi phục khỏe mạnh.

"Tốt, ai gia có thưởng. Đã nhiều ngày người ở tại tẩm cung của ai gia, hầu hạ bên người ai gia." Thái hậu sửa lại tóc nói.

"Vâng." Mộc Thất chậm rãi lui xuống.

Chỉ chốc lát sau, Thái hậu quả nhiên phái người đưa tới : một đôi vòng ngọc phi thúy, hai xấp lụa tơ tằm Vân Châu, một thanh Ngọc Như Ý cùng với một khối lệnh bài Thái hậu ban.

Mộc Thất suy nghĩ tới lệnh bài, hơi hơi khoi mào khoe miệng. Đây chính là đồ tốt, có lệnh bài kia, ngày sau nàng có thể tùy thời tiến cung gặp Thái hậu.

Xem ra nàng muốn đem Thái hậu làm chỗ dựa vững chắc, đến lúc đó xem Vân Hồng Mai cùng Mộc Nguyệt Tinh có dám động đến một sợi lông của nàng!

Mộc Thất đem lệnh bài cất vào bên hông, lòng tràn đầy vui mừng dắt đàn hoa đến được phòng chế thuốc.

Thẳng đến khi bóng đêm kéo tới, Mộc Thất cuối cùng đã luyện xong giải dược, Hà Nhụy mang theo các cung nữ chờ ở cửa đã lâu.

"Yến hội sắp sửa bắt đầu, nô tỳ tới trang điểm cho Mộc cô nương." Một tiểu cung nữ bưng vật trang sức tiến lên phía trước nói.

Mộc Thất lúc này mới ý thức được tóc tai hỗn độn của mình, trên tóc của nàng không chỉ có dính lá được tháo, còn có đản hoa cắn vỡ cây gỗ mun, thật sự dọa người.

Cung nữ bưng bồn nước tới, cầm bột son nước, cầm lược hầu hạ nàng chải đầu. Mộc Thất đành phải ngoan ngoãn ngồi xuống, để các nàng trang điểm cho nàng.

Ở hiện đại Mộc Thất xưa nay cũng không thích phiền phức, một đầu tóc đen thả dài.

Nàng phân phó các cung nữ trang điểm cho nàng thật đơn giản.

Cũng không lâu lắm, Hà Nhụy cầm gương đồng tiến lên, Mộc Thất liếc chính mình trong gương, thực kinh diễm một phen!

Đây là thần y Mộc Thất sao?

Gương mặt yêu kiều thanh tú, mi mục ôn nhuận uyển chuyển, sáng rõ như hoa lê, mâu quang lấp lánh, cười rộ lên giống như hoa sen mới nở dưới ánh trăng, đầu tóc vấn lên một nửa, chỉ dùng trâm đính ngọc, phần tóc còn lại thả rơi tự nhiên phía sau mìn như tơ lụa, lộ ra xương quai xanh tinh xảo, thật có vài phần quyền rũ kiều diễm.

"Mộc cô nương thật sự là xinh đẹp, là cô nương đẹp nhất mà Hà Nhụy từng gặp." Hà Nhụy mắt sáng ngời nói.

"Quá khen." Mộc Thất khẽ cười, nhắc váy hướng Thái Dịch Trì đi tới.

Hà Nhụy cảm theo đèn lồng dẫn đường, chỉ cảm thấy người trước mắt thanh nhã như tiên, làm cho người chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn, không dám khinh nhờn....

****

Nhiếp chính vương phủ.

Bên trong đình, Sở Vân Mộ một thân áo dài huyền sắc ngồi trên ghế, cầm quyền tấu chương đã phê duyệt ném qua một bên, vuốt vuốt trán.

Nghĩ đến tối hôm qua cùng Mộc Thất uống rượu cùng nhau, trên mặt hần nổi lên ửng đỏ tựa như tiểu cô nương thẹn thùng, tuy trước nay chưa từng xuất hiện .....đây là lần đầu tiên hần cần một nữ tử....

Nguyên Giáng đứng ở một bên nhìn mình một cái, Vương hôm nay có chút không thích hợp. Từ trước đến nay Vương rất ít cười, thế nhưng hần cứ thế đã nở nụ cười cả một ngày!

Hần lần trước cười nhiều nhất là lúc nào đây? Là lúc tiêu diệt ba mươi vạn đại quân Bắc Nhung, đem ba ngàn phân tặc Bắc Nhung tiếm phục tại Đại Lịch lộ da quăng tới quân doanh địch!

Sau Vua Bắc Nhung liền sợ tới mức bệnh không dậy nổi, quy thiên!

Thế mà lúc này đây, Vương vị sao lại cười đây.....

"Nguyên Giáng, chuẩn bị xe vào cung." Sở Vân Mộ phượng mâu hơi nheo lại, môi mỏng nhếch lên, hé ra khuôn mặt tuyệt mỹ dị thường yêu mị.

"Vâng." Nguyên Giáng sắc mặt trắng bệch, trời ạ, Vương mới rồi là nhìn hần cười sao?

"Thái Dịch Trì sắp trình diễn một hồi trò hay, bốn vương cũng không thể bỏ lỡ....." Sở Vân Mộ nhìn cá chép nhảy trong nước, mâu quang thần nhiên nói : "Bốn vương thật muốn nhìn xem, tiểu hồ ly này có thể gây ra sóng gió gì."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Cung yến

Đại Lịch hoàng cung, Thái Dịch trì.

Yến hội bài trí trên mặt nước, chung quanh đặt bảy mươi hai khóa Tây Hải Dạ Minh Châu, đem bóng đêm chiếu giống như ban ngày, rất xa hoa.

Mộc Thất chậm rãi đi đến yến hội, hướng Thái hậu cùng Hoàng đế cung kính hành lễ, nàng nhìn Nhiếp chính vương Sở Vân Mộ bên trái Hoàng đế.

Ánh mắt của nàng sâu kín lướt qua, tựa hồ cùng hần không chút nào quen biết, ánh mắt cũng không nửa điểm gợn sóng.

Sở Văn Mộ đầy mắt đầy mắt nổi lên một tia bất mãn, nắm chặt ly rượu, nàng không dám nhìn hắn? Tốt lắm.

"Người là người trị liệu cho Thái hậu Mộc Nguyệt Lương?" Hoàng đế ho khan vài tiếng hỏi.

Mộc Thất nhìn liếc mắt một cái chỗ ngồi Mộc Tướng, lại liếc mắt nhìn sắc mặt tái nhợt như tờ giấy của hoàng đế Đại Lịch, vuốt cằm nói: "Hồi Hoàng thượng, vâng."

Sớm nghe đồn Hoàng đế Đại Lịch trầm mê tu đạo, ốm đau nhiều năm, vô tâm chính sự, xem ra quả thực đúng như vậy. Bất quá Mộc Thất thấy có chút kỳ quái, từ sắc mặt của Hoàng đế nhìn như là dấu hiệu trúng độc, chẳng lẽ là ăn quá nhiều đan dược dẫn đến ngộ độc?

Nếu là trúng độc nặng Thái y nhất định sẽ phát hiện, sự tình không đơn giản như vậy. Mộc Thất đoán rằng, hiện tại hoàng đế có thể là cần phải dùng dược để duy trì tính mạng?

Thái hậu vuốt tóc trên đỉnh đầu, ánh mắt vui vẻ nói: "Đứa nhỏ này thông minh lanh lợi, y thuật cao thâm, ai gia thật yêu thích, nếu nữ tử Đại Lịch ta ai cũng như vậy, quả thật là phúc của thiên hạ."

"Thái hậu quá khen, Nguyệt Lương không dám nhận." Mộc Thất bối rối mà không mất phong phạm, hành lễ nói.

Trước mặt hoàng thất, nàng khắp nơi đều phải rất cẩn thận không làm mất phong độ tiểu thư khuê các, thật đúng là có chút mệt.

"Người chữa trị cho Thái hậu có công, ngày khác trăm chắc chắc hảo hảo thưởng cho người, nhập tiệc." Hoàng đế nói.

"Vâng." Mộc Thất phớt lờ ánh mắt ngưỡng mộ hoặc nghi hoặc của mọi người đi đến chỗ ngồi của mình.

Lúc trước Văn đại phu nhân cùng Mộc Nguyệt Tinh hãm hại nàng cùng nam tử cầu kết, đem tin tức truyền ra cho tất cả mọi người biết, Mộc tướng quốc vì vấn đề danh dự tướng phủ mà chiêu cáo thiên hạ, cùng nàng đoạn tuyệt quan hệ cha con.

Nói vậy những người ngồi đây không người nào không biết Mộc Nguyệt Lương nàng là một nữ tử lăng lo, ánh mắt lúc này cũng nằm trong sự liệu của nàng, bất quá rất nhanh thái độ của bọn họ sẽ thay đổi.

"Thái hậu bệnh nặng khỏi hẳn, đặc biệt thiết yến để xua đuổi lệ khí. Nếu chỗ ngồi đã an vị, khai tiệc đi!" Sở Văn Mộ vẫy tay thản nhiên nói.

Mới vừa rồi thấy ánh mắt mọi người nhìn nàng, hắn thật muốn khoét mắt của bọn hắn! Tiểu hồ ly là của hắn, chỉ có hắn mới có thể chạm có thể xem, những người khác nếu tưởng chừng chạm vật trong lòng bàn tay của hắn, chỉ có một con đường chết!

Xung quanh dạ minh châu chụp một tầng sa mỏng, ánh sáng đỏ tươi xinh đẹp phát ra bốn phía.

Hai hàng vũ công theo tiếng nhạc đi tới, lắc lắc eo nhỏ, dáng múa uyển chuyển, nhưng Mộc Thất không có lòng dạ nào thưởng thức, nàng cầm tờ giấy Hà Nhụy đưa tới, dùng bút đặc chế viết xuống hai chữ 'đàn cô', cuộn tờ giấy giao cho Hà Nhụy.

Thái hậu sớm có lòng tại yến hội hướng hoàng đế mở miệng vì nàng đòi công đạo, nhưng nàng thấy cảnh tượng lần này, linh cơ máy động nghĩ ra biện pháp tuyệt hảo.

Nếu hoàng đế, Thái hậu tâm tình tốt, không bằng nàng liền biểu lộ tài năng. Ở hiện đại sư phụ đã dạy nàng đánh đàn cổ, sư phụ cũng thường xuyên một mình đánh đàn vào ban đêm, giai điệu uyển chuyển ưu thương, âm thanh kỳ ảo, nàng nghe qua liền nhớ rõ rành mạch.

Cho nên nàng mới vừa rồi nói Hà Nhụy lấy tờ giấy, hướng Thái hậu mượn đàn cổ.

An vương Nam Cung Triệt tao nhã nâng cốc, Cửu công chúa Nam Cung Tuyết ánh mắt chuyển động không ngừng, còn có việc thoái hôn giữa Mộc Nguyệt Lương và Tề vương Nam Cung Trầm.

Mộc Thất cùng Tề vương chưa bao giờ gặp mặt, tự nhiên không biết hắn, ánh mắt của nàng thản nhiên nhìn lướt qua vị vương gia một thân ngạo khí lạnh lùng này, bỗng nhiên cảm thấy có một cỗ ánh mắt nóng rực dừng ở trên người mình.

"Hắc, người chính là Mộc thần y?" Cửu công chúa không biết khi nào lên đến chỗ Mộc Thất ngồi, hướng ánh mắt linh hoạt nhìn về phía nàng.

Mộc Thất biết hoàng đế chỉ có một nữ nhi duy nhất là Nam Cung Tuyết, cho nên hắn xưa nay rất yêu thích nàng, và lại tính tình của nàng lại đơn thuần bướng bỉnh.

"Cửu công chúa ca ngợi, Nguyệt Lương không dám nhận." Mộc Thất mỉm cười.

"Nói chuyện cùng ta không cần phải nhiều quy củ như vậy, ta nghe Tiểu Lục Tử nói, người lúc trước trị bệnh sốt rét cho thôn dân trong ôn dịch cốc, lại trị bệnh cho hoàng tử mẫu, người rất lợi hại, làm sư phụ ta đi! Theo người học y thuật nhất định tốt hơn nhiều so với việc để phụ hoàng cho ta theo học cùng các lão đầu!" Khuôn mặt Cửu công chúa non nớt nhỏ nhắn, cầm lấy tay Mộc Thất làm nũng nói.

Nhìn tiểu nha đầu trước mắt này bất quá chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi, Mộc Thất nhớ tới Thập Lục.

Ở hiện đại, Thập Lục nhỏ hơn nàng bảy tuổi, bất quá Thập Lục tuy nhỏ tuổi, nhưng lại là một sát thủ, sự phụ làm cho hắn trở thành cái bóng bên người nàng..

Nàng hy vọng Thập Lục cũng có thể giống Nam Cung Tuyết, muốn cười thì cười, muốn khóc thì khóc, vô ưu vô lự mà sống.

"Cửu công chúa nếu có hứng thú, ta sẽ dạy ngươi một ít biện pháp phối dược, tỷ như làm thẻ nào để lão phu tử hay nói nhiều ngay sau đó thượng thổ hạ tá." Mộc Thất kể tại Cửu công chúa thần bí nói.

Cửu công chúa trước mắt sáng ngời: "Tốt! Ngươi là nữ tử hợp ý ta nhất ở trong cung, về sau ngươi chính là bằng hữu của ta. Ngươi phải thường xuyên đến cung của ta, dạy ta y thuật đối phó lão nhân này, cùng ta ngoéo tay nào!"

"Thật cao hứng khi được kết giao bằng hữu với Cửu công chúa." Mộc Thất ngoéo tay với Cửu công chúa, hiệp nghị giữa hai người đạt thành.

Cửu công chúa trở lại chỗ ngồi của mình, thường hướng Mộc Thất nháy mắt mấy cái, trên mặt lộ ý cười sáng lạn.

***

Yến hội kết thúc, Mộc Thất chậm rãi đứng dậy thì lễ nói: "Hoàng thượng, Nguyệt Lương có chuyện muốn nhờ, có thể cho Nguyệt Lương cơ hội vì Hoàng thượng diễn tấu một khúc nhạc không?"

"Chuẩn." Hoàng đế sáng khoái đáp ứng nàng.

Thái hậu hơi vuốt cằm, hai cung nữ ôm cổ cầm vào giữa yến hội, Mộc Thất ngồi ở trước cổ cầm, tay nhẹ đặt lên dây đàn, ánh mắt sáng ngời.

Hương thơm từ cổ cầm tỏa ra, hoa văn vàng kim ẩn hiện trên thân cổ cầm, chất liệu gỗ thượng đẳng, quả là một cây cổ cầm hiếm thấy, trước kia nàng chỉ nghe sự phụ nói qua, không thể tưởng tượng được hôm nay có thể được nhìn thấy.

Ngón tay Mộc Thất xẹt qua cổ cầm, một mảnh âm thanh phát ra như nước chảy mây trôi, lúc thì như nước chảy róc rách trong u cốc, lúc thì như biển cả mênh mông, ở đây hoàn toàn yên tĩnh, mọi người đều bị khúc nhạc hấp dẫn....

Sự phụ từng nói qua, hắn hy vọng nàng vĩnh viễn không đi tìm hiểu thân phận của mình, quyết không bị vận mệnh thao túng số phận.

Thập Lục từng nói qua, có hắn ở đây, nàng có thể ban đêm yên giấc, vĩnh viễn không cần lo lắng...

Nhưng sự phụ của nàng vì giải kịch độc bẩm sinh có trong cơ thể nàng, tự tay đem độc chuyển vào thân thể mình. Trong một đêm tuyết rơi, nàng ở trong nguyệt đình phát hiện thì thể sự phụ cứng ngắc, tỉnh tọa trước đình, ánh mắt dừng tại một gốc cây cổ thụ trong vườn....

Sự phụ nói: "A Thất, nàng cùng ngươi bất đồng, nàng phải gánh vác quá nhiều...."

Thẳng đến khi sự phụ qua đời, Mộc Thất mới từ trong miệng Thập Lục biết được, sự phụ nói 'nàng' đó là mẫu thân của Mộc Thất....

Sự phụ yêu mẫu thân nhiều năm như vậy, mỗi khi nhớ tới mẫu thân, liền vì nàng tấu lên một khúc "bức tranh tương tư", hắn dùng nửa đời còn lại thủ hộ con gái duy nhất của nàng....

Mộc Thất nhắm đôi mắt lại, đầu ngón tay linh động, truyền tình cảm vào khúc nhạc khiến âm thanh của khúc nhạc giống như ma âm, gọi lên hồi ức của mỗi người.

Kết thúc khúc nhạc, mắt mọi người đều phiếm lệ quang, thật lâu không thể tự thoát ra được.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Sở Vân Mộ chống má, đánh giá nữ tử đang đánh đàn ở trước mắt, mái tóc đen tuyền, làn da trắng nõn nà, dung nhan như hoa đào, mặt mày lưu quang liễm diễm, thần thái chuyên chú, thu hút vẻ đẹp của thế gian....

Trong ngày thường tính tình của nàng linh động giao hoạt, làm cho người ta chú ý là tính cách của nàng, mà nay nàng im lặng ngồi trước mặt hắn, cũng làm cho hắn chú ý tới khuôn mặt vốn thanh nhã diễm lệ của nàng...

Tối nay Mộc Nguyệt Lương, trên người tồn tại phong thái lễ độ đoan trang mà bình thường khó mà nhìn thấy, trong phút chốc chiếm cứ hết tâm tư của hắn.

Sở Văn Mộ hơi hơi nhũn mảy, vì sao hắn lại có loại ý muốn đem tiểu hồ ly này ôm vào lòng, miễn cho những ánh mắt dơ bẩn kia dừng ở trên người nàng...

Một bên, Tề vương Nam Cung Trạm tay cầm ly rượu dừng một lúc lâu, không thể tưởng tượng được nữ tử này cùng với lời đồn đại không giống nhau, không chỉ có y thuật không ai sánh bằng, tài đánh đàn lại tinh tuyệt, hắn thật ra đối với nàng càng cảm thấy hứng thú.

Dùng tâm đánh đàn, những người ở đây đối với tấu khúc của Mộc Thất liên tục tán thưởng.

Mộc Thất đứng dậy vòng qua đàn cổ, cung kính quỳ gối trước mặt hoàng đế, cúi đầu nói: "Dân nữ Mộc Nguyệt Lương, khấn cầu hoàng thượng làm chủ cho ta, đem chân tướng phơi bày, trả lại trong sạch cho ta!"

Âm thanh của nàng vang dội trong bóng đêm, hoàng đế ngồi dậy nói: "Cứ nói đừng ngại, trẫm chắc chắn sẽ làm chủ cho ngươi."

"Bẩm hoàng thượng, ta vốn là đích nữ phủ thừa tướng, nhiều ngày trước từng bị người hãm hại, làm nhục thanh danh của ta, đem sự tình truyền cho tất cả mọi người đều biết. Ta mười tám năm nay chưa bao giờ làm ra điều gì vi phạm nữ tắc, nếu như có hành vi nào vi phạm nữ tắc, sẽ bị trời tru đất diệt." Dứt lời Mộc Thất kéo cổ tay áo mình lộ ra thủ cung sa đỏ tươi trên cánh tay.

Đây là nàng lúc trước ở Tướng phủ kêu Trầm Hạ làm cho nàng, chu sa hợp vào da ba phần, là bằng chứng tốt nhất chứng minh nàng trong sạch.

Tề vương mâu thuẫn chấn động, lúc trước hắn hủy hôn với Mộc Nguyệt Lương, nay xem ra chẳng lẽ chính mình trách lầm nàng? Hắn thường thức gan dạ sáng suốt cùng tâm tư của nữ tử này, nhưng phạm là nữ tử không nên quá thông minh....

Trước kia hắn có kế hoạch thủ tướng nữ Mộc tướng, thứ nhất có thể dựa vào thế lực của Mộc tướng, đường quan lộ của hắn tại triều đình sẽ được thuận lợi, thứ hai hắn sớm nghe nói tướng nữ của Mộc tướng tính tình nhu nhược, yếu đuối vô năng, thứ nàng đúng là kẻ tạm thời thích nghi, nay gặp nàng ngược lại làm cho hắn đối với nàng có cách nhìn mới.

"Ở triều đại ta, nữ tử quan trọng nhất là trinh tiết, lại có người ác độc hãm hại một vị nữ tử, hành vi ác độc như vậy, quả thực đáng chết!" Thái hậu tức giận nói.

"Nói như vậy ngươi là tướng nữ của Mộc tướng, là nữ tử có hôn ước cùng Trạm nhi?" Hoàng đế khụ khụ hỏi.

"Vâng, nguyên nhân do dân nữ làm nhục thanh danh tổ tiên, Mộc tướng niệm tình cảm, lưu lại cho ta một mạng, nhưng lại cùng ta đoạn tuyệt quan hệ, đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ, ta sao dám trách móc?" Mộc Thất cúi mắt xuống, không ai để ý thấy trong mắt nàng chột lóc qua ý cười.

Những người có mặt đều sôi nổi bàn tán, Sở Văn Mộ khẽ nhấp một ngụm rượu, phượng mâu thâm thúy, ngồi xem náo nhiệt.

Mộc tướng quốc vội vàng từ chỗ ngồi đứng dậy, quỳ gối trước mặt hoàng đế, chấp tay nói: "Thần lần này thực cũng bất đắc dĩ, nay sự tình đã tra ra manh mối, lão thần liền đón Nguyệt Lương hồi phủ, bình ổn lời đồn đãi trong kinh thành!"

"Mộc tướng nói lời đó có phần không khỏi quá sớm." Trần Nam Vương Văn Chiến sâu xa mở miệng nói.

Trần Nam Vương là phụ thân của đại phu nhân Văn Hồng Mai, tự nhiên cùng nữ nhi đứng cùng một chiến tuyến.

"Nhạc phụ nói ra lời ấy là có ý gì? Mộc tướng quốc quay đầu cười lạnh nói.

"Chỉ bằng một dấu thủ cung sa không biết thật giả liền phán định Mộc Nguyệt Lạnh trong sạch, biện pháp này quá mức qua loa, như thế nào khiến cho mọi người tin phục được! Hoàng thượng, lão thần có ý kiến, không bằng tìm thái y nghiệm chứng thủ cung sa này là thật hay giả." Trần Nam Vương dừng ánh mắt hèn mọn trên người Mộc Thất, hừ lạnh một tiếng.

"Hảo, tuyên thái y yết kiến." Hoàng đế nói với Dương công công đứng bên cạnh.

Mộc Thất giữ im lặng, nhìn thấy cái nhìn âm lãnh trong mắt của Trần Nam Vương, xem ra là có âm mưu.

Thị vệ mang theo một vị thái y tiến vào, thái y kia xem qua thủ cung sa trên tay Mộc Thất, từ trong tay áo lấy ra cái bình sứ trắng, cung kính nói: "Bẩm hoàng thượng, vị thần có một kế sách, nếu chứng thực thủ cung sa là thật hay giả, chỉ cần lấy thuốc này bôi lên thủ cung sa, mạch đập ba lần.

Mộc Thất chú ý tới tay phải của thái y có vết chai, rõ ràng là người tập võ nhiều năm mới có vết chai!

Thái y mở ra bình sứ, trong bình được thủy trong suốt thấy đáy, ở trên có một vầng sáng đỏ quý dị, vô sắc vô vị, mà ngay cả Mộc Thất cũng vô pháp dùng mắt thường phát hiện ra manh mối.

Mắt thấy được thủy sẽ nhỏ trên cánh tay của Mộc Thất, đột nhiên, một chiếc đĩa bạc bay tới, đem bình được trong tay thái y đánh rớt.

Sở Văn Mộ buông tay xuống, nói: "Dùng kịch độc hóa ngân thủy làm ăn mòn thủ cung sa trên cánh tay, bốn vương thật ra tò mò, ai dạy cho thái y một biện pháp ác độc như thế?"

Thái y sắc mặt trắng bệch, đôi môi run rẩy lui về sau vài bước, đột nhiên thấy thân hình Trần Nam Vương tiến lên.

Xuy!

Chủy thủ cắm vào cơ thể, máu chảy ồ ạt, tên thái y kia trừng mắt ngã vào bên trong vũng máu.

"Người này trên người mang theo nhuyễn kiếm, khẳng định là muốn gây rối, lão thần làm hoàng thượng và thái hậu hoảng hốt, xin hãy trách phạt". Trần Nam Vương chấp tay nói.

"Van ái khanh trung tâm sáng tỏ, tại sao lại trách phạt. Người tới, đem thái y kéo xuống, điều tra rõ người chủ sự sau lưng hắn." Hoàng đế nói.

Mộc tướng quốc nắm chặt tay trong ống tay áo, không thể tưởng tượng được Trần Nam Vương lão gia hỏa này thế nhưng dựa vào công cao, vài lần đứng ở trên đầu của hắn ... Kẻ địch này không thể không trừ!

An vương Nam Cung Triệt vẫn chưa mở miệng đứng dậy chậm rãi nói : "Phụ hoàng, nhi thần cũng có biện pháp nghiệm chứng thủ cung sa thật giả."

"Cứ nói đừng ngại." Hoàng đế nói.

"Chắc hẳn mọi người đều biết, lấy thương thừu huyết bôi lên chu sa, trong khoảng thời gian ngắn sẽ hiện ra màu xanh lam, phương pháp này cũng được nhiều tế tự sử dụng, có thể thử một lần." Nam Cung Triệt gần từng chữ.

Mộc Thất thấy vị An vương này tao nhã, giải cứu nàng trong nước sôi lửa bỏng đối với nàng mỉm cười, trên mặt nổi lên hai lúm đồng tiền, có loại cảm giác yên tâm

"Người tới, đi đem thương thừu trong cung đến." Hoàng đế phân phó.

Không lâu, thuần thú sư mang theo một con hung điều màu trắng tiến đến.

Nam Cung Triệt lưu bát lấy đao ở trên chân chim cắt một đường nhỏ, lấy hai giọt máu tươi.

Trước mặt mọi người, Nam Cung Triệt đem hai giọt máu đỏ bôi lên thủ cung sa trên cổ tay Mộc Thất.

Mộc Thất cũng là lần đầu nghe nói tới phương pháp này, một trận cảm xúc ầm ập theo cánh tay truyền đến bụng, chỉ thấy màu đỏ đậm của thủ cung sa trong nháy mắt hóa thành màu u lam!

"Mộc cô nương chớ sợ, thương thừu huyết đối với thân thể vô hại, một lúc sau thủ cung sa sẽ khôi phục màu gốc." Nam Cung Triệt ở bên tai Mộc Thất an ủi.

"Nay chân tướng rõ ràng, ngày mai trăm sẽ đem việc này công bố cho toàn thiên hạ biết, trả lại trong sạch cho ngươi." Hoàng đế đối với Mộc Nguyệt Lương cười nói.

"Tạ hoàng thượng thánh ân." Mộc Thất quỳ xuống cúi người thi lễ, liếc nhìn Sở Vân Mộ một cái.

Sở Vân Mộ sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, mâu quang dừng ở ý cười chân thành của Nam Cung Triệt, tay để trên mặt bàn hơi dừng lại một chút.

"Sắc trời đã tối, các khanh gia liền hồi phủ đi." Hoàng đế xoa huyết thái dương nói.

"Vâng, chúng thần cung tiễn hoàng thượng." Mọi người cùng hành lễ.

Đang lúc mọi người chuẩn bị rời đi, đột nhiên, có cung nữ phát ra tiếng hét chói tai : "Thái hậu học máu té xiu!"

Mọi người đều bối rối, thấy thái hậu đột nhiên thổ huyết, ngay sau đó hôn mê bất tỉnh.

Hoàng đế cả giận nói : "Còn không mau hộ tống thái hậu quay về tẩm cung, truyền mọi người trong thái y viện tới cho thăm!"

"Thái hậu lúc trước ăn cái gì?" Nam Cung Trạh hỏi.

"Hồi bẩm Tề vương điện hạ, thái hậu chỉ ăn được do Mộc cô nương phối chế." Một cung nữ rụt rè nói.

Ánh mắt mọi người dừng ở trên người Mộc Thất, hoàng đế tức giận vỗ án, Mộc Thất biết đêm nay sẽ không được chợp mắt rồi

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Khiếp sợ, sự kiện tử thai

"Mộc Nguyệt Lương, người phối dược sai lầm, làm thái hậu phát bệnh nặng, người có biết tội của người không?" Hoàng đế tức giận nói với Mộc Thất.

Mộc Thất quỳ thẳng tắp trên mặt đất, đầu gối có chút run lên, hoàng đế này tốc độ biến sắc mặt thật là nhanh, mới vừa rồi còn đứng ở bên nạng, nhanh như vậy sẽ trị tội nạng!

Mộc Thất mở miệng nói: "Hồi bẩm hoàng thượng, thái hậu trong cơ thể tồn tại sỏi thận nhiều năm, do thái hậu tuổi già sức yếu, cho nên ta chỉ có thể kê thuốc lưu thông máu huyết tiêu độc, hôm nay thái hậu bệnh tình sinh biến, nếu thái y viện đối với bệnh tình thái hậu thúc thủ vô sách, khẩn cầu hoàng thượng đem trách nhiệm trị liệu giao cho ta, ta bảo đảm thái hậu bình yên vô sự, nếu có chút lâm lỗi, thỉnh hoàng thượng trách phạt!"

Mọi người ở đây đều bội phục đám lương tiểu cô nương này, nếu như thái y viện đều không có phương pháp xoay chuyển, nạng thì có năng lực gì đây?

Hoàng đế nhắm mắt suy nghĩ chốc lát, nói: "Chuẩn, nhớ kỹ lời người nói, nếu thất bại, trầm liên cho người chôn cùng mẫu hậu!"

"Cần tuân thánh mệnh!" Mộc Thất khẽ nói.

Chúng nhân đều rời khỏi, duy chỉ có Sở Vân Mộ vẫn ngồi uống rượu, trên gương mặt yêu mỹ nổi lên ý cười lạnh lùng.

Rất ý tứ, hẳn đối với tiểu hồ ly này thật ra càng ngày càng yêu thích...Bất quá, hẳn càng muốn tự tay thuần phục nạng...

Tề vương Nam Cung Trạ ánh mắt vẫn dừng ở trên người nữ tử quật cường này, tính tình của nạng so với trong tưởng tượng hợp khẩu vị hẳn nhiều lắm, tạm thời yên lặng xem xét.

***

Trong tâm cung thái hậu, hơn mười vị thái y quỳ gối trong tấm điện, một đám đều là vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Thái hậu đến tột cùng là thế nào?" Hoàng đế vỗ vỗ ngực, đè nén ho khan xuống nói.

"Hồi bẩm hoàng thượng, thái hậu trong cơ thể khí huyết không thông, nguyên nhân là do trong bụng có kết sỏi, thế nhưng Mộc thần y cho thái hậu dùng thuốc lưu thông máu đều là thuốc hay, lão thần thực không nghĩ ra biện pháp khác, thỉnh hoàng thượng trị tội." Một thái y nói.

"Khởi bẩm hoàng thượng, lão thần có nghe nói một cách, tiền triều đã từng áp dụng thành công, bất quá....." Mô hô đầy trên trán Hà thái y.

"Bất quá cái gì?" Hoàng đế noi.

"Bất quá muốn mổ bụng lấy vật kia ra, một khi thất bại, tánh mạng của thái hậu sẽ nguy hiểm." Hà thái y nói.

"Lăn xuống đi! Một lũ vô dụng!" Hoàng đế tức giận quát mắng.

Vài vị thái y còn lại bị hoàng đế dọa cho sắc mặt trắng bệch, té lui quỳ trong điện.

"Hoàng thượng, ta có phương pháp cứu trị thái hậu mà không cần mổ bụng, sẽ không nguy hiểm cho tính mạng của thái hậu." Mộc Nguyệt Lương mở miệng nói.

Hoàng đế đánh giá nạng một phen, không thể tưởng tượng được hẳn quả thực muốn đem hy vọng đặt trên người tiểu cô nương yếu đuối này.

"Phương pháp gì?" Hoàng đế hỏi.

"Tiên sư đã dạy ta một bộ châm cứu bí thuật, đối với thông huyết bài trừ độc rất có hiệu quả, không ngại thử một lần." Mộc Nguyệt Lương trấn định nói.

So với biện pháp mổ bụng của Hà thái y kia, phương pháp của nạng xác thực an toàn hơn rất nhiều.

"Tốt, trầm cho người cơ hội này." Hoàng đế ho khan càng nghiêm trọng, được người giúp đỡ đi xuống nghỉ ngơi.

Mộc Thất cho mọi người trong điện đi nghỉ, chỉ để lại Hà Nhụy cùng hai cung nữ hỗ trợ.

Nạng từ trong tay thái y lấy bộ ngân châm, đem ngân châm ngâm vào trong rượu thuốc đặc chế, lệnh cho Hà Nhụy cởi áo của thái hậu, chỉ để lại một thân trung y.

Cũng may bên người nạng lúc nào cũng có hồi hồn đan, đặt trong miệng thái hậu một viên, như vậy cũng tốt để nạng ổn định tâm mạch.

Ngay sau đó, Mộc Thất nhanh chóng đem ngân châm cắm trên đại huyết số sáu, lại nhất nhất khống chế kinh mạch của thái hậu, đem huyết độc dồn tới bụng.

Nạng đưa tay xem xét bụng dưới của thái hậu, phần bị sưng ngay bụng thái hậu rất có khả năng là do tử thai của nhiều năm trước tạo thành.

Ở hiện đại, loại bệnh trạng này gọi là thai chết lưu.

Sau khi Mộc Thất cầm cây châm cuối cùng vào, ngón tay thái hậu khẽ cử động, chậm rãi mở mắt ra.

"Thái hậu, Nguyệt Lương cả gan hỏi ngài một câu, ngài đã từng bị xảy thai có phải không?" Mộc Thất thấp giọng hỏi.

Thái hậu đầy mắt ngấn ra, hồi tưởng lại, trên mặt của nàng hiện lên vẻ thống khổ, môi hơi giật giật, không nói.

"Thái hậu đừng cử động, nay các huyết đạo trên thân thể ngài đều cầm ngăn chặt, đem máu bầm tụ lại một chỗ. Như thế ta sẽ giúp ngài đem kết thạch bức ra ngoài, khả năng sẽ có chút đau, ta sẽ tận lực giảm đau." Mộc Thất trấn an nói.

Thái hậu khàn giọng nói: "Vô phương, mấy năm nay ở trong cung, ngày ngày chịu đau khổ ... Ai gia cũng chưa từng e ngại. Chỉ là ai gia có chuyện muốn nhờ người."

"Thái hậu cứ nói đừng ngại, Nguyệt Lương chịu ơn huệ của thái hậu, sẽ đem hết khả năng hỗ trợ cho thái hậu." Mộc Thất nói.

"Ai gia cầu người .... Đừng đem chuyện tử thai trong bụng ai gia nói cho người khác biết, việc này, trời biết đất biết, người biết, ta biết." Thái hậu nắm chặt tay Mộc Thất khàn khản nói.

Mộc Thất cắn chặt môi dưới, vươn tay phải, giờ tay kiên định nói: "Thái hậu yên tâm, Nguyệt Lương thề với trời, tuyệt không đem việc này lộ ra ngoài, đem việc này xử lý thỏa đáng, tuyệt không để lộ."

"Tốt ..." Thái hậu mệt mỏi lại chìm vào giấc ngủ say.

Mộc Thất biết Thái hậu kiên trì không được bao lâu, phải nhanh chóng lấy kết thạch ra mới có thể bảo trụ tính mạng của thái hậu.

Nàng đem hóa ứ tán bôi vào ngăn chặt, làm cho được lực theo ngăn chặt chảy vào kinh mạch của thái hậu, lại dùng phương pháp xoa bóp đặc thù, chậm rãi thi lực trên bụng thái hậu.

Thái hậu trên mặt nổi lên một chút hồng nhuận, thần sắc dần dần khôi phục bình thường, không tới nửa canh giờ, trong thân thể thái hậu bài xuất ra một thai lưu, rõ ràng còn nhìn thấy rõ ràng hình hài, xem ra đứa nhỏ đã tượng hình.

Bất quá xem thần sắc kích động của thái hậu, nàng nhất định là có bí mật gì đó, mà cái bí mật này thực có khả năng liên quan đến huyết mạch thuần khiết của hoàng gia.

Rất khó tưởng tượng nếu việc này bị tố giác, hậu quả sẽ nghiêm trọng cỡ nào....

Mộc Thất nhanh chóng xuất ra một lọ hóa thi thủy, nhỏ trên tử thai, ngay sau đó, tử thai hòa tan biến mất, bên giường chỉ còn lại một vũng máu loãng.

"Người tới, thái hậu đã không còn đáng ngại, dùng rượu thuốc lau người cho thái hậu." Mộc Thất thu ngăn chặn, phân phó nói.

"Vâng" Hà Nhụy bưng thùng rượu thuốc cùng khăn đi đến, nhìn cảnh tượng nhiễm huyết giống như sinh con, không khỏi chấn động.

"Máu bầm trong cơ thể Thái hậu đã được bức ra ngoài, không còn đáng ngại, nhớ đi hâm canh bổ với táo đỏ mang đến." Mộc Thất nói.

"Yên tâm, Hà Nhụy đã bưng canh bổ tới, chỉ đợi thái hậu tỉnh lại là có thể dùng được." Hà Nhụy nghe nói thái hậu không có việc gì mới yên lòng.

Cũng may thái hậu vô sự, tính mạng các cung nhân cũng coi như được bảo vệ.

Mộc Thất đẩy cửa phòng ra, nhìn lướt qua thái y đang quỳ trong điện, nói: "Thái hậu đã thoát khỏi nguy hiểm, mọi người không cần lo lắng, hãy trở về đi, đừng quấy rầy thái hậu tạm nghỉ."

Mọi người ngạc nhiên, toàn bộ thái y viện đối với bệnh trạng của thái hậu đã thúc thủ vô sách, thế nhưng tiểu cô nương này lại dùng một canh giờ cứu tính mạng thái hậu trở về! Thật đúng là hậu sinh khả úy!

Trong góc phòng, một nữ tử một thân màu lục sắc mặt trắng bệch, lén lút từ con đường nhỏ vòng ra tầm cung.

Nàng nghe được toàn bộ đoạn đối thoại lúc trước giữa thái hậu và Mộc Nguyệt Lương!

Thái hậu cả đời chỉ mang thai một lần, lần khó sinh đó sinh ra hoàng thượng, từ đó về sau thái hậu thân thể suy yếu, không thể sinh dục, lại chưa từng có thai.

Thế nhưng trong thân thể thái hậu lại có một đứa nhỏ chưa sinh tạo thành thai chết lưu hóa thạch!

Việc này chứng minh ... thân phận hoàng thượng có khả năng ...

Lục y nữ tử sợ hãi đi về phía trước, thừa dịp bóng đèn tránh thoát tầm mắt mọi người.

Mộc Thất không biết lần này, bí mật này trong lúc vô tình làm cho người thứ ba biết được, ngày sau đưa tới cho nàng rất nhiều phiền toái .....

Chương 20: Phong quận chúa

Sáng sớm, Mộc Thất vừa ngủ được hai canh giờ, đã bị tiếng ồn ào ngoài cửa đánh thức. Mấy ngày này nàng không có thời gian nghỉ ngơi tốt, ngay cả đôi mắt đã xuất hiện quầng thâm.

"Ồ ..." Bạch điều (có nghĩa là chồn trắng) dùng móng vuốt dụi dụi mắt, nó đang đói bụng, tưởng rằng chủ nhân cho uống huyết.

"Bạch điều đại nhân ngoan, chờ ta trở về Hầu phủ tu dưỡng lại sẽ cho ngươi ăn, kỳ thật lộc huyết hương vị cũng không tệ." Mộc Thất vỗ vỗ đầu Bạch điều, bắt nó quay về trong ổ chần.

Bạch điều hai mắt roi lệ, kéo góc áo của Mộc Thất.

Mộc Thất cười gian nói : "Nếu không thì ném thử độc huyết của Sở Vân Mộ?"

Tiểu bạch điều nghe được hai chữ Sở Vân Mộ, lập tức nhắm mắt giả chết, nằm im trên giường không nhúc nhích.

"Hoàng thượng có chỉ, cho đòi Mộc Nguyệt Lương đến Nghiêm Trữ cung!" Ngoài cửa truyền đến một âm thanh bén nhọn đến chói tai.

"Cái gì, Mộc Thất chấn động?" Mới sáng sớm đã có công công truyền khẩu dụ? Chẳng lẽ lại xảy ra biến cố gì?

Nàng nhanh chóng mặc xiêm y, đem tóc cột sau gáy, đẩy cửa ra đối với Dương công công cúi đầu thi lễ nói : "Nguyệt Lương chậm trễ, xin công công thứ lỗi."

"Cô nương đừng nói vậy, ngươi cứu giá Thái hậu có công, hoàng thượng lần này gọi ngươi đến để phong thưởng." Dương công công nói.

Mộc Thất gục đầu xuống, khoe miệng hơi nhếch lên, theo Dương công công đi tới Nghiêm Trữ cung.

Vượn ngự uyển của hoàng gia thật khí thế, hành lang gấp khúc, cuối cùng là Bát Bảo Hương đình, hoàng đế cùng chư vị đại thần đang ngồi đợi nàng đã lâu.

Mộc Thất đi đến, cẩn thận tiến lên thi lễ, trong lòng thầm suy tính.

Hoàng đế hạ triều lại đem trọng thần lưu lại, chẳng lẽ là nghe nói đến bí mật hôm qua, hôm nay đến khởi binh vẫn tội? Không có khả năng, lúc ấy trừ nàng cùng thái hậu, không có người khác ở đây, làm sao có thể có người nghe được...

"Người tới, ban thưởng!" Hoàng đế vẫy tay nói.

Mộc Thất giật mình, chỉ thấy mười mấy cung nữ đang cầm tơ lụa đứng trước mặt nàng. Loại tơ lụa này nàng nhận ra, là tượng trưng cho địa vị!

"Mộc Nguyệt Lương, ngươi có công cứu thái hậu, y thuật cao siêu, trăm hôm nay phong ngươi làm Trang Dương quận chúa, khôi phục trong sạch cho ngươi, chiếu cao thiên hạ." Hoàng đế nói.

Mộc Thất trước mắt sáng ngời, lui lại mấy bước, quỳ xuống đất nói : "Khởi bẩm hoàng thượng, dân nữ cứu thái hậu là làm hết sức có thể, hoàng thượng có thể nhận biết được tài năng của ta, ta đã vô cùng cảm kích. Việc lớn như vậy, dân nữ làm sao dám nhận."

"Như thế nào không nhận nổi?" Một trận âm thanh nghiêm khắc truyền đến, chỉ thấy thái hậu được các cung nữ nâng đỡ chậm rãi đi tới.

"Ai gia nói ngươi nhận được, ngươi liền nhận được. Nếu chư vị trọng thần triều đình đều ở chỗ này, ai gia liền nói thẳng, Nguyệt Lương cô nương rất hợp tâm ý ai gia, ai gia đã quyết định nhận nàng làm con gái nuôi, bầu bạn bên người ai gia." Thái hậu bệnh nặng mới khỏi, sắc mặt có hơi tái nhợt, nhưng thần sắc uy nghiêm trên mặt vẫn không giảm sút.

"Bọn thần không dị nghị." Các đại thần nói.

"Nguyệt Lương tạ ơn hoàng thượng, thái hậu." Mộc Thất hành lễ nói.

Một hồi tiểu yến làm cho Mộc Thất đột nhiên trở thành nghĩa nữ của Thái hậu, nghĩa muội của hoàng đế, được ban tam phẩm, đây cũng không phải là vinh dự mà người bình thường có thể hưởng được.

Thái hậu lần này tại đây mượn sức nàng, kiêng dè cái bí mật đêm qua, bí mật này liên lụy đến huyết mạch hoàng gia, thật là không tầm thường.

Mộc Thất trầm tư hồi lâu, lúc ngẩng đầu, lại không phát hiện Nhiếp chính vương Sở Vân Mộ, mà lại phát hiện ánh mắt sáng quắc nhìn nàng chằm chằm của Tề vương.

Tiểu yến qua đi, Mộc Thất giúp đỡ Thái hậu trở lại tẩm cung, chính mình thì đi vào được phòng chế thuốc, nhưng khi xuyên qua ngự hoa viên thì phía sau nàng đột nhiên xuất hiện một cỗ lực đạo kéo nàng đến phía sau núi giả.

Lôi kéo nàng chính là Tề vương Nam Cung Trạ.

Mộc Thất đánh giá người này một phen, mày kiếm mắt sáng, dáng vẻ đường đường, thật là một mỹ nam tử. Bất quá ánh mắt hắn nhìn nàng như muốn ăn tươi nuốt sống, còn có hân gât gao nắm chặt hai bả vai nàng, thật sự là ... thô lỗ!

"Tề vương điện hạ, ngài làm đau ta." Mộc Thất đưa tay chụp lấy mạch môn của hắn, khéo léo tránh thoát khỏi trời buộc.

"Người không phải Mộc Nguyệt Lương, người tiếp cận hoàng gia đến tột cùng là có mục đích gì?" Nam Cung Trạ ánh mắt đầy lửa giận, gắt gỏng hỏi.

Mộc Thất vuốt vuốt bả vai, khoan thai nói: "Tề vương điện hạ nói đây là ý gì? Ta không phải Mộc Nguyệt Lương thì là ai? Huống hồ ta bị từ bỏ lại được cha ta kiếm trở về, vì chiếm được niềm vui của hoàng thượng, thái hậu, đem ta đưa vào cung chữa bệnh cho Thái hậu, hết thầy không phải không muốn của ta, nói gì đến tiếp cận hoàng gia đây?"

"Không có khả năng!" Nam Cung Trạ đột nhiên tiến lên bắt lấy cổ tay Mộc Thất.

Mộc Thất tuy có nội lực trong người cũng không có thể sử dụng được, chỉ bằng nàng là một thiếu nữ sao có thể tránh thoát được một nam nhân đã tập võ nhiều năm?

Tay ở sau lưng nàng lén cầm một thanh ám tiễn, cười nhẹ nói: "Như thế nào không có khả năng? Ta là Mộc Nguyệt Lương, là nữ tử bị khi nhục nhiều năm ở phủ thừa tướng, vì sinh tồn mà phải làm cho mình trở nên cường đại, có gì không thể?"

Nam Cung Trạ lạnh lùng cười: "Lấy tâm cơ của người cùng năng lực, cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ, đáng tiếc người chính là nữ tử, bản phận của nữ tử là giúp chồng dạy con."

Mộc Thất ngẩng đầu dùng ánh mắt lạnh băng chống lại hắn, lạnh lùng nói: "Mộc Nguyệt Lương ta làm không được, Tề vương điện hạ nếu muốn tìm thê tử hiền thực, không bằng thay người khác đi! Còn có người đã cùng ta hủy hôn ước, chúng ta đã không còn nữa điểm quan hệ, không bằng người đi tìm nhị muội ta đi làm hôn thê người đi!"

"Người----!" Nam Cung Trạ cúi xuống nhìn nàng với ánh mắt sắc lạnh, nói: "Mộc Nguyệt Lương, bốn vương nhất định sẽ bẻ gãy cánh của người, làm cho người trở thành Vương phi của bốn vương!"

"Vậy ta cũng muốn xem Tề vương điện hạ có năng lực này hay không!" Mộc Thất nhanh chóng ra tay, lúc Nam Cung Trạ nhắm mắt hôn nàng, tay phải lập tức phóng ám tiễn hướng tới cánh tay hắn.

Đột nhiên, Nam Cung Trạ mở hai mắt, một tay điểm huyệt đạo của nàng, một tay bắt lấy ám tiễn.

Nam Cung Trạ khẽ nhếch môi, ở bên tai Mộc Thất, thanh âm truyền đến: "Thật là một nữ nhân ồn ào, bốn vương không có nhiều kiên nhẫn như vậy đâu, nếu còn muốn đối phó với bốn vương, bốn vương có thể hoàn toàn ở trong này .... muốn người...."

Mộc Thất chấn động, móng tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay, cười nhạt nói: "Không thể tưởng tượng được đường đường Tề vương điện hạ bất quá cũng chỉ là động vật chỉ biết suy nghĩ bằng nửa người dưới."

Nam Cung Trạ giữ cầm Mộc Thất nói: "Bốn vương muốn gì trước giờ chưa từng thất bại."

Dứt lời, hắn cúi xuống hôn Mộc Thất....

Mộc Thất cực lực giãy dụa, nhưng bị kẻ tiêu nhân điểm huyệt, rõ ràng như ban ngày là muốn khinh bạc nàng!

Nàng nhắm mắt lại, trước mắt hiện ra bóng dáng một người - Sở Vân Mộ.

Yêu tinh lời nói ác độc kiêu ngạo, thường chinh nàng, bọn họ bất quá là quan hệ hợp tác, nhưng vào thời điểm này vì sao nàng lại nhớ tới hắn?

Sưu!

Một cái hoàng kim ban chỉ từ giữa không trung bay tới, đập trúng sau cổ Nam Cung Trạ, hắn ngã xuống.

"Chắc chắc, tiểu hồ ly, như thế nào mỗi lần bốn vương nhìn thấy người đều là bộ dạng nghèo túng như vậy?" Một trận tà mị âm thanh từ trên núi giả truyền tới.

Mộc Thất theo hướng âm thanh nhìn lại, thấy Sở Vân Mộ một thân hồng y, trên mặt nổi lên ý cười, phượng mâu nheo nheo lại hiện lên vẻ phong tình vạn chủng...

Bất quá nàng lúc này đang trầm nghĩ tìm một cái lỗ để chui vào.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Nụ hôn đầu tiên bị đoạt

Sở Vân Mộ phi thân nhảy xuống núi giả, vươn tay nắm cầm Mộc Thất, mắt phượng đánh giá nàng, chậm rãi nói : "Bổn vương thực nhìn không ra nha đầu người đến tốt cùng có gì tốt, diện mạo này so với bổn vương thực kém một chút."

Hắn dùng tay nắn bóp mặt nàng thành các loại hình dạng, nói tiếp: "Trắng nõn mềm nhẵn, làn da này có thể tạm coi được."

Đây là ấn đầu hũ của nàng a!

Mộc Thất trong lòng thầm nghĩ Sở Vân Mộ này vô si đến biến thái, cười khanh khách nói : "Vương nói rất đúng, coi trọng người của ta nhất định là đầu óc có vấn đề."

"Ấn" Sở Vân Mộ một tay đặt trên thất lưng Mộc Thất, kéo nàng đến trước người, cúi đầu chôn ở căn cổ của nàng, hô hấp phun vào căn cổ nàng gây cảm giác tê ngứa.

"Người là đang nói bổn vương đầu óc có vấn đề?" Một trận thanh âm u lãnh truyền vào tại Mộc Thất.

Mộc Thất đầu óc trống rỗng, hôm nay mặt trời mọc từ phía đằng đông sao? Sở Vân Mộ đầu óc không bị hỏng chứ? Hắn đây là đối với nàng thông báo sao?

Sự thật chứng minh, hắn không uống rượu, đầu cũng không bị hôn mê, thế nhưng lại ... Thật sự là làm cho nàng không thể tiếp thu được.

Một trận tiếng bước chân vội vàng từ xa truyền đến, Sở Vân Mộ ngừng một chút nói : "Nơi đây không nên ở lâu."

Hắn ôm thất lưng Mộc Thất, dùng khinh công theo hướng nam bay đi, tựa hồ cũng không có ý định giải huyết đạo cho nàng.

"Vương, ta có thể tự đi được, người có thể giải huyết đạo cho ta được không?" Mộc Thất nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Không được." Sở Vân Mộ nhếch môi, có chút hài lòng Mộc Thất : "Quá gầy, bổn vương không thích, nhớ ăn nhiều một chút."

Mộc Thất nhìn chằm chằm vào căn cổ trắng nõn của yêu nghiệt trước mặt, hận không thể một ngụm cắn hắn một cái máu tươi đầm đìa!

Cuối cùng, Sở Vân Mộ ôm Mộc Thất lên cỗ xe ngựa, lệnh cho Nguyên Giáng : "Xuất cung."

Mộc Thất giật mình, vội vàng nói : "Không được, ta còn phải luyện dược cho thái hậu ...."

Sở Vân Mộ ngắt lời nói : "Bổn vương đã phái thái y dựa theo phương thuốc người chế cho thái hậu, không cần người phải làm."

"Kia...Còn bạch điều của ta đang ở trong cung!" Mộc Thất không thuận theo nói.

Sở Vân Mộ giơ tay chỉ chỉ, chỉ thấy một nắm tròn trắng từ trong góc chui ra, ôm mặt Mộc Thất liếm liếm, thuận tiện lên án hành vi thô lỗ bất cộc nó của Sở Vân Mộ.

Sở Vân Mộ giải huyết đạo cho Mộc Thất, đem nàng ôm vào lòng, tìm tư thế thoải mái nhắm mắt dưỡng thần, hai tay gắt gao ôm nàng ở trong ngực.

Mộc Thất hiện tại cả người bị hắn ôm ở trên đùi, tư thế cực kỳ mờ ám, nàng thử đứng dậy rồi đi, lại bị hắn giữ chặt.

"Đừng nhúc nhích, bổn vương mệt mỏi." Sở Vân Mộ đem cằm gác ở trên vai Mộc Thất, vùi đầu hít mùi hương trên vai nàng, không bao lâu hô hấp dần dần vững vàng, ngủ thật say.

Một bàn tay từ ngoài xe vén rèm lên, Nguyên Giáng đem một viên thuốc đặt ở trong lòng bàn tay của Mộc Thất, nhỏ giọng nói : "Mộc cô nương mau ăn viên thuốc này đi, đây là Huyết liên chuyển chế thành Huyết đan, đối với sinh tử cổ có hiệu quả tốt, gia môn ba trắng đêm, dẫn dắt Thiên tử thập tam sát bao vây tiểu trừ dư đảng Ma cung mới được một viên Huyết đan, người mau ăn đi, đừng cô phụ khổ tâm của Gia."

Dứt lời, Nguyên Giáng thở dài một hơi, khép lại màn xe.

Mộc Thất cảm được hoàn trong tay, liếc mắt nhìn vào sắc mặt tái nhợt đang lâm vào ngủ say của Sở Vân Mộ.

Nếu huyết đan này có thể giảm bớt nỗi thống khổ do sinh tử cổ nhiều năm gây ra cho hần, nếu chỉ có một viên, hần tại sao phải cho nàng, mà không lưu lại cho mình?

Sở Vân Mộ đối với mình đến tốt cùng là như thế nào? Đối với địch nhân, hần giết không lưu tình, ngày đó, hần say rượu nhớ tới việc trọng sinh, mẫu thân, Nam Cung Trầm khinh bạc nàng thì hần là người đầu tiên cứu nàng..

Đến tốt cùng thì người nào mới là hần?

Mộc Thất nhắm mắt lại, đem Huyết đan nuốt vào, đan dược vừa vào miệng, mùi thơm truyền thẳng vào trong tâm.

Nàng mở mắt ra, giữ mặt Sở Vân Mộ, cúi xuống che môi hần lại, đem Huyết đan đẩy vào miệng hần.

Môi hần mềm lạnh như băng, tựa như hai mảnh anh hoa, vị .....Rất tốt, Mộc Thất cảm thấy lần này chính mình cũng không chịu thiệt.

Đột nhiên, Sở Vân Mộ chế trụ hai tay nàng, đem nàng đặt ở dưới thân, phương mâu nhìn nàng lạnh như băng, mang theo vài phần tức giận.

Hần cường thế, đẩy khớp hàm Mộc Thất ra, đem Huyết đan đẩy trở về trong miệng nàng, bức nàng nuốt xuống.

Nhưng hần không có lập tức buông nàng ra, mà lại bắt lấy môi nàng, tiến quân thần tốc, hung hăng hôn lên, tràn ngập mùi máu tanh...

Mộc Thất chỉ cảm thấy trước mắt một màu trắng, thiếu không khí dẫn đến hít thở không thông làm cho ngực nàng đau đớn khó tả, thế nhưng trên môi lại truyền đến cảm xúc tuyệt diệu....

Tiểu bạch điều nhảy lên trên tay Mộc Thất, ôm lấy tay nàng cắn một cái, nàng bỗng nhiên ý thức được mình đang làm gì, ra sức đẩy người ở trên ra, ngồi dậy trên mặt nổi lên ửng đỏ.

Sở Vân Mộ chống cằm nằm trên nhuyễn塌, duỗi tay sờ môi, cười yếu ớt nói : "Người cường đoạt nộ hôn đầu tiên của bản vương, cần phải chịu trách nhiệm đối với bản vương."

Mộc Thất vuốt cánh môi sưng đỏ của mình, trên môi bị hần cắn bị thương, trên mặt một trận xấu hổ, khó thở nói : "Ta bất quá muốn đem Huyết đan cho ngươi, ngươi .....Ngươi vô sỉ!"

"Mùi vị không tệ." Sở Vân Mộ nhú mày nói : "Người chủ động khinh bạc bản vương, đây là sự thật."

"Này ....Cho tới bây giờ chỉ có nữ tử thanh bạch, ta còn chưa tìm được người tính sổ, thế nhưng ngươi lại còn đòi ta phụ trách!" Mộc Thất tức giận kêu lên.

"Trong sạch của bản vương bị mất ở trong tay ngươi, có chút thiệt thòi, nhưng bản vương miễn cưỡng chấp nhận." Sở Vân Mộ lạnh lùng.

Mộc Thất quệt trán, cùng yêu tinh nói đạo lý quả thật quá sức khó khăn!

Bên ngoài xe Nguyên Giáng nghe người trong xe nói chuyện, kinh ngạc há hốc miệng một quả trứng có thể chui lọt, nhưng không dám phát ra một chút âm thanh nào.

"Sở Vân Mộ, nếu Huyết đan này trân quý như vậy, ngươi sao lại phải cho ta?" Mộc Thất bình tĩnh quyết tâm chất vấn đến cùng.

"Bất quá chỉ là viên thuốc làm giảm bớt thống khổ của sinh tử cổ, bản vương không cần, tự nhiên liền cho ngươi." Sở Vân Mộ giọng điệu vân đạm phong khinh.

"Vậy tại sao sắc mặt của ngươi lại tái nhợt, thân thể không có chút độ ấm nào!" Mộc Thất bắt lấy cổ tay hần xem mạch, mạch đập mỏng manh hỗn loạn, rõ ràng là độc phát bệnh trạng!

Nàng phối chế giải dược rõ ràng có thể áp chế sinh tử cổ, như thế nào cổ độc trong cơ thể hần còn có thể tái phát?

"Tốt, bản vương không dối gạt ngươi." Âm thanh Sở Vân Mộ có chút yếu ớt.

"Sinh tử cổ gặp giải dược của ngươi chỉ tạm thời hôn mê, nhưng vẫn không tránh được bị độc phát, căn cơ của ngươi còn thấp, nếu không có khóa Huyết đan này, một khi độc phát hần sẽ phải chết không thể nghi ngờ."

Dứt lời thân thể hần nhẹ nhàng ngã vào lòng Mộc Thất, nặng nề ngủ thiếp đi.

Mộc Thất cả kinh, sinh tử cổ trong cơ thể Sở Vân Mộ độc phát ra .... dược của nàng tuy rằng làm giảm được đau đớn do sinh tử cổ gây ra, nhưng lại tồn tại tai họa ngầm lớn! Nàng chung quy là sơ sót, sinh tử cổ này khó trị hơn nàng tưởng tượng nhiều!

Nàng dùng tay thăm dò hơi thở của hần, cảm giác thấy ấm áp, cúi đầu nhìn lại, thì ra là một bãi máu tươi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22

"Nguyên Giáng, mau tìm một nơi dừng chân!" Mộc Thất điểm mấy đại huyết trên người Sở Văn Mộ.

Sắc mặt hắn tái nhợt, lông mày nhíu chặt, trên trán đầy mồ hôi, đau đớn tựa hồ vẫn chưa giảm.

"Sở Văn Mộ, ngươi không được ngủ! Ta lệnh cho ngươi không được ngủ!" Mộc Thất quát thanh hô.

Hắn nếu như chết, cả đời nàng sẽ sinh lòng áy náy! Nhưng trong lòng nàng trừ bỏ áy náy, còn có một loại tình cảm khó hiểu xen lẫn trong đó....

Nguyên Giáng không dự đoán được Gia lần này độc phát lại nghiêm trọng như vậy, ra roi thúc ngựa chạy nhanh, dừng ở khách sạn dưới quyền của Nhiếp chính vương.

"Nhiếp chính vương có lệnh, đóng cửa khách sạn!" Thập tam sát ảnh vệ ở trong khách sạn truyền lệnh.

Không đầy nửa khắc, khách sạn liền không có một bóng người, Sở Văn Mộ được an trí ở bên trong phòng.

Sở Văn Mộ học máu nghiêm trọng, Mộc Thất dùng nhiều biện pháp cầm máu nhưng không có nửa phần hiệu quả.

Nguyên Giáng ở trước cửa nói đồng dài, tình huống của Gia bọn họ nhiều năm qua chưa bao giờ như vậy, mỗi lần đều thổ huyết không ngừng, Gia liền đem chính mình giam cầm trong phòng tối bên trong phòng luyện công, khi đi ra thì lông tóc vô thương, ai cũng không biết đến tột cùng thì Gia đã trải qua tình huống gì.

Mộc Thất cau mày, nàng đem giải được ở trên người mình thử lại một lần, không có nửa điểm sai lầm. Nàng và hắn cùng trúng sinh tử cớ, vì sao giải được đối với mình hữu hiệu nhưng ở trên người hắn thì lại làm cho thổ huyết nhiều như vậy?

Theo lý thuyết giải được này có thể ngăn chặn sinh tử cớ, không có khả năng sẽ phát sinh loại tình huống này!

Nhưng giải được là căn cứ độc trong cơ thể nàng luyện chế ra, chẳng lẽ cớ độc trong cơ thể hắn cùng nàng không có cùng chỗ.

Đột nhiên, người đang nằm mê man nắm chặt lấy tay Mộc Thất, như là đứa nhỏ trong bóng đêm bắt lấy được một tia sáng hy vọng, như thế nào cũng không chịu buông tay.

Theo bản năng hắn nâng tay Mộc Thất lên, cắn cổ tay nàng, một dòng huyết tinh nồng đậm chảy vào trong miệng ...

Mộc Thất thấy sắc mặt hắn hơi dịu lại, không thể tưởng tượng được máu của nàng lại là giải được của hắn.

Nói như vậy, lúc trước hắn lấy sinh tử cớ chế trụ nàng, nguyên lai là sớm sắp đặt cạm bẫy để cho nàng nhảy vào! Thật là một yêu tinh quỷ kế đa đoan!

Thế nhưng cứ như thế này, máu của nàng sẽ bị hắn hút khô!

Mộc Thất rút tay về, ai ngờ một bàn tay hắn vẫn giữ chặt thắt lưng nàng, sống chết không buông.

Nàng dùng sức đẩy, lại cảm thấy trên đùi ẩm ướt ---- hắn thế nhưng lại thổ huyết ở trên chân nàng ....Đúng lúc này ....

"Nguyên Giáng, tiến vào hầu hạ Gia của các ngươi đi, khi nào hắn tỉnh lại thì báo cho ta biết, ta sẽ không để yên cho hắn!" Mộc Thất đẩy mạnh cửa ra, nổi trận lôi đình bước ra ngoài.

Nguyên Giáng ánh mắt dừng lại ở vết máu khả nghi trên người Mộc Thất, dù không cố tình, nhưng trên mặt vẫn nổi lên ý cười gian.

"Nhìn cái gì vậy?" Mộc Thất sắc giọng ánh mắt dừng lại trên người Nguyên Giáng.

"Mộc cô nương yên tâm, ta đều hiểu được, chỉ là nguyệt sự thôi, thực bình thường." Nguyên Giáng trừng mắt nhìn nói.

Mộc Thất đỏ mặt lên, đập mạnh một cái vào đầu Nguyên Giáng, hung tợn nói:"Còn dám nói bừa, ta cấm ngươi không được đi nói ra!"

Nguyên Giáng lập tức ngậm miệng không nói.

Mộc Thất đi vào một gian phòng trống, mở Không Động đỉnh ra, lấy một chén máu của mình cho vào trong đỉnh, lại lấy thêm máu của tiểu bạch điều có thể hóa giải bách độc, vận khí đem máu huyết cùng được trộn lẫn vào nhau.

Trong cổ có độc, lại bất đồng, muốn chân chính giải sinh tử cổ, xem ra nàng còn phải nghiên cứu một phen.

Bắt quá lấy nhiều máu như vậy, luyện xong giải được, sắc mặt của nàng tái nhợt không ít.

Nguyên Giáng khi tiếp nhận viên thuốc nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Mộc Thất, biểu tình càng thêm kỳ quái, làm cho Mộc Thất nhìn không được muốn đem hắc từ trên đầu ném xuống.

Mộc Thất trở lại trong phòng, đột nhiên phát hiện cửa sổ lay động, đúng là có người vừa xông vào.

"Người nào?" Mộc Thất rất nhanh quát hỏi.

"Tiểu thư, là ta, Trầm Thu." Trầm Thu từ sau bình phong chạy ra, ôm cổ Mộc Thất.

"Tiểu thư, không thể tưởng tượng được người tiến cung một chuyến, không chỉ rửa sạch hàm oan, còn trở thành nghĩa nữ của Thái hậu Trang Dương quận chúa! Trầm Thu thật là sung sướng người!" Trầm Thu giống như con mèo con cọ cọ vào Mộc Thất.

"Đừng làm rộn, lần này người ra ngoài tìm ta là có chuyện gì gấp gáp?" Mộc Thất hỏi.

Trầm Thu nghiêm túc hành lễ nói: "Thiếu chủ, Các trưởng lão Trầm Hương Các đã tới Tụy Tiên Cư, xin thiếu chủ hãy tới gặp mặt."

"Tốt, chúng ta đi ngay bây giờ." Mộc Thất hướng tiểu nữ mượn một bộ nam trang, thay bộ y phục cũ đã bị dính máu, đem tóc vấn trên đỉnh đầu, đội đai buộc đầu màu đỏ tía, thoát nhìn bộ dáng thật tuấn tú.

"Nhưng bên ngoài khách sạn canh gác nghiêm mật, chúng ta muốn đi ra ngoài cũng phải tốn chút thời gian." Trầm Thu liếc mắt nhìn thị vệ đứng canh gác xung quanh, thờ dãi nói.

"Đối phó với yêu tinh Sở Vân Mộ này, không thể lấy cứng đối cứng, đầu trí là tốt nhất." Mộc Thất nâng cằm cười cười.

Biện pháp của nàng chính là: vượt qua cái ao sau lầu các, nước này chảy thông ra phía Đông sông Hoàng Hà, đường bộ không được thì đi đường thủy, xem Thập tam sát như thế nào phát hiện ra nàng!

Mộc Thất cùng Trầm Thu đi đến bờ ao, Trầm Thu nhìn Nguyên Giáng đứng ở cửa lầu hai, tiện tay nhặt một hòn đá, trong nháy mắt vận bảy thành công lực ném qua.

"Ai!" Nguyên Giáng rất nhanh xoay người tiếp được tảng đá, theo phương hướng hòn đá đi qua, chỉ thấy một bóng mờ, trong ao bốc lên bọt khí.

Chi nha!

Cửa bị đẩy ra, Sở Vân Mộ đứng ở cửa, cười lạnh nói: "Bồn vương bắt quả chỉ ngủ trong chốc lát, tiểu hồ li này lại nhân cơ hội chạy thoát."

Sở Vân Mộ khôi phục vô cùng mau, uống máu của Mộc thất cũng không lâu lắm, tình trạng học máu liền hoàn toàn biến mất, cả người khôi phục lại vẻ lạnh lùng tà mị như xưa.

"Gia, chúng ta có cần phải người đem Mộc cô nương tìm trở về hay không?" Nguyên Giáng hành lễ nói.

"Không cần, chuẩn bị xe, bốn vương đối với người đứng sau lưng nàng thực cảm thấy hứng thú. . . . ." Sở Vân Mộ âm thanh lạnh lùng nói.

Chương 23:

Mộc Thất cùng Trầm Thu lên bờ, dùng nội lực hong khô xiêm y cùng đầu tóc, chạy nhanh tới hướng Tụy Tiên Cư. Thập Lục đã phái người đến hội tụ với các nàng, rất nhanh sẽ gặp mặt.

Đi không bao lâu, một nhóm lưu manh chặn các nàng lại.

Tên cầm đầu trên mặt có một vết sẹo, không có hảo ý cười nói: "Hai vị tiểu ca nhí, lớn lên thật trắng mịn, cùng các đại gia vui đùa một chút nào."

"Không muốn chết thì hãy chống đỡ đi." Mộc Thất phe phẩy chiết phiến trong tay nói.

"A, còn là một tiểu tử mạnh mẽ!" Bọn côn đồ tiến lên, xoa xoa tay, "Bộ dáng này bán đi chỉ sợ kiếm được không ít đâu!"

Trầm Thu trong lòng ôm tiểu bạch điều, hừ một tiếng nói: "Không biết tự lượng sức mình!"

Trầm Thu dứt lời, tiểu bạch điều bỗng nhiên mở to mắt, nhảy lên trên đầu tên cầm đầu, đánh lên mặt hắc một trào.

"Con bà nó, súc sinh này dám cào lão tử!" Tên đầu lĩnh giờ chân nói.

Mộc Thất huyết sáo lên, tiểu bạch điều nhảy vào trong lòng của nàng, nghịch ngợm thè lưỡi.

Các nàng có việc trong người, việc hàng đầu chính là thoát khỏi đám người này, không thể gặp người.

"Trầm Thu, lui ra phía sau." Mộc Thất từ trong tay áo lấy ra một viên thuốc, bóp nát quăng vào đám côn đồ.

Một trận gió nhẹ thổi qua, bọn côn đồ lăn lộn ngã xuống đất, liều mạng gãi, trên người sưng đỏ, kêu rên từng trận.

"Phần ngựa này cũng đủ cho các ngươi tiêu thụ một ngày, chúng ta không có thời gian bồi các ngươi." Mộc Thất khép chiết phiến lại, cùng Trầm Thu bỏ đi.

"Giết!" Một giọng mệnh lệnh truyền đến, ngay sau đó, bốn phương tám hướng đột nhiên xuất hiện trên trăm hắc y nhân, người người cầm đao hướng Mộc Thất chém tới, chung quanh dân chúng bị dọa đều lui về phía sau.

"Tiểu thư, cẩn thận!" Trầm Thu rút cửu tiết tiên, tiếp thế công của địch nhân.

Mộc Thất từ trong tay áo rút ám tiễn hướng hắc y nhân ném đi, một chiêu đánh trúng năm hắc y nhân, nhưng lại càng có nhiều hắc y nhân tiến lên, mục tiêu của bọn họ đều hướng về phía nàng.

Xem ra những người này đã sớm mai phục ở phía trước, chỉ đợi nàng hiển lộ đặc điểm, đem nàng đưa vào chỗ chết.

Đây là sát thủ chuyên nghiệp được huấn luyện nghiêm chỉnh, đến tột cùng là người nào sai khiến đến giết nàng?

Mộc Thất thuở nhỏ thân thể đặc thù, không thể tập võ, sư phụ chỉ dạy nàng vận nội lực chế thuốc cùng thao túng ám khí, nhưng trước mắt dùng ám khí không kịp chống đỡ công kích.

Trầm Thu che chở nàng liên tục lui về phía sau, bỗng nhiên, một hắc y nhân từ phía sau đi lên, trong tay cầm trường kiếm có độc hướng về phía Mộc Thất.

"Cẩn thận!" Trầm Thu kéo Mộc Thất, miễn cưỡng tiếp một chiêu của địch nhân, nhưng địch đông ta ít, thể lực của nàng đã có chút chống đỡ không nổi.

Mộc Thất liếc mắt nhìn về phía một cái vò nước cách đó không xa, khóe miệng hơi nhếch lên.

Trong tay nàng còn có một viên vạn độc đan, nếu đem vạn độc đan cho vào trong nước, cả vò nước đều trở thành độc thủy!

"Trầm Thu, ngươi che dấu ta đến phía sau vò nước." Mộc Thất cắn chặt răng, cầm trong tay ba mũi ám tiễn cuối cùng hướng ba hắc y nhân trước mắt, lợi dụng khoảng trống hướng về phía vò nước chạy tới.

Trầm Thu rất nhanh vung cửu tiết tiên lên, mở ra một con đường.

Nàng nhanh nhẹn đem vạn độc đan quăng vào vò nước, cùng với tránh thoát một vài thế công kích của hắc y nhân, lại kéo Trầm Thu đi qua, vận đủ khí, một cước đem vò nước phá vỡ.

Bọt khí độc thủy hắt đến trên người hắc y nhân, mười mấy hắc y nhân liền ngã xuống đất tuyệt khí.

Mộc Thất thừa dịp lúc trận pháp địch nhân hỗn loạn, cùng Trầm Thu tìm đường thoát ra ngoài.

Đi được vài bước, càng nhiều hắc y nhân xuất hiện trước mắt Mộc Thất, xem ra người phía sau màn thật sự muốn giết chết nàng.

Lại nói như thế nào Trầm Thu cũng là một nữ tử, thể lực của nàng đã tiêu hao hầu như không còn, đúng lúc không chú ý, cánh tay của nàng bị hắc y nhân chém mạnh một đao, máu tươi nhuộm đỏ vạt áo...

"Trầm Thu!" Mộc Thất tiếp được Trầm Thu trúng độc ngã xuống đất, rất nhanh kêu tiểu bạch điều cần một cái trên miệng vết thương của nàng để giải độc, thuận tay nhặt lên một thanh kiếm, cùng hắc y nhân trước mặt giao đấu.

Nhưng nàng chung quy không có võ công, không quá ba chiêu liền bị hắc y nhân đánh rớt kiếm.

Nàng sẽ chết sao? Nàng không thể nhìn Trầm Thu chết cùng nàng!

Nàng liều mạng tiến về trước, nhặt thanh kiếm, dựa vào kiếm đứng lên.

Tiểu bạch điều sau khi hút hết độc trên người Trầm Thu, hung hăng cắn vào cổ hắc y nhân một cái.

Hắc y nhân đưa tay bắt lấy nó, nhưng động tác nó nhanh chóng, nhân lúc hắc y nhân không chú ý, liền đem độc truyền vào trong máu hắc y nhân.

"Tiểu bạch điều làm tốt lắm!" Mộc Thất nhanh chóng cầm kiếm bỏ về phía hắc y nhân.

Nhưng nàng sơ sót không phòng bị phía sau, một kiếm hướng hậu tâm nàng đâm tới...

Đang!

Một ly trà nhỏ bay tới, đem kiếm hắc y nhân đánh rơi xa hai trượng.

Ngay sau đó, một cỗ u lan hương khí ập tới, Mộc Thất còn chưa kịp phản ứng, liền bị một bóng trắng gắt gao bảo hộ ở phía sau người.

Bóng trắng này là một thiếu niên áo trắng tuấn tú, bóng dáng hần che chở trước người Mộc Thất.

Mùi u lan nhàn nhạt, đó là một loại hơi thở đặc biệt, cùng Sở Vân Mộ tuyệt mỹ tà mị bất đồng, hần tuấn tú giống như mưa bụi Giang Nam, mịn màng lại tao nhã như tiên, làm cho người ta không dám khinh nhờn.

Thiếu niên áo trắng rút bội kiếm bên hông ra, một tay giữ chặt cánh tay Mộc Thất, một tay kiếm pháp bay nhanh, đem hắc y nhân kẻ tiếp bức lui.

Mộc Thất nhú mày nặng nề, lấy một địch trăm, người này công lực không phải người bình thường...

"Mau, cứu người!" Thập Lục mang sát thủ Trầm Hương Các tới, đem toàn bộ hắc y nhân chém giết.

Bên kia, Nguyên Giáng mang theo Thập tam sát cũng đã tới rồi, hai bên vây công, đem đại bộ phận hắc y nhân tiêu diệt, có một số nhỏ may mắn chạy thoát.

Thập Lục tóm lấy một hắc y nhân bị bắt được hỏi: "Nói! Là ai phái các ngươi tới!"

Hắc y nhân kia hừ lạnh một tiếng, nhổ một bãi nước miếng, té trên mặt đất chết ngay lập tức.

"Những hắc y nhân này là từ sỹ được huấn luyện nghiêm chỉnh, trong miệng họ đều có dấu độc được, một khi nhiệm vụ thất bại liền cắn độc được tự sát, chúng ta không tìm được manh mối gì trên người họ." Thập Lục nâng Trầm Thu dậy, băng bó vết thương cho nàng.

"Vị tiểu hiệp kia, mới vừa rồi đa tạ ngươi đã xuất thủ cứu giúp." Mộc Thất thi lễ nói.

"Nhắc tay chi lao mà thôi, nhưng thật ra cô nương là người gan dạ sáng suốt thực làm cho tại hạ bội phục. Tại hạ có chuyện quan trọng trong người, xin cáo biệt." Thiếu niên áo trắng cầm kiếm ôm quyền, trên mặt nổi lên ý cười dịu dàng.

"Chậm đã, thiếu hiệp có ân cứu mạng ta còn chưa báo đáp, con người của ta không thích nợ nhân tình của người khác, hôm nay từ biệt ngày sau như thế nào mới tìm được người?" Mộc Thất nói.

"Tại hạ cùng cô nương hữu duyên, ngày sau nhất định sẽ gặp lại." Thiếu niên áo trắng liền xoay người ly khai.

"Ta gọi là Mộc Nguyệt Lương....Không biết thiếu hiệp tôn tính đại danh?" Mộc Thất truy vấn.

"Tại hạ, Tô Vọng Ngôn." Thiếu niên áo trắng hơi quay đầu lại nói, ngay sau đó liền vận khinh công biến mất không còn thấy bóng dáng..

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23

Nguồn nhảy chương mời các bạn xem chương tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 24: Tiếp nhận chức vụ Các chủ

Tô Vọng Ngôn lai vô ảnh khứ vô tung, Mộc Thất đối với thân phận thần bí của người này rất tò mò, võ công của hắn cao thâm xuất thần nhập hóa, từ một nơi bí mật gần đó quan sát một hồi lâu, lại cố tình lúc nàng suy nghĩ bỏ mạng lại xuất hiện cứu nàng..

Hắn là muốn thử nàng, xem ra hắn không chỉ là đi ngang qua rút đao tương trợ, không chừng có mục đích gì khác.

Mộc Thất phân phó sát thủ Trầm Hương Các lưu lại đem thi thể hắc y nhân xử lý thỏa đáng, lại phái mấy người đưa Trầm Thu đi một chỗ yên tĩnh

đường thương.

Để đảm bảo chắc chắn, nàng cho Trầm Thu uống một viên giải độc đan, mới an tâm theo Thập Lục cười ngửa chạy tới Túy Tiên Cư, có sát thủ Trầm Hương Các hộ tống.

Dọc theo đường đi, Thập Lục giới thiệu các trưởng lão : "Thất tỷ, Trầm Hương Các tổng cộng có bốn vị trưởng lão, tứ trưởng lão tính cách ôn hòa, tam trưởng lão tánh khí táo bạo, đối đãi với đệ tử rất là nghiêm khắc, hẳn cùng tứ trưởng lão nắm giữ điều phối các bộ phận của Trầm Hương Các. Đại trưởng lão lớn tuổi nhất, quyền lực cũng cao nhất, phụ trách đại sự trong các. Mà nhị trưởng lão tính cách cổ quái, không rành thế sự, tương truyền hẳn là cao thủ có võ công cao nhất trong Các."

"Tính cách cổ quái lại võ công cao nhất ... bản thân ta tưởng được gặp vị nhị trưởng lão này." Mộc Thất nói.

"Hắn rất ít xuất hiện, người gặp qua hẳn không nhiều lắm." Thập Lục sờ cằm nói : "Bộ dạng lớn lên xấu, không có cách nào gặp người."

Bỗng nhiên, một tảng đá bay xẹt qua má Thập Lục, hẳn xoay người né tránh, suýt nữa bị đập nát mặt.

"Xem người nói bậy với nhị trưởng lão, bị trừng phạt đi." Mộc Thất cười nói.

Cách đó không xa trên cây cổ thụ, có một lão nhân đạo bào cũ nát ôm hồ lô rượu.

Hai người một điều tới Túy Tiên Cư, lúc này từ lâu rộn ràng nhộn nhạo, đều là sát thủ Trầm Hương Các cải trang thanh, để bảo hộ các trưởng lão cùng thiếu chủ an toàn.

Lúc này có người tới dẫn Mộc Thất lên lầu hai, mà ngay cả Thập Lục cũng không được đi vào.

Mộc Thất dừng bước, chấp tay hành lễ nói : "Các vị trưởng lão đường xa tới đây, Mộc Thất không có từ xa đón tiếp."

"Xin mau đứng lên!" Một lão nhân râu tóc bạc trắng nâng Mộc Thất dậy.

Mộc Thất đánh giá lão nhân râu tóc bạc trước mắt, trên ngón tay của hắn là Trầm Hương Các sát thủ Ứng vũ nhẫn, xem ra hẳn chính là Trầm Hương Các đại trưởng lão Mộ Khâu.

"Mộc Thất tham kiến đại trưởng lão." Mộc Thất nói.

"Thiếu chủ quả nhiên gan dạ sáng suốt hơn người, lão phu đã nghe nói đến chuyện của thiếu chủ ở kinh thành, cảm thấy thật vui mừng." Đại trưởng lão nói.

"Tiểu tử Thập Lục không uy khuất thiếu chủ chứ, lão phu tạm thời bỏ qua cho hắn." Vị trưởng lão ngồi đằng kia mày kiếm trợn mắt nói.

"Tam trưởng lão, Thập Lục là ảnh vệ duy nhất của ta, hưởng hồ nhiều năm qua gia đối đãi không tệ, trưởng lão chớ lo lắng." Mộc Thất nói.

Bên kia một vị trưởng lão mặt mũi hiền lành, vừa nhìn thấy là biết đây là tứ trưởng lão hòa ái, mà tính tình cổ quái nhị trưởng lão lúc này không có, vị trưởng lão tính tình trang nghiêm chắc là tam trưởng lão."

Thiếu chủ thông minh nhạy bén, có bảy phần bóng dáng của chủ thượng. Dem Trầm Hương Các giao vào tay thiếu chủ lão phu thật sự yên tâm.

"Mộc Thất lịch duyệt còn thấp, có nhiều chỗ không bì kịp với sư phụ, xin các trưởng lão chỉ giáo." Mộc Thất nói.

Trầm Hương Các do một tay sư phụ sáng lập, Mộc Thất là đồ đệ duy nhất của sư phụ, tự nhiên có trách nhiệm với nó.

Nơi này có nhiều bí mật chờ nàng tìm hiểu, sư phụ cùng kẻ thù bất cộng đái thiên, kiếp này chưa từng gặp mẫu thân .... nàng muốn tìm được chân tướng!

"Lão phu thay chủ thượng bảo quản Ứng vũ nhẫn nhiều năm, hôm nay rút cuộc vật quy chủ."

Đại trưởng lão tháo Ứng vũ nhẫn xuống, tự tay đeo lên tay Mộc Thất.

Mộc Thất cảm giác được đầu ngón tay chột lạnh, một cỗ nội lực tinh thuần thâm nhập vào tứ chi bách hải của nàng, giống như thủ triều dâng, giải khai kinh mạch của nàng.

Tam đại trưởng lão đồng thời quỳ gối trước mặt nàng nói : "Thuộc hạ tham kiến Các chủ!"

"Ba vị trưởng lão mau đứng dậy!" Mộc Thất cuồng quát nói.

"Thiếu chủ đã đeo Ứng vũ giới, từ nay về sau là chủ nhân độc nhất vô nhị của Trầm Hương Các, lão phu chờ nghe theo Các chủ sai phái." Tam trưởng lão nói.

Mộc Thất cắn chặt răng, ngưng thần nói : "Tốt, ta tiếp nhận chức vụ Các chủ, sau này sẽ đem hết khả năng có thể, làm cho Trầm Hương Các khôi phục phong quang như xưa."

"Thuộc hạ cần tuân Các chủ chỉ mệnh!" Ba vị trưởng lão nói.

Mộc Thất cảm thấy trên người trọng trách đột nhiên nặng gấp trăm lần, hiện tại nàng lưng đeo không chỉ cừu hận của sư phụ mà còn có cao thấp bảy bảy bốn mươi chín phân bộ của Trầm Hương các.

Tương lai còn rất dài, nàng quyết không thể làm cho tâm huyết của sư phụ bị hủy trong chốc lát.

Tiếng vỗ rượu rơi xuống đất vỡ giòn tan, Tam trưởng lão cuồng quát rút kiếm, tức giận nói : "Ai nghe trộm?"

"Ta!" Một lão nhân đạo bào cũ nát theo cửa sổ nhảy vào, bộ pháp phiêu phù tiến tới trước mặt Mộc Thất, ánh mắt chống lại nàng, thật lâu sau mới hành lễ nói: "Thuộc hạ tham kiến Các chủ!"

"Nhị trưởng lão xin mau đứng lên đi." Mộc Thất nói.

Nàng cảm giác được, Nhị trưởng lão mới vừa rồi đánh giá ánh mắt của nàng không có nửa điểm vui đùa, con ngươi hấn hiển lộ đôi đồng tử, rõ ràng dùng tâm thuật xem xét nội tâm của nàng!

Trên giang hồ tâm thuật thất truyền đã lâu, chỉ có số ít Vu sư Miêu cương nắm giữ nó, vị Nhị trưởng lão này chẳng lẽ là người Miêu Cương?

"Các chủ thể nhưng trúng sinh tử cổ, cổ này cũng không phải là vật dễ đối phó." Nhị trưởng lão bảy phần lười nhác, ba phần đứng đắn nói.

"Nhị trưởng lão hảo công lực, đúng vậy, ta trúng sinh tử cổ, đến nay chưa tìm được thuốc giải." Mộc Thất đáp

"Lão phu có biện pháp." Nhị trưởng lão từ trong ngực lấy ra một cái túi bố giao cho Mộc Thất, cười nói : "Thứ này là bảo bối, thiên hạ chỉ có một cái."

Mộc Thất mở cái túi bố cũ nát ra, Thủy tinh hoa trong bao hoàn hảo không hao tổn gì . Hoa này tỏa hương thơm, giống như Băng tinh , hoa tâm phiếm đỏ giống như tiên diễm xích hồng.

Từ trước nàng từ trong sách xem qua, đây là Thiên sơn kỳ hoa - Quỷ liên!

"Quỷ Liên, giải ngàn cổ, còn có công hiệu tăng công lực, Các chủ đừng lãng phí, lão phu muốn xem ngươi ăn hết nó mới an tâm." Nhị trưởng lão chớp chớp ánh mắt nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Y Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.